

IV

(Informace)

INFORMACE ORGÁNŮ, INSTITUCÍ A JINÝCH SUBJEKTŮ EVROPSKÉ UNIE

Oznámení Komise – Příručka k vydávání a výkonu evropského zatýkacího rozkazu

(2017/C 335/01)

OBSAH

	<i>Strana</i>
Seznam zkratek	5
PŘEDMLUVA	9
ÚVOD	10
1. Přehled týkající se evropského zatýkacího rozkazu (EZR)	10
1.1. Souvislosti EZR	10
1.2. Definice a hlavní rysy EZR	10
1.3. Formulář EZR	11
ČÁST I: VYDÁNÍ EZR	12
2. Požadavky na vydání EZR	12
2.1. Oblast působnosti EZR	12
2.1.1. Trestní stíhání	12
2.1.2. Výkon trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.	12
2.1.3. Požadavek na vykonatelné soudní rozhodnutí	13
2.2. Seznam 32 trestných činů, které vedou k předání bez ověření oboustranné trestnosti	13
2.3. Průvodní trestné činy	14
2.4. Proporcionalita	14
2.5. Další opatření na základě právních nástrojů Unie v oblasti justiční spolupráce v trestních věcech	15
2.5.1. Evropský vyšetřovací příkaz (EVP)	16
2.5.2. Předávání odsouzených osob	16
2.5.3. Evropský příkaz k výkonu dohledu (EPVD)	17
2.5.4. Předávání rozhodnutí o probaci a alternativní tresty	17
2.5.5. Peněžité tresty a pokuty	18
2.5.6. Předávání trestního řízení	18
2.6. Zásada speciality – případné stíhání za jiné trestné činy	18

3.	Postup pro vydání EZR	19
3.1.	Jiná probíhající trestní řízení a EZR týkající se téže osoby	19
3.1.1.	Ve vystavujícím členském státě	19
3.1.2.	V jiném členském státě:	20
3.2.	Vyplňování formuláře EZR	20
3.2.1.	Informace, které jsou nezbytné vždy	20
3.2.2.	Užitečné doplňující informace poskytnuté vystavujícím justičním orgánem	20
3.3.	Doručení EZR	21
3.3.1.	Případy, kdy není známo místo pobytu vyžádané osoby	21
3.3.2.	Případy, kdy je známo místo pobytu vyžádané osoby	22
3.3.3.	Předávání EZR členským státům, které nepoužívají SIS	22
3.4.	Překlad EZR	22
3.5.	Po zadržení vyžádané osoby: spolupráce a komunikace s příslušnými orgány vykonávajícího členského státu	22
	ČÁST II: VÝKON EZR	23
4.	Postup při výkonu EZR	23
4.1.	Lhůty pro přijetí rozhodnutí o výkonu EZR	23
4.2.	Lhůty pro předání vyžádané osoby (po rozhodnutí o výkonu EZR)	23
4.3.	Překlad EZR	24
4.4.	Komunikace mezi příslušnými justičními orgány členských států před rozhodnutím o předání	24
4.4.1.	Kdy se má komunikovat	24
4.4.2.	Jak se má komunikovat	25
4.5.	Povinnost vykonávajícího justičního orgánu informovat vystavující justiční orgán po rozhodnutí o předání	26
4.5.1.	Informace o rozhodnutí týkajícím se předávání	26
4.5.2.	Informace o době strávené ve vazbě	26
4.6.	Držení vyžádané osoby ve vazbě ve vykonávajícím členském státě	27
5.	Rozhodnutí o předání	28
5.1.	Obecná povinnost výkonu EZR	28
5.2.	Seznam 32 trestných činů, které vedou k předání bez ověření oboustranné trestnosti	28
5.3.	Průvodní trestné činy	28
5.4.	Důvody pro odmítnutí výkonu	29
5.4.1.	Povinné důvody pro odmítnutí výkonu	29

5.4.2.	Důvody, pro které je možné odmítnout výkon	30
5.5.	Soudní jednání v nepřítomnosti	31
5.6.	Zohlednění základních práv vykonávajícím justičním orgánem	33
5.7.	Proporcionalita – úloha vykonávajícího členského státu	34
5.8.	Záruky, které má vystavující členský stát poskytnout	34
5.8.1.	Přezkum doživotního trestu odnětí svobody nebo doživotního ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody	35
5.8.2.	Vracení státních příslušníků a osob s trvalým bydlištěm	35
5.9.	Odložení dočasného předání	35
5.9.1.	Závažné humanitární důvody	35
5.9.2.	Probíhající trestní řízení nebo výkon trestu odnětí svobody	36
5.9.3.	Dočasné předání namísto odložení	36
5.9.4.	Odložení EZR z důvodu určení skutečného nebezpečí nelidského nebo ponižujícího zacházení s vyžádanou osobou	36
5.10.	Vícenásobné EZR týkající se téže osoby	36
5.10.1.	Rozhodování, který EZR má být vykonán	36
5.10.2.	„Paralelní řízení“	37
6.	Započtení doby vazby nebo trestu odnětí svobody ve vykonávajícím členském státě	37
7.	Další předávání	38
7.1.	Do jiného členského státu	38
7.2.	Do třetího státu	39
8.	Povinnosti vůči třetím zemím	39
8.1.	Současné EZR a žádosti o vydání pro stejnou osobu	39
8.1.1.	Žádosti třetích států	39
8.1.2.	Žádosti Mezinárodního trestního soudu	40
8.2.	Předchozí vydání z třetího státu a zásada speciality	40
9.	Průvoz	40
9.1.	Průvoz přes jiný členský stát	40
9.2.	Státní příslušníci členského státu průvozu a osoby, které zde mají trvalé bydliště	41
9.3.	Vydávání z třetího státu do členského státu	41
10.	Nevykonané EZR	41
10.1.	Zajištění toho, aby osoba nebyla znovu zatčena ve stejném členském státě	41
10.2.	Sdělení vystavujícímu členskému státu	41
10.3.	Posouzení vystavujících justičních orgánů, zda mají EZR zachovat	41

10.4.	Přehled dlouhodobých EZR v systému SIS	41
11.	Procesní práva vyžádané osoby	42
11.1.	Právo na tlumočení a překlad	42
11.2.	Právo na informace	42
11.3.	Právo na přístup k obhájci	43
11.4.	Právo na informování třetí osoby o zbavení osobní svobody	43
11.5.	Právo na komunikaci s třetími osobami	43
11.6.	Právo komunikovat s konzulárními úřady	43
11.7.	Zvláštní práva pro děti	44
11.8.	Právo na právní pomoc	44
	PŘÍLOHA I – rámcové rozhodnutí o EZR, neoficiální konsolidace	45
	PŘÍLOHA II – FORMULÁŘ EZR, obsažený v příloze rámcového rozhodnutí o EZR	60
	PŘÍLOHA III – POKYNY PRO VYPLŇOVÁNÍ FORMULÁŘE EZR	65
	PŘÍLOHA IV – JAZYKY UZNÁVANÉ ČLENSKÝMI STÁTY PŘI PŘIJÍMÁNÍ EZR	74
	PŘÍLOHA V – SEZNAM ROZSUDKŮ SOUDNÍHO DVORA TÝKAJÍCÍCH SE RÁMCOVÉHO ROZHODNUTÍ O EZR	76
	PŘÍLOHA VI – ROZSUDKY SOUDNÍHO DVORA TÝKAJÍCÍ SE ZÁSADY <i>NE BIS IN IDEM</i>	77
	PŘÍLOHA VII – JEDNOTNÝ FORMULÁŘ PRO ROZHODNUTÍ O EZR	80
	PŘÍLOHA VIII – SEZNAM ČLENSKÝCH STÁTŮ, JEJICHŽ PRÁVNÍ SYSTÉM MŮŽE UMOŽŇOVAT PŘEDÁVÁNÍ ZA TRESTNÉ ČINY, KTERÉ LZE POTRESTAT NIŽŠÍMI TRESTY, NEŽ JE HRANICE UVEDENÁ V ČL. 2 ODS. 1 RÁMCOVÉHO ROZHODNUTÍ O EZR, POKUD JSOU TYTO TRESTNÉ ČINY PRŮVODNÍMI TRESTNÝMI ČINY K HLAVNÍM TRESTNÝM ČINŮM UVEDENÝM V EZR	82
	PŘÍLOHA IX – INDIKATIVNÍ VZOR PÍSEMNÉHO POUČENÍ O PRÁVECH PRO OSOBY ZADRŽENÉ NA ZÁKLADĚ EZR	83

Seznam zkratek

EJS	Evropská justiční síť
EPVD	evropský příkaz k výkonu dohledu
ESLP	Evropský soud pro lidská práva
EVP	evropský vyšetřovací příkaz
EZR	evropský zatýkácí rozkaz
Rámcové rozhodnutí o EZR	Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkáčím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy
RE	Rada Evropy
SFEU	Smlouva o fungování Evropské unie
SIRENE	Supplementary Information Request at the National Entry (žádost o doplňující informace k vnitrostátnímu záznamu)
SIS	Schengenský informační systém
ÚPSD	Úmluva k provedení Schengenské dohody;

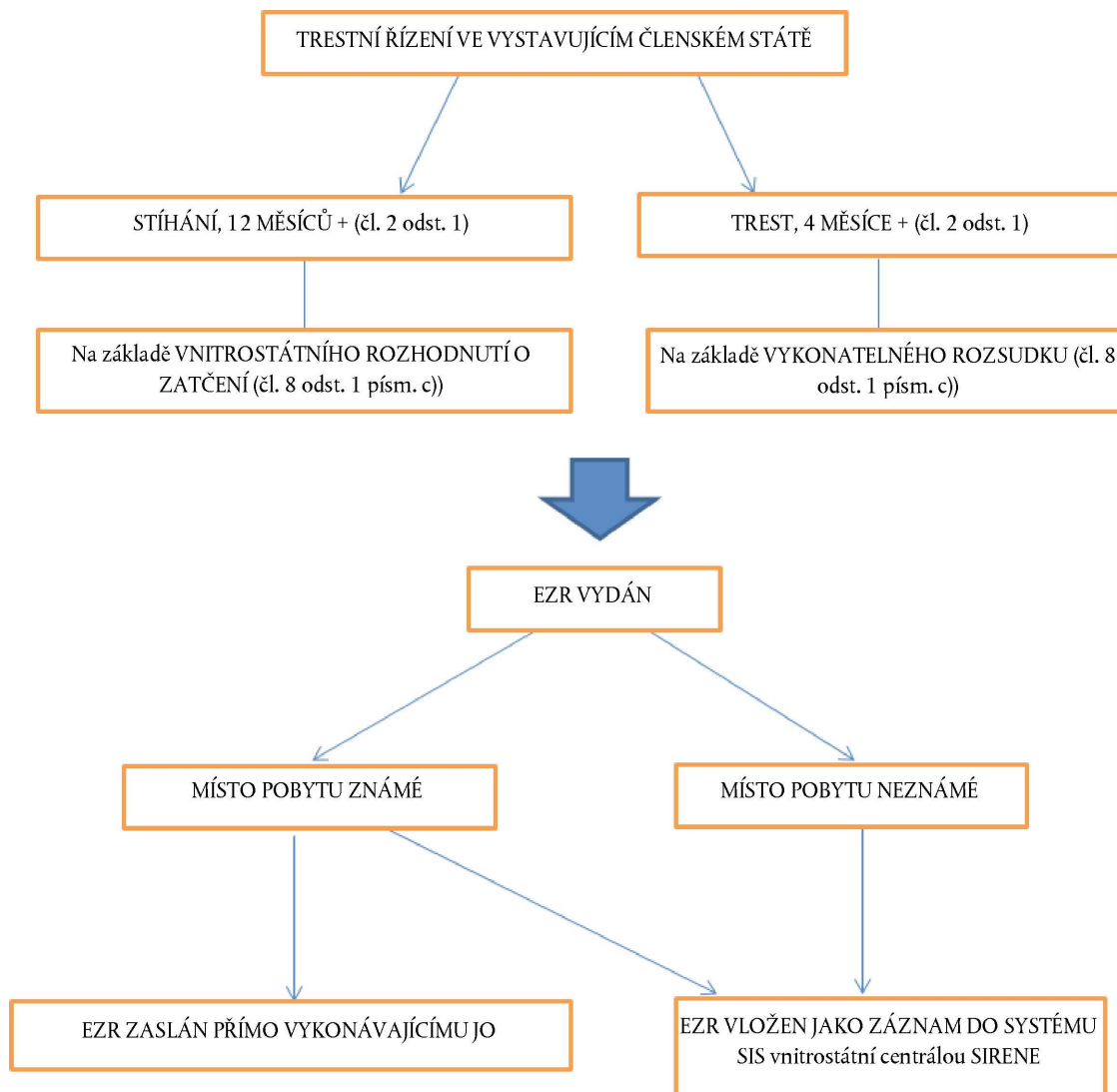
Prohlášení o vyloučení odpovědnosti

Tato příručka není ani právně závazná, ani vyčerpávající. Touto příručkou není dotčeno stávající právo Unie ani jeho budoucí vývoj. Není jí dotčen ani případný závazný výklad práva Unie ze strany Soudního dvora Evropské unie.

VYDÁNÍ EVROPSKÉHO ZATÝKACÍHO ROZKAZU

Hlavní kroky

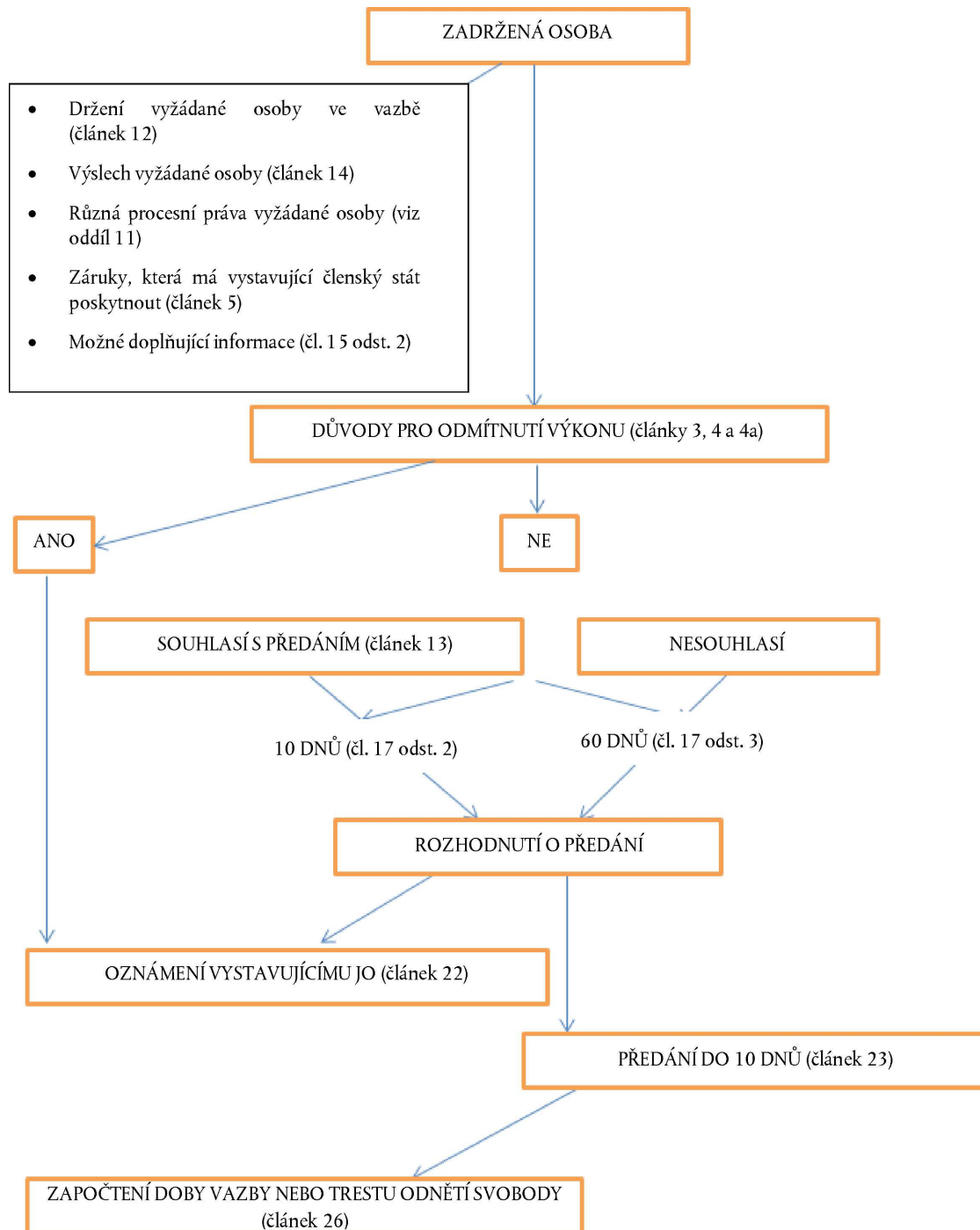
(JO = justiční orgán)

VÝKON EVROPSKÉHO ZATÝKACÍHO ROZKAZU

Hlavní kroky

(JO = justiční orgán)

PŘEDMLUVA

Tato příručka je revidovanou verzí Evropské příručky k vydávání evropského zatýkacího rozkazu vydané Radou v roce 2008 ⁽¹⁾ a revidované v roce 2010 ⁽²⁾. Po skončení pětiletého přechodného období podle Lisabonské smlouvy týkajícího se takzvaných právních nástrojů bývalého třetího pilíře ⁽³⁾ včetně rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy ⁽⁴⁾ (dále jen „rámcové rozhodnutí o EZR“) se Komise ujala úkolu tuto příručku aktualizovat a revidovat.

Tato příručka zohledňuje zkušenosti získané během uplynulých 13 let při uplatňování evropského zatýkacího rozkazu v Unii. Účelem této revize je příručku aktualizovat a učinit ji úplnější a uživatelsky přívětivější. Při přípravě této nejnovější verze příručky Komise konzultovala různé zúčastněné strany a odborníky včetně Eurojustu, sekretariátu Evropské justiční sítě, vládních odborníků členských států a justičních orgánů.

Příručka je k dispozici na internetové adrese: <https://e-justice.europa.eu> ve všech úředních jazycích Unie.

⁽¹⁾ 8216/2/08 REV 2 COPEN 70 EJM 26 EUROJUST 31.

⁽²⁾ 17195/1/10 REV 1 COPEN 275 EJM 72 EUROJUST 139.

⁽³⁾ Protokol (č. 36) o přechodných ustanoveních.

⁽⁴⁾ Úř. věst. L 190, 18.7.2002, s. 1.

ÚVOD

1. PŘEHLED TÝKAJÍCÍ SE EVROPSKÉHO ZATÝKACÍHO ROZKAZU (EZR)

1.1. Souvislosti EZR

Rámcové rozhodnutí o EZR bylo přijato Radou dne 13. června 2002 a členské státy byly povinny přijmout nezbytná opatření k zajištění souladu s ním do 31. prosince 2003. Ode dne 1. ledna 2004 nahradil tento nový systém předávání až na několik málo výjimek dohody o vydávání. Pokud jde o předávání mezi členskými státy, byla nahrazena odpovídající ustanovení těchto úmluv:

- a) Evropská úmluva o vydávání ze dne 13. prosince 1957 (ETS č. 024), její dodatkový protokol ze dne 15. října 1975 (ETS č. 086), druhý dodatkový protokol ze dne 17. března 1978 (ETS č. 098) a Evropská úmluva o potlačování terorismu ze dne 27. ledna 1977 (ETS č. 090), pokud jde o vydávání;
- b) Dohoda mezi dvanácti členskými státy Evropských společenství ze dne 26. května 1989 o zjednodušení a modernizaci způsobů doručování žádostí o vydání;
- c) Úmluva ze dne 10. března 1995 o zjednodušeném postupu vydávání mezi členskými státy Evropské unie ⁽¹⁾;
- d) Úmluva ze dne 27. září 1996 o vydávání mezi členskými státy Evropské unie ⁽²⁾;
- e) hlava III kapitola 4 Úmluvy ze dne 19. června 1990 k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích ⁽³⁾.

1.2. Definice a hlavní rysy EZR

EZR je soudní rozhodnutí vykonatelné v Unii, které vydává jeden členský stát a vykonává jiný členský stát na základě zásady vzájemného uznávání.

Jak uvedl Soudní dvůr v rozsudcích ve věci C-452/16 PPU, Poltorak ⁽⁴⁾, a ve věci C-477/16 PPU, Kovalkovas ⁽⁵⁾, z čl. 1 odst. 1 rámcového rozhodnutí o EZR vyplývá, že EZR představuje „soudní rozhodnutí“, které musí být vydáno „justičním orgánem“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 tohoto rozhodnutí. Soudní dvůr rozhodl, že výraz „justiční orgán“ uvedený v čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí o EZR se neomezuje na označení pouze soudců či soudů členského státu, ale umožňuje širě zahrnout orgány povolané k účasti na soudnictví v dotčeném vnitrostátním právním řádu. Soudní dvůr však konstatoval, že pojem „justiční orgán“ uvedený v tomto ustanovení nelze vykládat v tom smyslu, že umožňuje zahrnout rovněž policejní orgány členského státu nebo orgán výkonné moci členského státu, jako je ministerstvo, a že akty vydané těmito orgány nelze považovat za „soudní rozhodnutí“.

EZR nahradil tradiční systém vydávání jednodušším a rychlejším mechanismem předávání vyžádaných osob za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody. Zatýkácí rozkaz lze vydat za účelem:

- a) trestního stíhání v případech jednání, které lze podle vnitrostátních právních předpisů potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně 12 měsíců (v průběhu vyšetřování, přezkoumání a všech fází soudního řízení až do pravomocného odsouzení);
- b) výkonu trestu nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody v délce nejméně čtyř měsíců.

Písmena a) a b) nejsou kumulativní.

V zájmu zjednodušení a snazšímu vyhovění žádostí jsou tyto nyní vydávány jednotně tak, že se vyplní formulář EZR. Vždy je však nutné, aby byl vydán vnitrostátní vykonatelný rozsudek nebo vnitrostátní zatýkácí rozkaz nebo podobné soudní rozhodnutí dříve než EZR a nezávisle na něm (viz oddíl 2.1.3).

Ústřední orgány, které původně hrály v procesu vydávání významnou úlohu, jsou v postupech EZR z rozhodovacího procesu vyloučeny. Článek 7 rámcového rozhodnutí o EZR však stanoví, že členské státy mohou určit ústřední orgány, které budou nápomocny justičním orgánům a budou je podporovat, zejména při přejímání a doručování EZR.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 78, 30.3.1995, s. 2.

⁽²⁾ Úř. věst. C 313, 23.10.1996, s. 12.

⁽³⁾ Úř. věst. L 239, 22.9.2000, s. 19.

⁽⁴⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 10. listopadu 2016, Poltorak, C-452/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:858.

⁽⁵⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 10. listopadu 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:861.

V členských státech, kde funguje Schengenský informační systém (SIS) (v době vydání této příručky všechny členské státy s výjimkou Irska a Kypru), hrají po vytvoření příslušného záznamu v systému SIS významnou úlohu v procesu EZR vnitrostátní centrály SIRENE. Pravidla a postupy spolupráce členských států týkající se záznamů za účelem zatčení na základě EZR jsou stanoveny v člácích 24 až 31 rozhodnutí Rady 2007/533/SVV ze dne 12. června 2007 o zřízení, provozování a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II) ⁽¹⁾ (dále jen „rozhodnutí o SIS II“) a v bodě 3 příručky SIRENE ⁽²⁾.

Rámcové rozhodnutí o EZR odráží koncepci integrace ve společném soudním prostoru. Jedná se o první právní nástroj, který zahrnuje spolupráci mezi členskými státy v trestních věcech založenou na zásadě vzájemného uznávání. Rozhodnutí vystavujícího členského státu musí být uznáno bez dalších formalit a pouze na základě soudních kritérií.

Předávání státních příslušníků je zásadou a obecným pravidlem s několika málo výjimkami. Tyto výjimky se týkají výkonu trestu odnětí svobody v domovské zemi a platí rovněž pro osoby s trvalým bydlištěm. Praxe ukázala, že přibližně jedna pětina všech předání v Unii se týká vlastních státních příslušníků dané země.

Důvody odmítnutí výkonu jsou omezené a jsou taxativně vyjmenovány v člácích 3, 4 a 4a rámcového rozhodnutí o EZR. Ověření oboustranné trestnosti není důvodem, pro který je možné odmítnout výkon a předání, pro 32 kategorií trestných činů vypočtených v čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí o EZR vymezených právem vystavujícího členského státu, pokud lze spáchání těchto trestných činů ve vystavujícím členském státě potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně tří let.

Pokud nejsou dotyčné trestné činy příslušným orgánem vystavujícího členského státu považovány za trestné činy spadající pod čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí o EZR, může se zásada oboustranné trestnosti uplatňovat i nadále. Soudní dvůr v rozsudku ve věci C-289/15, Grundza ⁽³⁾, rozhodl, že při posouzení oboustranné trestnosti příslušnému orgánu vykonávajícího členského státu ověřit, zda by skutkové okolnosti zakládající trestný čin v případě, že by nastaly na území vykonávajícího členského státu, byly jako takové v uvedeném státě rovněž trestné (viz oddíl 5.2).

Od 28. března 2011 je rámcové rozhodnutí o EZR změněno rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV ⁽⁴⁾, kterým se zrušuje čl. 5 bod 1 a vkládá nový článek 4a o rozhodnutích vydaných v soudním jednání, kterého se dotyčná osoba nezúčastnila (soudní jednání v nepřítomnosti).

1.3. Formulář EZR

EZR je soudní rozhodnutí vydané v podobě stanovené přílohou rámcového rozhodnutí o EZR. Tento formulář je k dispozici ve všech úředních jazycích Unie. Používán může být pouze tento formulář a nelze jej měnit. Záměrem Rady bylo vytvořit pracovní nástroj, který může být snadno vyplněn vystavujícími justičními orgány a uznán vykonávajícími justičními orgány.

Užívání formuláře zamezuje zdlouhavým a drahým překladům a usnadňuje přístup k informacím. Jelikož tento formulář představuje v podstatě jediný základ pro zatčení a následné předání vyžádané osoby, měl by být vyplněn obzvláště pečlivě, aby se zabránilo zbytečným žádostem o doplňující informace.

Formulář může být vyplněn buď přímo online pomocí elektronického nástroje Kompendium Evropské justiční sítě (EJS), který je k dispozici na webových stránkách EJS, nebo jako formulář ve formátu Word, který lze stáhnout z oddílu Soudní knihovna na webových stránkách EJS (<https://www.ejn-crimjust.europa.eu>).

Použití elektronického nástroje je stejně snadné jako vyplnění formuláře ve formátu Word, má však několik moderních, užitečných a uživatelsky přívětivých funkcí, například:

- a) možnost přímého importu příslušného vykonávajícího justičního orgánu z nástroje Soudního atlasu EJS;
- b) získání formuláře v jazyce (jazycích) přijímaném (přijímaných) vykonávajícím členským státem;
- c) uložení a odeslání e-mailem.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 205, 7.8.2007, s. 63.

⁽²⁾ Prováděcí rozhodnutí Komise (EU) 2016/1209 ze dne 12. července 2016, kterým se nahrazuje příloha prováděcího rozhodnutí 2013/115/EU o příručce SIRENE a dalších prováděcích opatřeních k Schengenskému informačnímu systému druhé generace (SIS II) (Úř. věst. L 203, 28.7.2016, s. 35).

⁽³⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 11. ledna 2017, Grundza, C-289/15, ECLI:EU:C:2017:4, bod 38.

⁽⁴⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, kterým se mění rámcová rozhodnutí 2002/584/SVV, 2005/214/SVV, 2006/783/SVV, 2008/909/SVV a 2008/947/SVV a kterým se posilují procesní práva osob a podporuje uplatňování zásady vzájemného uznávání rozhodnutí na rozhodnutí vydaná v soudním jednání, kterého se dotyčná osoba nezúčastnila osobně (Úř. věst. L 81, 27.3.2009, s. 24).

ČÁST I: VYDÁNÍ EZR

2. POŽADAVKY NA VYDÁNÍ EZR

2.1. Oblast působnosti EZR

Justiční orgán může vydat EZR ze dvou důvodů (čl. 1 odst. 1 rámcového rozhodnutí o EZR):

- a) trestní stíhání; nebo
- b) výkon trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.

Písmeno a) se týká trestních řízení, v nichž může být vyžádána osoba stíhána. Písmeno b) se týká vykonatelných trestů odnětí svobody nebo ochranných opatření spojených s odnětím osobní svobody za trestné činy, o nichž rozhoduje soud. Vydání EZR není možné u všech trestných činů, ale je omezeno na dostatečně závažné trestné činy, jak je podrobněji vysvětleno níže.

V právních systémech některých členských států může být vydán EZR za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody i v případě, že trest není pravomocný a stále podléhá soudnímu přezkumu. V právních systémech jiných členských států lze tento typ EZR vydat pouze tehdy, nabyli-li trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody právní moci. Doporučuje se, aby vykonávající justiční orgán uznal za účelem výkonu EZR klasifikaci vystavujícího justičního orgánu i tehdy, pokud v tomto ohledu neodpovídá jeho vlastnímu právnímu systému.

V této souvislosti je třeba poznamenat, že vystavujícím justičním orgánům se doporučuje zvážit, zda bude v daném konkrétním případě vystavení EZR přiměřené (viz oddíl 2.4) a zda by bylo možno k dosažení přiměřeného výsledku použít mírnější donucovací opatření Unie (viz oddíl 2.5).

2.1.1. Trestní stíhání

EZR lze vydat pro účely trestního stíhání ve vztahu k případům jednání, které lze podle vnitrostátního práva potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce **nejméně 12 měsíců** (čl. 2 odst. 1 rámcového rozhodnutí o EZR).

To se týká maximálního možného trestu za trestný čin stanovený ve vnitrostátním právu vystavujícího členského státu. Nejvyšší trest v právu vykonávajícího členského státu není v tomto ohledu relevantní.

Usnesení Soudního dvora ve věci C-463/15 PPU, Openbaar Ministerie proti A. ⁽¹⁾

„Čl. 2 odst. 4 a čl. 4 bod 1 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584 (...) musí být vykládány v tom smyslu, že brání tomu, aby předání na základě evropského zatýkacího rozkazu bylo podmíněno ve vykonávajícím členském státě nejen tím, že jednání, pro které byl zatýkací rozkaz vydán, je trestným činem podle práva tohoto členského státu, ale také tím, že za toto jednání lze podle stejného práva uložit trest odnětí svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně 12 měsíců.“

Součástí „trestního stíhání“ je také přípravné řízení v rámci trestního řízení. Účelem EZR však není předávat osoby pouze s cílem vyslechnout je jako podezřelé. Pro tento účel lze zvážit jiná opatření, jako je například evropský vyšetřovací příkaz. V oddíle 2.5 jsou stručně představena další opatření justiční spolupráce.

2.1.2. Výkon trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.

EZR lze vydat za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody v délce nejméně **čtyř měsíců** (čl. 2 odst. 1 rámcového rozhodnutí o EZR). V situacích, kdy zbývá vykonat pouze krátkou dobu trvání trestu, se však příslušným justičním orgánům doporučuje zvážit, zda by vydání EZR bylo **přiměřeným** opatřením (viz oddíly 2.4 a 2.5).

Vnitrostátní pravidla upravující předčasné nebo podmíněné propuštění či probaci, případně jiná podobná pravidla vedoucí ke kratšímu účinnému trestu odnětí svobody, která se případně uplatní po předání vystavujícímu členskému státu, nejsou pro určení této minimální lhůty čtyř měsíců relevantní.

Neexistuje žádná souvislost mezi délkou skutečného a potenciálního trestu. To znamená, že pokud byla daná osoba již odsouzena ke kombinovanému trestu odnětí svobody za více trestných činů a délka tohoto trestu činí čtyři měsíce nebo více, může být EZR vydán bez ohledu na maximální možnou délku trestu za každý z těchto trestných činů jednotlivě.

⁽¹⁾ Usnesení Soudního dvora ze dne 25. září 2015, A., C-463/15 PPU, ECLI:EU:C:2015:634.

Pokud je známo, že má daná osoba bydliště v jiném členském státě, doporučuje se příslušným orgánům vystavujícího členského státu, aby namísto vydání EZR zvážily možnost předat vykonatelný rozsudek do členského státu bydliště s přihlédnutím k sociálním vazbám dané osoby a šancím na lepší rehabilitaci v tomto členském státě a k dalším požadavkům v souladu s rámcovým rozhodnutím Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii ⁽¹⁾ (viz oddíl 2.5.2).

2.1.3. Požadavek na vykonatelné soudní rozhodnutí

Vystavující justiční orgány musí před vydáním EZR vždy zajistit vykonatelné vnitrostátní soudní rozhodnutí. Povaha tohoto rozhodnutí závisí na účelu EZR. Je-li EZR vydán za účelem trestního stíhání, musí příslušné justiční orgány vystavujícího členského státu před vydáním EZR vydat vnitrostátní zatýkácí rozkaz nebo jiné vykonatelné soudní rozhodnutí se stejným účinkem (čl. 8 odst. 1 písm. c) rámcového rozhodnutí o EZR). Soudní dvůr v rozsudku ve věci C-241/15, Bob-Dogi ⁽²⁾, potvrdil, že tento vnitrostátní zatýkácí rozkaz nebo jiné soudní rozhodnutí je odlišné od EZR jako takového. Je-li EZR vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, musí v tomto smyslu existovat vykonatelný vnitrostátní rozsudek.

Jak v této věci uvedl Soudní dvůr, mechanismus evropského zatýkácího rozkazu zahrnuje dvoufázovou ochranu procesních a základních práv, kterých požívá vyžádaná osoba – soudní ochranu v první fázi při přijetí vnitrostátního soudního rozhodnutí, jakým je vnitrostátní zatýkácí rozkaz, a ochranu, jež musí být zajištěna ve druhé fázi při vydání EZR. Tato soudní ochrana zahrnující dvě fáze přitom v zásadě chybí v situaci, kdy nebylo před vydáním EZR přijato žádné soudní rozhodnutí vnitrostátního justičního orgánu, na němž by byl EZR založen.

Rozsudek Soudního dvora ve věci C-241/15, Bob-Dogi

„Čl. 8 odst. 1 písm. c) rámcového rozhodnutí 2002/584 (...) musí být vykládán v tom smyslu, že pokud evropský zatýkácí rozkaz, který se zakládá na existenci „zatýkácího rozkazu“ ve smyslu tohoto ustanovení, neobsahuje údaj o vnitrostátním zatýkáčím rozkazu, nesmí mu vykonávající justiční orgán vyhovět, pokud na základě informací poskytnutých podle čl. 15 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584, ve znění změn, jakož i všech dalších informací, které má k dispozici, dospěje k závěru, že evropský zatýkácí rozkaz není platný, jelikož byl vydán, aniž byl skutečně vydán vnitrostátní zatýkácí rozkaz, který je odlišný od evropského zatýkácího rozkazu.“

Pojem „soudní rozhodnutí“ (který je odlišný od EZR jako takového) byl dále objasněn Soudním dvorem v rozsudku ve věci C-453/16 PPU, Özçelik ⁽³⁾, kde dospěl k závěru, že potvrzení vnitrostátního zatýkáčím rozkazu, který byl vystaven policejním orgánem a na němž je EZR založen, státním zástupcem, je zahrnuto pod pojem „soudní rozhodnutí“.

Rozsudek Soudního dvora ve věci C-453/16 PPU, Özçelik

„Čl. 8 odst. 1 písm. c) rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV (...) musí být vykládán v tom smyslu, že takové potvrzení vnitrostátního zatýkáčím rozkazu, jenž byl předtím vystaven policejním orgánem pro účely trestního stíhání, ze strany státního zástupce, jako je potvrzení dotčené ve věci v původním řízení, představuje „soudní rozhodnutí“ ve smyslu uvedeného ustanovení.“

Informace o existenci tohoto vnitrostátního soudního rozhodnutí nebo zatýkáčím rozkazu musí být při vydání EZR uvedena ve formuláři EZR (čl. 8 odst. 1 písm. c) rámcového rozhodnutí o EZR a viz oddíl 3.2 této příručky). Toto rozhodnutí nebo rozkaz nemusí být k EZR připojeny.

2.2. Seznam 32 trestných činů, které vedou k předání bez ověření oboustranné trestnosti

Před vydáním EZR by měl příslušný justiční orgán určit, zda jeden nebo více daných trestných činů náleží do některé z 32 kategorií, pro které se nepoužije ověřování oboustranné trestnosti. Tento seznam trestných činů je uveden v čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí o EZR a rovněž ve formuláři EZR, kde by měly být „zaškrtnuty“ trestné činy náležející do tohoto seznamu.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 327, 5.12.2008, s. 27.

⁽²⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 1. června 2016, Bob-Dogi, C-241/15, ECLI:EU:C:2016:385.

⁽³⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 10. listopadu 2016, Özçelik, C-453/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:860.

Rozhodným právem je právo vystavujícího členského státu. To bylo potvrzeno v rozsudku ve věci C-303/05, *Advocaten voor de Wereld* (¹), v němž Soudní dvůr rozhodl, že čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí o EZR není neslučitelný se zásadou legality trestných činů a trestů a neporušuje zásadu rovného zacházení a zákaz diskriminace.

Vykonávající justiční orgán může ověřit oboustrannou trestnost pouze u trestných činů, které nejsou uvedeny na seznamu 32 trestných činů (viz oddíl 5.2).

2.3. Průvodní trestné činy

Evropská úmluva o vydávání z roku 1957 obsahuje ustanovení o průvodních trestných činech:

„Článek 2 – Trestné činy podléhající vydání

1. Vydání bude povoleno pro trestné činy, za které právní řád dožadující i dožádané strany stanoví trest odnětí svobody nebo ochranného opatření, jehož horní hranice je nejméně jeden rok nebo trest přísnější. Pokud již trest odnětí svobody nebo ochranné opatření byly na území dožadující strany uloženy, musely být uloženy nejméně v trvání čtyř měsíců.
2. Pokud se žádost o vydání vztahuje k několika samostatným trestným činům, které jsou všechny trestné podle právních řádů dožadující i dožádané strany odnětím svobody, nebo za ně lze uložit ochranné opatření, ale některé nesplňují podmínky stanovené pro délku trestu, který může být uložen, dožádaná strana má právo povolit vydání i pro tyto trestné činy.“

Rámcové rozhodnutí o EZR žádné takové ustanovení neobsahuje. Neupravuje předávání za trestné činy, které lze potrestat nižším trestem, než je hranice trestní sazby stanovená v čl. 2 odst. 1, pokud se jedná o průvodní trestné činy k hlavním trestným činům, které tuto hranici trestní sazby splňují. V praxi se některé členské státy rozhodly toto předávání povolit, zatímco jiné nikoli.

Příloha VIII obsahuje seznam členských států, jejichž právní systém umožňuje předávání v případě průvodních trestných činů.

Vystavující justiční orgán může zahrnout takové průvodní trestné činy do formuláře EZR s cílem získat souhlas vykonávajícího členského státu se stíháním těchto trestných činů. EZR však musí být vždy vydán nejméně za jeden trestný čin, který splňuje hranici trestní sazby stanovenou v čl. 2 odst. 1 rámcového rozhodnutí o EZR.

Pokud vykonávající členský stát neprovádí předávání za průvodní trestné činy, mohla by zásada speciality (článek 27 rámcového rozhodnutí o EZR) zabránit vystavujícímu členskému státu ve stíhání těchto trestných činů (viz oddíl 2.6 této příručky).

2.4. Proporcionalita

EZR by měl být vždy proporcionální s ohledem na svůj cíl. I tehdy, kdy okolnosti případu spadají do působnosti čl. 2 odst. 1 rámcového rozhodnutí o EZR, doporučuje se vystavujícím justičním orgánům, aby zvážily, zda je vydání EZR v konkrétním případě odůvodněné.

Vzhledem k závažným důsledkům, které má výkon EZR na svobodu a omezení volného pohybu vyžádané osoby, by vystavující justiční orgány měly zvážit posouzení několika faktorů, aby určily, jestli je vydání EZR odůvodněné.

Zejména je možno vzít v úvahu následující činitele:

- a) závažnost trestného činu (například škody nebo nebezpečí, které způsobil);
- b) trest, který bude pravděpodobně uložen, pokud bude daná osoba shledána vinnou spácháním údajného trestného činu (například zda by se jednalo o trest odnětí svobody);
- c) pravděpodobnost vzetí dané osoby do vazby ve vystavujícím členském státě po předání;
- d) zájmy obětí trestného činu.

(¹) Rozsudek Soudního dvora ze dne 3. května 2007, *Advocaten voor de Wereld*, C-303/05, ECLI:EU:C:2007:261, body 48 až 61.

Vystavující justiční orgány by navíc měly zvážit, zda by bylo možné namísto vydání EZR použít jiné prostředky justiční spolupráce. Další právní nástroje Unie týkající se justiční spolupráce v trestních věcech obsahují i jiná opatření, která jsou v řadě situací účinná, ale představují mírnější donucovací opatření (viz oddíl 2.5).

Obecněji lze říci, že provedení kontroly proporcionality před vydáním EZR může posílit vzájemnou důvěru mezi příslušnými orgány členských států. Proto významně přispívá k účinnému fungování EZR v celé Unii.

2.5. Další opatření na základě právních nástrojů Unie v oblasti justiční spolupráce v trestních věcech

Před rozhodnutím o vydání EZR se vystavujícím justičním orgánům doporučuje důkladně zvážit další možná opatření.

Existuje několik opatření na základě právních nástrojů Unie týkajících se justiční spolupráce v trestních věcech, která jsou založena na zásadě vzájemného uznávání a doplňují EZR. V některých situacích mohou být tato opatření vhodnější než EZR. Taková opatření zahrnují zejména:

- a) evropský vyšetřovací příkaz;
- b) předávání vězňů;
- c) předávání rozhodnutí o probaci a alternativních trestech;
- d) evropský příkaz k výkonu dohledu;
- e) vymáhání peněžitých pokut.

Rozsah těchto opatření je stručně vysvětlen v oddílech 2.5.1. až 2.5.5. Kromě toho mohou příslušné orgány vzít v úvahu možnosti poskytované jinými mezinárodními opatřeními, jako je Úmluva Rady Evropy o předávání trestního řízení ze dne 15. května 1972 (ETS č. 073), jak je stručně vysvětleno v oddíle 2.5.6.

Více informací o praktickém uplatňování právních nástrojů Unie v oblasti justiční spolupráce v trestních věcech lze nalézt na webových stránkách EJS: www.ejn-crimjust.europa.eu.

Oddíl Soudní knihovna na webových stránkách EJS obsahuje komplexní a praktické informace o každém právním nástroji včetně znění zveřejněných v *Úředním věstníku Evropské unie*, pozměňujících aktů, stavu provádění, formulářů ve formátu Word, oznámení, prohlášení, zpráv, příruček a dalších praktických informací. Informace o právních nástrojích Unie v oblasti justiční spolupráce a stavu jejich provádění v členských státech jsou snadno přístupné díky samostatným vstupním bodům (zkratkám) na domovské stránce EJS.

V přípravném řízení v rámci trestního řízení lze zvážit zejména tato opatření:

- a) vydání evropského vyšetřovacího příkazu (EVP) za účelem výslechu podezřelého prostřednictvím video spojení v jiném členském státě;
- b) vydání evropského vyšetřovacího příkazu (EVP) za účelem výslechu podezřelého v jiném členském státě příslušnými orgány daného členského státu;
- c) vydání evropského příkazu k výkonu dohledu (EPVD) pro účely opatření nevazebního dohledu nad podezřelým, které má v přípravném řízení vykonat členský stát, v němž má podezřelý bydliště;
- d) pořízení záznamu v SIS za účelem zjištění místa pobytu nebo bydliště podezřelého (článek 34 rozhodnutí o SIS II). Tyto záznamy se liší od záznamů za účelem zatčení, které jsou popsány v oddíle 3.3.1 této příručky. Jakmile je vystavujícímu justičnímu orgánu sděleno místo pobytu nebo bydliště, musí tento orgán přijmout nezbytná následná opatření (např. předvolání podezřelého k orgánu příslušnému k vedení trestního řízení) a vymazat záznam ze SIS v souladu s bodem 6.5 příručky SIRENE;
- e) předvolání podezřelého nacházejícího se ve vykonávajícím členském státě k orgánu příslušnému k vedení trestního řízení ve vystavujícím členském státě;
- f) výzva k dobrovolné účasti osoby na trestním řízení.

Ve fázi po ukončení trestního řízení po vynesení rozsudku lze zvážit zejména tato opatření:

- a) předání trestu odnětí svobody do členského státu bydliště odsouzené osoby, aby jej tento členský stát vykonal;
- b) převedení alternativního trestu (například obecně prospěšné práce) nebo probačního nařízení do členského státu bydliště odsouzené osoby, aby jej tento členský stát vykonal.

2.5.1. Evropský vyšetřovací příkaz (EVP)

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU ze dne 3. dubna 2014 o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech ⁽¹⁾

Evropský vyšetřovací příkaz lze použít pro získání důkazů z jiného členského státu. Evropský vyšetřovací příkaz zahrnuje veškeré vyšetřovací úkony s výjimkou vytváření společných vyšetřovacích týmů. Cílem je umožnit členským státům požádat jiný členský stát o provádění vyšetřovacích úkonů na základě vzájemného uznávání. Evropské vyšetřovací příkazy týkající se vyšetřovacích úkonů, které ve vykonávajícím členském státě neexistují nebo v něm nejsou dostupné, lze i přesto vykonat na základě využití alternativního vyšetřovacího úkonu.

Evropský vyšetřovací příkaz nahrazuje Úmluvu o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie ⁽²⁾ a předchozí různorodá právní ustanovení v této oblasti. Cílem začlenění stávajících opatření do nového jednotného nástroje je dosažení rychlejší a účinnější justiční spolupráce v oblasti vyšetřování. Evropský vyšetřovací příkaz lze použít v trestních řízeních, ale také v řízeních vedených správními orgány se soudním potvrzením, pokud zde existuje trestněprávní rozměr. Členské státy musí rozhodnout o uznání nebo výkonu evropského vyšetřovacího příkazu do 30 dnů a provést vyšetřovací úkon do 90 dnů od tohoto rozhodnutí.

V některých situacích lze evropský vyšetřovací příkaz vydat za účelem výsledku podezřelého prostřednictvím video spojení s cílem zjistit, zda má či nemá být vydán EZR za účelem jeho stíhání.

Příklad 1: Pierre se nedávno přestěhoval z členského státu A do členského státu B. Existují důkazy nasvědčující tomu, že se stal spolupachatelem závažného trestného činu ve státě A. Orgány státu A ho však musí nejprve vyslechnout, než budou schopny rozhodnout, zda ho budou stíhat. Justiční orgán státu A může vystavit evropský vyšetřovací příkaz za účelem Pierrova výsledku prostřednictvím video spojení ve státě B.

Příklad 2: Alternativně by vzhledem k faktům uvedeným v příkladu 1 mohl justiční orgán státu A vystavit evropský vyšetřovací příkaz, v němž by žádal příslušné orgány státu B, aby Pierra vyslechly a předložily písemný přepis tohoto výsledku.

2.5.2. Předávání odsouzených osob

Rámcové rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii

Rámcové rozhodnutí 2008/909/SVV stanoví systém předávání odsouzených vězňů zpět do členského státu, jehož jsou státními příslušníky nebo v němž mají obvyklé místo pobytu, nebo do jiného členského státu, k němuž mají úzké vazby. Rámcové rozhodnutí 2008/909/SVV se použije rovněž v případech, že se odsouzená osoba již nachází v daném členském státě. Souhlas odsouzeného s předáním již není nezbytným předpokladem ve všech případech. Toto rámcové rozhodnutí nahradilo pro členské státy Úmluvu Rady Evropy o předávání odsouzených osob ze dne 21. března 1983 (ETS č. 112) a její dodatkový protokol ze dne 18. prosince 1997 (ETS č. 167).

V určitých situacích by bylo možné namísto vydání EZR za účelem předání osoby, která má vykonal trest odnětí svobody v členském státě, ve kterém byl rozsudek vydán, použít rámcové rozhodnutí 2008/909/SVV pro výkon tohoto trestu v místě, kde odsouzená osoba pobývá a mohla by tam mít lepší šance na rehabilitaci.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 130, 1.5.2014, s. 1.

⁽²⁾ Úmluva o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie, vypracovaná Radou v souladu s článkem 34 Smlouvy o Evropské unii (Úř. věst. C 197, 12.7.2000, s. 3).

Článek 25 rámcového rozhodnutí 2008/909/SVV také obsahuje zvláštní ustanovení o výkonu trestu odnětí svobody ve vykonávajícím členském státě v případech podle čl. 4 odst. 6 a čl. 5 odst. 3 rámcového rozhodnutí o EZR (viz oddíly 5.4.2 a 5.8.2 této příručky). V případech, kdy se použije čl. 4 odst. 6 nebo čl. 5 odst. 3 rámcového rozhodnutí o EZR, je nutno použít i rámcové rozhodnutí 2008/909/SVV za účelem předání do členského státu, ve kterém je trest vykonán.

Příklad 1

Jerzy je státní příslušník členského státu B, kde také obvykle pobývá. Během své návštěvy v členském státě A spáchá trestný čin. Ve státě A je odsouzen na dva roky odnětí svobody.

Orgány členského státu A mohou předat Jerzyho bez jeho souhlasu k výkonu trestu odnětí svobody do členského státu B, pokud to zlepšší šance na jeho rehabilitaci a jsou splněny i další podmínky rámcového rozhodnutí 2008/909/SVV.

Příklad 2

Gustav je státním příslušníkem členského státu B, ale žije v členském státě A, kde má trvalé zaměstnání a kde žije i jeho rodina. V členském státě B je odsouzen za daňový trestný čin k trestu odnětí svobody. Namísto vydání EZR na výkon tohoto trestu mohou orgány členského státu B předat odsouzeného k výkonu trestu odnětí svobody do členského státu A.

2.5.3. Evropský příkaz k výkonu dohledu (EPVD)

Rámcové rozhodnutí Rady 2009/829/SVV ze dne 23. října 2009 o uplatnění zásady vzájemného uznávání na rozhodnutí o opatřeních dohledu jakožto alternativy zajišťovací vazby mezi členskými státy Evropské unie ⁽¹⁾

Rámcové rozhodnutí 2009/829/SVV zavádí možnost převedení opatření ne vazebního dohledu z členského státu, v němž je osoba, která v něm nemá bydliště, podezřelá ze spáchání trestného činu, do členského státu, kde má daná osoba bydliště. Toto umožní, aby podezřelá osoba byla předmětem opatření dohledu ve svém obvyklém prostředí až do zahájení soudního řízení v jiném členském státě. Evropský příkaz k výkonu dohledu lze použít pro veškerá opatření ne vazebního dohledu během přípravného řízení, jako jsou například omezení cestování a povinnost pravidelně se hlásit.

O tom, zda bude vydán příkaz k předání rozhodnutí o opatřeních dohledu, rozhodne členský stát, který vede trestní stíhání. Druhy zahrnutých opatření dohledu jsou uvedeny v rámcovém rozhodnutí 2009/829/SVV a v následných prohlášeních jednotlivých členských států (uvedených na webových stránkách EJS). Převedení opatření dohledu vyžaduje souhlas osoby, na kterou se opatření vztahuje.

Příklad: Sonia žije a pracuje v členském státě B. Přechodně se zdržuje v členském státě A, kde je vyšetřována za podvod. Justičnímu orgánu v členském státě A je známo, kde má Sonia bydliště v členském státě B, a domnívá se, že riziko jejího útěku je nízké. Místo toho, aby na ni uvalil vyšetřovací vazbu v členském státě A, může justiční orgán v členském státě A vydat příkaz, který jí uloží povinnost pravidelně se hlásit policejnímu orgánu v členském státě B. Aby se Sonia mohla vrátit do členského státu B a zůstat v něm do doby, kdy se bude v členském státě A konat soudní jednání, může příslušný orgán členského státu A se Soniným souhlasem vydat evropský příkaz k výkonu dohledu, který stanoví, že povinnost hlásit se bude uznána a vymáhána v členském státě B.

2.5.4. Předávání rozhodnutí o probaci a alternativní tresty

Rámcové rozhodnutí Rady 2008/947/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozsudky a rozhodnutí o probaci za účelem dohledu nad probačními opatřeními a alternativními tresty ⁽²⁾

Rámcové rozhodnutí 2008/947/SVV zavádí uplatňování zásady vzájemného uznávání alternativ trestů odnětí svobody a opatření usnadňujících předčasné propuštění. Vztahuje se k fázi po ukončení trestního řízení.

Stanoví, že rozhodnutí o probaci nebo jiný alternativní trest lze vykonat v jiném členském státě, než je stát, ve kterém byla daná osoba odsouzena, pokud s tím tato osoba souhlasí.

Příklad: Anna je státní příslušnicí členského státu A, ale je na dovolené v členském státě B. V členském státě B je odsouzena za trestný čin k obecně prospěšným pracím namísto trestu odnětí svobody. Může se vrátit do členského státu A, načež jsou orgány členského státu A povinny uznat trest obecně prospěšných prací a dohlédnout na to, že je Anna vykoná.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 294, 11.11.2009, s. 20.

⁽²⁾ Úř. věst. L 337, 16.12.2008, s. 102.

2.5.5. Peněžité tresty a pokuty

Rámcové rozhodnutí Rady 2005/214/SVV ze dne 24. února 2005 o uplatňování zásady vzájemného uznávání peněžitých trestů a pokut ⁽¹⁾

Rámcové rozhodnutí 2005/214/SVV uplatňuje zásadu vzájemného uznávání peněžitých trestů a pokut uložených soudními nebo správními orgány. Jeho cílem je usnadnit vymáhání těchto trestů a pokut v jiném členském státě, než ve kterém byly uloženy. Umožňuje, aby soudní nebo správní orgán předal peněžitý trest nebo pokutu přímo orgánu v jiném členském státě a aby byly tyto sankce uznány a vykonány bez dalších formalit.

Rozsah působnosti rámcového rozhodnutí 2005/214/SVV se vztahuje na všechny trestné činy (čl. 1 písm. a) body i) a ii)) a také na „porušení právních předpisů“, pod podmínkou, že je možné podat opravný prostředek u „soudu, který je příslušný v trestních věcech“ (Soudní dvůr se k poslední uvedenému pojmu vyjádřil zejména v rozsudku ve věci C-60/12, Baláž ⁽²⁾, body 39 a 40).

Tento postup se použije v přeshraničních situacích, kdy je v jednom členském státě udělen peněžitý trest nebo pokuta a předpokládá se, že bude vykonán v členském státě, ve kterém má pachatel bydliště nebo v něm má majetek či příjem.

V některých systémech členských států může být neuhrazený peněžitý trest převeden na trest odnětí svobody. V takových situacích může být za účelem výkonu tohoto trestu odnětí svobody vydán EZR. Doporučuje se, aby všude tam, kde je to možné, bylo rámcové rozhodnutí 2005/214/SVV považováno za jednu z metod vymáhání plateb dříve, než bude peněžitý trest změněn na trest odnětí svobody, čímž se předejde nutnosti vydání EZR.

2.5.6. Předávání trestního řízení

V relevantních případech by mělo být zvaženo i předání trestního řízení do členského státu, ve kterém má podezřelý trvalé bydliště. Právním základem pro toto předávání je Evropská úmluva o předávání trestního řízení z roku 1972. Pro ty členské státy, které tuto úmluvu neratifikovaly, může být předání založeno na běžné pravomoci soudů přijímajícího členského státu zahájit trestní vyšetřování. V uvedeném případě je žádost obvykle založena na článku 21 Úmluvy Rady Evropy o vzájemné pomoci ve věcech trestních ze dne 20. dubna 1959 (ETS č. 030).

2.6. Zásada speciality – případné stíhání za jiné trestné činy

Obecně lze říci, že nelze osobu, která byla předána, stíhat, odsoudit nebo jinak zbavit svobody za jiný trestný čin, než pro který byla předána a kterého se dopustila před svým předáním. Jedná se o zásadu speciality stanovenou v článku 27 rámcového rozhodnutí o EZR.

Zásada speciality podléhá řadě výjimek. Rámcové rozhodnutí o EZR dává členským státům možnost oznámit, že se ve vztazích s jinými členskými státy, které provedly stejné oznámení, zříkají uplatnění zásady speciality, neuvede-li v konkrétním případě vykonávající justiční orgán ve svém rozhodnutí o předání něco jiného (viz čl. 27 odst. 1 rámcového rozhodnutí o EZR). Podle informací, které má Komise k dispozici, zaslaly takové oznámení pouze Estonsko, Rakousko a Rumunsko.

Ustanovení čl. 27 odst. 3 rámcového rozhodnutí o EZR navíc uvádí další situace, kdy se zásada speciality nepoužije:

- a) neopustila-li vyžádaná osoba území členského státu, kterému byla předána, ve lhůtě do 45 dnů od svého konečného propuštění, i když k tomu měla příležitost, nebo vrátila-li se na území tohoto státu poté, co ho opustila;
- b) trestný čin nelze potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody;
- c) trestní řízení nevede k uplatnění opatření omezujícího osobní svobodu;
- d) mohl-li by osobě být uložen trest nebo opatření, které nezahrnují odnětí osobní svobody, zejména peněžitý trest nebo opatření místo tohoto trestu, i když tento trest nebo opatření mohou omezit její osobní svobodu;

⁽¹⁾ Úř. věst. L 76, 22.3.2005, s. 16.

⁽²⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 14. listopadu 2013, Baláž, C-60/12, ECLI:EU:C:2013:733.

- e) pokud osoba souhlasí s předáním a popřípadě se současně zřekla uplatnění zásady speciality podle článku 13;
- f) pokud se osoba po svém předání výslovně zřekla nároku na zásadu speciality, pokud jde o určité trestné činy spáchané před jejím předáním. Prohlášení o zřeknutí se musí být učiněno před příslušnými justičními orgány vystavujícího členského státu a zaznamenáno do protokolu v souladu s vnitrostátním právem tohoto státu. Prohlášení o zřeknutí se musí být vyjádřeno takovým způsobem, aby bylo zřejmé, že ho tato osoba učinila dobrovolně a s plným vědomím důsledků. Za tímto účelem má tato osoba právo na právního zástupce;“.

V ostatních případech je nutné požadovat souhlas původního vykonávajícího členského státu se stíháním nebo výkonem v souvislosti s jinými trestnými činy (čl. 27 odst. 3 písm. g) rámcového rozhodnutí o EZR). Souhlas musí být udělen, podléhá-li trestný čin, kvůli němuž se žádá o souhlas, předání v souladu s rámcovým rozhodnutím o EZR, pokud se na něj nevztahují důvody pro povinné nebo možné odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu.

Je-li to vhodné, může vykonávající justiční orgán podmínit svůj souhlas jednou z podmínek, které se týkají doživotních trestů odnětí svobody a vrácení státních příslušníků nebo osob s trvalým bydlištěm na území daného státu, uvedených v článku 5 rámcového rozhodnutí o EZR (viz oddíl 5.8 této příručky). V takových případech musí vystavující členský stát poskytnout vhodné záruky (čl. 27 odst. 4 rámcového rozhodnutí o EZR).

Postup při zřeknutí se zásady speciality na základě souhlasu vykonávajícího justičního orgánu

Žádost o souhlas musí být předložena stejným postupem a musí obsahovat stejné informace jako běžný EZR. Příslušný justiční orgán tak předá žádost o souhlas přímo vykonávajícímu justičnímu orgánu, který danou osobu předal. Informace obsažené v této žádosti, jak je uvedeno v čl. 8 odst. 1 rámcového rozhodnutí o EZR, musí být přeloženy podle stejných pravidel jako EZR. Vykonávající justiční orgán musí toto rozhodnutí přijmout nejpozději do 30 dnů od obdržení žádosti (čl. 27 odst. 4 rámcového rozhodnutí o EZR).

Soudní dvůr v rozsudku ve věci C-388/08 PPU, Leymann a Pustovarov ⁽¹⁾, zkoumal, jak stanovit, zda je předmětný trestný čin „jiným trestným činem“, než kvůli kterému byla daná osoba předána ve smyslu čl. 27 odst. 2 rámcového rozhodnutí o EZR, a vyžadoval použití řízení o udělení souhlasu podle čl. 27 odst. 3 písm. g) a čl. 27 odst. 4 rámcového rozhodnutí o EZR. Soudní dvůr rozhodl, že:

„(...) je třeba ověřit, zda znaky skutkové podstaty trestného činu podle zákonného popisu tohoto trestného činu ve vystavujícím členském státě jsou znaky skutkové podstaty, pro které byla osoba předána, a zda existuje dostatečná shoda mezi údaji uvedenými v zatýkacím rozkazu a údaji obsaženými v pozdějším procesním aktu. Změny okolností týkajících se času a místa jsou přípustné, pokud vyplývají z důkazů shromážděných během řízení vedeného ve vystavujícím členském státě v souvislosti s jednáním popsáním v zatýkacím rozkazu, pokud nemění povahu trestného činu a pokud nejsou důvodem pro odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu na základě článků 3 a 4 uvedeného rámcového rozhodnutí.“

3. POSTUP PRO VYDÁNÍ EZR

3.1. Jiná probíhající trestní řízení a EZR týkající se téže osoby

3.1.1. Ve vystavujícím členském státě

Před vydáním EZR se příslušnému justičnímu orgánu doporučuje ověřit, zda nebyla zahájena jiná trestní řízení nebo vydány jiné EZR týkající se vyžádané osoby ve vystavujícím členském státě.

Pokud ve vztahu k vyžádané osobě ve vystavujícím členském státě probíhají jiná trestní řízení nebo existují vykonatelné tresty odnětí svobody, doporučuje se před vydáním EZR komunikovat s ostatními vnitrostátními orgány a případně s nimi koordinovat činnost. Je důležité zajistit, že EZR bude zahrnovat všechny trestné činy, kvůli nimž bude vyžádaná osoba stíhána nebo za které byla odsouzena ve vystavujícím členském státě. To je vhodné zejména kvůli zásadě speciality, která může zabránit stíhání nebo odsouzení za jiné trestné činy než za ty, za něž byla daná osoba předána vykonávajícím členským státem (viz oddíl 2.6). Ačkoli může být souhlas vyžádané osoby nebo vykonávajícího členského státu se stíháním nebo výkonem trestu za tyto trestné činy požadován i po předání (viz čl. 27 odst. 3 písm. f) a g) rámcového rozhodnutí o EZR), v praxi se ukázalo, že získání takového souhlasu může být pomalé nebo těžkopádné.

⁽¹⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 1. prosince 2008, Leymann a Pustovarov, C-388/08 PPU, ECLI:EU:C:2008:669.

Je-li to možné, měly by být všechny trestné činy zahrnuty do jednoho EZR vzhledem k tomu, že to činí postup ve vykonávacím členském státě rychlejším a účinnějším. Pokud byl na tutéž osobu již dříve vydán EZR, lze tento EZR, kdykoli je to možné, nahradit EZR novým, který zahrnuje trestné činy z předchozího EZR i nové trestné činy. Pokud je na danou osobu již dříve vystaven záznam za účelem zatčení, měl by být aktualizován tak, aby zahrnoval i tento nový EZR. K jednomu záznamu za účelem zatčení lze vložit víc než jeden EZR (viz bod 3.1 příručky SIRENE).

3.1.2. V jiném členském státě:

Pokud existují náznaky, že ve vztahu k vyžádané osobě probíhají jiná trestní řízení nebo že jsou vykonatelné jiné tresty odnětí svobody v jiném členském státě nebo v jiných členských státech, mohlo by být vhodné před vydáním EZR kontaktovat orgány tohoto jiného členského státu (jiných členských států). V těchto případech by orgány těchto různých členských států mohly zvážit možnost koordinace za účelem rozhodnutí, který členský stát by měl vydat (první evropský zatýkácí rozkaz, a možnost předat trestní řízení do jednoho nebo alespoň do menšího počtu členských států.

Příslušné orgány by měly ověřit v systému SIS ověřit, zda jiný členský stát nevystavil záznam za účelem zatčení týkající se téže osoby. Několik členských států může vložit záznam za účelem zatčení týkající se téže osoby. V případě zatčení informuje centrála SIRENE vykonávacího členského státu současně každý členský stát, jehož se to týká (viz bod 3.2 příručky SIRENE).

Příslušné orgány mohou také kontaktovat Eurojust nebo kontaktní místa EJS, případně se obrátit přímo na příslušný orgán jiného členského státu ⁽¹⁾.

Je nutno uvést, že pokud vykonávací členský stát obdržel na vyžádanou osobu více EZR, musí se rozhodnout, kam má být vyžádaná osoba předána nejdříve (viz oddíl 5.10). Proto by mohlo být před vydáním vícenásobných EZR účinnější usilovat o dohodu mezi vystavujícími justičními orgány o tom, do kterého z členských států by měla být vyžádaná osoba předána nejdříve. Přestože vykonávací justiční orgán není vázán dohodami týkajícími se souběžných EZR dosažených mezi vystavujícími justičními orgány, měl by je vzít v úvahu.

Proto je také vhodné vyplnit oddíl „f“ (ostatní okolnosti související s případem) formuláře EZR ohledně těchto dohod tak, aby o nich vykonávací justiční orgány byly okamžitě vyrozuměny.

3.2. Vyplňování formuláře EZR

Podrobné pokyny pro vyplnění formuláře EZR jsou uvedeny v příloze III.

3.2.1. Informace, které jsou nezbytné vždy

Vykonávací justiční orgán by měl mít vždy k dispozici minimální nezbytné informace, které mu umožní rozhodnout o předání (viz čl. 15 odst. 2 rámcového rozhodnutí o EZR). Vykonávací justiční orgán musí být zejména schopen potvrdit totožnost dané osoby a posoudit, zda na ni lze uplatnit některý z důvodů pro odmítnutí výkonu. Vystavující justiční orgán by proto měl věnovat zvláštní pozornost popisu trestného činu (trestných činů) ve formuláři EZR.

Přesné informace, které je třeba poskytnout, závisí na okolnostech každého jednotlivého případu. Je však dobré mít na paměti, že vykonávací justiční orgán nemusí být o případu, z něhož EZR vychází, nebo o právním systému vystavujícího členského státu dostatečně nebo vůbec informován. Je proto důležité, aby vystavující justiční orgány zajistily, že informace uvedené v EZR budou jasné, správné a úplné. Pokud je formulář EZR řádně vyplněn, nejsou vyžadovány žádné další dokumenty.

Ze zkušeností vyplývá, že žádosti o další informace mezi vystavujícím a vykonávacím justičním orgánem jsou jednou z hlavních příčin prodlžení při výkonu EZR. To často vede k překročení lhůt stanovených rámcovým rozhodnutím o EZR (viz oddíl 4.1 o lhůtách).

3.2.2. Užitečné doplňující informace poskytnuté vystavujícím justičním orgánem

Do záznamu SIS musí být přidány fotografie a otisky prstů vyžádané osoby, pokud jsou k dispozici. Dále by měly být vždy uvedeny kontaktní údaje a číslo mobilního telefonu příslušného úřadu a odpovědné osoby, aby mohly být informovány okamžitě a v jakoukoli denní dobu po nalezení vyžádané osoby.

⁽¹⁾ Obecný úvod o úkolech Eurojustu a EJS naleznete v dokumentu „Assistance in International Cooperation in Criminal Matters for Practitioners – European Judicial Network and Eurojust – What can we do for you?“ (Pomoc v rámci mezinárodní spolupráce v trestních věcech pro praktické uživatele – Evropská justiční síť a Eurojust – co pro vás můžeme udělat?), který je k dispozici jak na webových stránkách EJS (<https://www.ejn-crimjust.europa.eu>), tak na webových stránkách Eurojustu (<http://www.eurojust.europa.eu>).

Kdykoli je pravděpodobné, že vykonávající členský stát bude požadovat od vystavujícího členského státu záruky na základě článku 5 rámcového rozhodnutí o EZR, je vhodné přidat do EZR příslušné informace. Vystavující justiční orgán může například již uvést svůj souhlas s vrácením vyžádané osoby do vykonávajícího členského státu za stanovených podmínek (viz oddíl 5.8).

3.3. Doručení EZR

Postup doručení EZR závisí na tom, zda je vystavujícímu justičnímu orgánu známo místo pobytu vyžádané osoby (článek 9 rámcového rozhodnutí o EZR). Ve většině případů je místo pobytu dané osoby neznámé nebo nejisté a EZR by měl být doručen všem členským státům prostřednictvím systému SIS. I v případě, že je místo pobytu dané osoby známo, může vystavující justiční orgán rozhodnout o pořízení záznamu v SIS (čl. 9 odst. 2 rámcového rozhodnutí o EZR).

3.3.1. Případy, kdy není známo místo pobytu vyžádané osoby

Není-li známo místo pobytu vyžádané osoby, měl by být EZR doručen všem členským státům. Za tímto účelem by měl být v systému SIS vytvořen záznam za účelem zatčení nebo předání v souladu s článkem 26 rozhodnutí o SIS II. Je třeba zdůraznit, že vystavující justiční orgán musí vydat EZR dříve, než je možno tento záznam vložit do SIS.

Vystavující justiční orgán by měl případně zaslat kopii původního EZR a veškeré relevantní informace týkající se dané osoby vnitrostátní centrále SIRENE prostřednictvím příslušného policejního orgánu.

Centrála SIRENE vystavujícího členského státu zkontroluje, zda jsou tyto informace úplné (například zda jsou k dispozici fotografie a otisky prstů a zda mohou být připojeny), přiloží k záznamu kopii původního EZR a případně překlad a potvrdí vložení tohoto záznamu do systému SIS. Centrála SIRENE navíc sdělí obsah EZR všem ostatním centrálám SIRENE prostřednictvím výměny doplňujících informací (formulář A). Formulář A se vystavuje v angličtině. Je důležité ve formuláři A uvést (políčko 311), zda je vyhledávání dané osoby omezeno pouze na území některých členských států (zeměpisné vyhledávání).

Při obdržení formuláře A všechny ostatní centrály SIRENE ověří, zda jsou informace uvedené ve formuláři A a v EZR úplné. V souladu s článkem 25 rozhodnutí o SIS II může centrála SIRENE rovněž pod soudním dohledem zkontrolovat, zda je zřejmé, že výkon EZR bude muset být odmítnut, a pokud tomu tak bude, záznam „označit“ s cílem zabránit zatčení. Během tohoto ověřovacího procesu by měl být záznam i nadále přístupný uživatelům. Pokud členský stát nevykoná EZR, a proto se rozhodne záznam označit, zůstane tento záznam pro uživatele i nadále viditelný. Přijaté opatření nebude vydáno za účelem zatčení vyžádané osoby, ale zjištění místa pobytu této osoby (oddíl 3.6 příručky SIRENE).

Přijímající centrály SIRENE rovněž kontrolují vnitrostátní databáze, jako jsou policejní a vězeňské systémy, aby zjistily, zda je jim vyžádaná osoba již známa, nebo zda již dokonce není ve vazbě za jiný trestný čin. Pokud je daná osoba na základě takového ověření nalezena, předá centrála SIRENE informace uvedené ve formuláři A příslušnému orgánu, který vykoná EZR.

Záznam za účelem zatčení je viditelný příslušným orgánům všech členských států (obvykle donucovací a justiční orgány). Pokud je daná osoba odhalena a zatčena na základě záznamu v SIS v jiném členském státě, bude o tom vystavující justiční orgán informován prostřednictvím vnitrostátní centrály SIRENE.

Záznam za účelem zatčení v systému SIS, který obsahuje kopii původního EZR, je evropským zatýkacím rozkazem a má stejný účinek (rozhodnutí o SIS II, čl. 31 odst. 1). Od doby, kdy byl uveden do provozu systém SIS druhé generace, není již požadováno doručení původního papírového výtisku EZR, neboť kopie původního EZR je přímo připojena k záznamu. Vzhledem k tomu, že původní EZR je vydán v jazyce vystavujícího členského státu a formulář A je vydán v angličtině, může být i nadále nutné, aby vystavující justiční orgán zaslal po zatčení vyžádané osoby vykonávajícímu státu přeložený EZR. Je rovněž možné k záznamu okamžitě připojit kopii překladu EZR v jednom nebo více úředních jazycích Unie.

Webové stránky EJS (<http://www.EJS-crimjust.europa.eu>) obsahují seznam jazyků, které jsou pro členské státy přijatelné (viz oddíl 3.4).

Vystavující justiční orgán by měl zajistit, že záznam vložený do SIS bude uchován pouze po dobu nezbytnou pro splnění účelů, pro které byl vložen (rozhodnutí o SIS II, čl. 44 odst. 1). To znamená, že záznam musí být vymazán, pokud je EZR odvolán (viz oddíl 10.4 této příručky), nebo se uskutečnilo předání (oddíl 3.11 příručky SIRENE).

3.3.2. Případy, kdy je známo místo pobytu vyžádané osoby

Je-li známo místo pobytu vyžádané osoby, může vystavující justiční orgán zaslat EZR přímo příslušnému orgánu vykonávajícího členského státu za účelem jeho výkonu (čl. 9 odst. 1 rámcového rozhodnutí o EZR).

Nezná-li vystavující justiční orgán příslušný vykonávající justiční orgán, musí provést šetření, včetně prostřednictvím kontaktních míst Evropské soudní sítě, aby získal tuto informaci od vykonávajícího členského státu (čl. 10 odst. 1 rámcového rozhodnutí o EZR). Nástroj Atlas na webových stránkách EJS (<http://www.ejn-crimjust.europa.eu>) rovněž obsahuje informace a kontaktní údaje příslušných orgánů jednotlivých členských států.

Aby se snížilo nebezpečí útěku vyžádané osoby, může vystavující justiční orgán zaslat EZR také své vnitrostátní centrále SIRENE za účelem předání ostatním členským státům prostřednictvím systému SIS (viz oddíl 3.3.1). Záznam SIS umožňuje informovat policejní orgány v členských státech o tom, že daná osoba je hledána za účelem zatčení. Každé centrále SIRENE by však mělo být jasně oznámeno, že místo pobytu dané osoby je známo, aby se tak předešlo zbytečné práci při kontrole toho, zda je daná osoba na svém území známa nebo přítomna.

3.3.3. Předávání EZR členským státům, které nepoužívají SIS

V současnosti nepoužívají systém SIS následující státy Unie: Irsko a Kypr. Pokud je nezbytné doručení těmto členským státům, může být EZR zaslán buď přímo, nebo prostřednictvím příslušné vnitrostátní pobočky Interpolu. Doručování prostřednictvím Interpolu je upraveno v čl. 10 odst. 3 rámcového rozhodnutí o EZR.

Je však třeba uvést, že v některých členských státech není záznam Interpolu důvodem pro zatčení. Proto je důležité v záznamu jasně uvést, že existuje EZR, jelikož EZR vždy zahrnuje povinnost vyžádanou osobu zadržet.

3.4. Překlad EZR

Formulář EZR je nutno vyplnit v úředním jazyce nebo v jednom z úředních jazyků vykonávajícího členského státu, případně ho do těchto jazyků přeložit. EZR však může být namísto toho přeložen do některého z úředních jazyků orgánů Unie, pokud vykonávající členský stát formou prohlášení uvedl, že přijímá rovněž překlady do jednoho z těchto jazyků (čl. 8 odst. 2 rámcového rozhodnutí o EZR).

Webová stránka EJS (<http://www.ejn-crimjust.europa.eu> – nástroj *Fiches belges*) obsahuje seznam jazyků přijatých členskými státy.

Pokud je EZR doručen prostřednictvím systému SIS, může vystavující členský stát připojit k záznamu rovněž kopii překladu EZR do jednoho nebo několika dalších úředních jazyků orgánů Unie podle čl. 27 odst. 2 rozhodnutí o SIS II. Tyto překlady, jakož i formuláře A by měly sloužit jako dostatečný základ pro provedení ověření uvedených v oddíle 3.3.1 této příručky. Je třeba poznamenat, že tím není dotčena povinnost přeložit EZR do jazyka přijímaného vykonávajícím členským státem.

V případě, že lze předpokládat místo zadržení vyžádané osoby, může být vhodnější přeložit EZR předem do jazyka příslušného členského státu. Tím se usnadní dodržování krátkých lhůt při výkonu EZR.

Předává-li se EZR přímo vykonávajícímu justičnímu orgánu, musí k němu být přiložen překlad. Vzhledem k tomu, že EZR se projednává a vykonává jako neodkladná záležitost (čl. 17 odst. 1 rámcového rozhodnutí o EZR), měl by vystavující členský stát zaslat překlad co nejdříve a v každém případě ve lhůtě stanovené členským státem k přijetí přeloženého EZR (viz oddíl 4.3 této příručky).

Překlady musí být provedeny pomocí standardního formuláře EZR, který je dostupný ve všech 24 úředních jazycích Unie. Všechny jazykové verze formuláře jsou k dispozici na webových stránkách EJS (Soudní knihovna a Kompendium, a to jak ve formátu PDF, tak ve formátu Word).

3.5. Po zadržení vyžádané osoby: spolupráce a komunikace s příslušnými orgány vykonávajícího členského státu

Poté, co je vyžádaná osoba zadržena v jiném členském státě, měly by příslušné orgány vystavujícího členského státu rychle reagovat na žádosti o informace nebo jiné žádosti orgánů vykonávajícího členského státu. Příslušným orgánům vystavujícího členského státu se doporučuje řídit se ČÁSTÍ II této příručky, v níž jsou uvedeny pokyny týkající se dobré spolupráce a komunikace s příslušnými orgány vykonávajícího členského státu. Pokud nastanou problémy v komunikaci, může poskytnout pomoc EJS nebo Eurojust. Centrály SIRENE také pravidelně usnadňují komunikaci v případě, že byla daná osoba zadržena na základě záznamu za účelem zatčení vystaveného v systému SIS.

Pokud se vystavující justiční orgán rozhodne svůj EZR odvolat, měl by to neprodleně oznámit vykonávajícímu justičnímu orgánu, zejména pokud byla vyžádaná osoba zbavena svobody. Musí také zajistit výmaz záznamu v systému SIS.

Vystavující justiční orgán může kdykoli doručit vykonávajícímu justičnímu orgánu dodatečné užitečné informace (čl. 15 odst. 3 rámcového rozhodnutí o EZR).

ČÁST II: VÝKON EZR

4. POSTUP PŘI VÝKONU EZR

4.1. Lhůty pro přijetí rozhodnutí o výkonu EZR

Pro výkon EZR jsou stanoveny přísné lhůty. Tyto lhůty jsou závislé na tom, zda vyžádaná osoba souhlasí se svým předáním, či nikoli. Zdůrazňuje se, že navzdory lhůtám musí být všechny EZR projednávány a vykonávány jako **neodkladná záležitost** (čl. 17 odst. 1 rámcového rozhodnutí o EZR).

Souhlasí-li vyžádaná osoba se svým předáním, mělo by být pravomocné rozhodnutí o výkonu EZR přijato **do 10 dnů od vyjádření tohoto souhlasu** (čl. 17 odst. 2 rámcového rozhodnutí o EZR).

Nesouhlasí-li vyžádaná osoba se svým předáním, mělo by být pravomocné rozhodnutí o výkonu EZR přijato **do 60 dnů od zatčení** vyžádané osoby (čl. 17 odst. 3 rámcového rozhodnutí o EZR).

Podle rámcového rozhodnutí o EZR nelze souhlas v zásadě odvolat. Každý členský stát však může stanovit, že souhlas a popřípadě zřeknutí se práva na zásadu speciality (viz oddíl 2.6) lze odvolat v souladu s pravidly použitelnými na základě jeho vnitrostátního práva. Pokud vyžádaná osoba svůj souhlas odvolá, přestává platit původní desetidenní lhůta a uplatní se lhůta šedesátidenní, která počíná běžet dnem zatčení (čl. 13 odst. 4 rámcového rozhodnutí o EZR). Při stanovení této lhůty není zohledněna doba, která uplynula mezi datem udělení souhlasu a datem jeho odvolání.

Pokud v konkrétním případě nelze EZR vykonat v příslušných lhůtách, lze tyto lhůty výjimečně prodloužit o **dalších 30 dnů**. V takovém případě musí vykonávající justiční orgán neprodleně uvědomit vystavující justiční orgán a uvést důvody prodloužení (čl. 17 odst. 4 rámcového rozhodnutí o EZR).

Jak rozhodl Soudní dvůr v rozsudku ve věci C-168/13 PPU, Jeremy F. ⁽¹⁾, musí být jakýkoli opravný prostředek s odkladným účinkem stanovený vnitrostátními právními předpisy proti rozhodnutí o předání v každém případě využit tak, aby byly dodrženy lhůty stanovené rámcovým rozhodnutím o EZR k přijetí pravomocného rozhodnutí.

V rozsudku ve věci C-237/15 PPU, Lanigan ⁽²⁾, Soudní dvůr rozhodl, že uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí o výkonu EZR nezabavuje příslušný soud povinnosti přijmout rozhodnutí v tomto ohledu a samo o sobě nebrání ponechání vyžádané osoby ve vazbě. Propuštění vyžádané osoby spolu s opatřeními nezbytnými k tomu, aby tato osoba nemohla uprchnout, je však nutno nařídit, pokud je délka vazby nepřiměřená.

Povinnost informovat Eurojust o zpožděních

Nemůže-li členský stát dodržet tyto lhůty, musí o tom informovat Eurojust s uvedením důvodů prodloužení (čl. 17 odst. 7 rámcového rozhodnutí o EZR). Vzhledem k zásadnímu významu dodržování lhůt pro fungování EZR sleduje Eurojust případy, kdy tyto lhůty nebylo možno dodržet, pokud byl o nich informován. Na tomto základě může Eurojust pomoci identifikovat problémy, které způsobují zpoždění. V celé řadě situací může Eurojust pomoci příslušným orgánům při dodržování lhůt, například usnadněním výměny informací mezi příslušnými orgány.

4.2. Lhůty pro předání vyžádané osoby (po rozhodnutí o výkonu EZR)

Lhůta pro předání vyžádané osoby začíná běžet okamžitě po přijetí pravomocného rozhodnutí o výkonu EZR. Dotčené orgány by měly zajistit a dohodnout předání dané osoby co nejdříve (čl. 23 odst. 1 rámcového rozhodnutí o EZR). V každém případě se předání musí uskutečnit nejpozději do **10 dnů** po přijetí pravomocného rozhodnutí o výkonu EZR (čl. 23 odst. 2 rámcového rozhodnutí o EZR). Z tohoto důvodu je třeba se neprodleně dohodnout na praktických opatřeních tohoto předání.

⁽¹⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 30. května 2013, Jeremy F., C-168/13 PPU, ECLI:EU:C:2013:358.

⁽²⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 16. července 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, ECLI:EU:C:2015:474.

Brání-li předání vyžádané osoby v této lhůtě 10 dnů okolnosti, které jsou mimo kontrolu členských států, vykonávající a vystavující justiční orgán se musí neprodleně vzájemně kontaktovat a dohodnout nové datum předání. V tomto případě se předání musí uskutečnit do deseti dnů od nově dohodnutého data (čl. 23 odst. 3 rámcového rozhodnutí o EZR).

V rozsudku ve věci C-640/15, Vilkas (¹), dospěl Soudní dvůr k závěru, že vykonávající justiční orgán může s vystavujícím justičním orgánem dohodnout nové datum předání i v případě, že předchozí dva pokusy o předání byly zmařeny odporem, který kladla vyžádaná osoba, za předpokladu, že kvůli výjimečným okolnostem nemohly orgány tento odpor předvídat a jeho důsledkům pro předání nemohlo být přes veškerou péči vynaloženou uvedenými orgány zabráněno, což musí ověřit předkládající soud. Tytéž orgány jsou v případě uplynutí lhůt stanovených v článku 23 nadále povinny dohodnout nové datum předání.

Odložení předání ze závažných humanitárních důvodů, například z důvodu vážného onemocnění vyžádané osoby viz oddíl 5.9.1.

4.3. Překlad EZR

Vykonávající justiční orgán může stanovit lhůtu pro přijetí překladu EZR. EZR je třeba přeložit do jednoho z úředních jazyků vykonávajícího členského státu nebo do jiného jazyka o kterém tento členský stát uvedl, že překlady do něj bude přijímat. Vykonávajícím justičním orgánům se důrazně doporučuje, aby tuto lhůtu stanovily **mezi 6 a 10 kalendářními dny**.

Ze zkušeností vyplývá, že termín kratší než šest dnů je často příliš krátký, aby bylo možné vypracovat překlad přiměřené kvality. Povolení lhůty delší než deset dnů by mohlo být považováno za nadměrné prodloužení celého postupu, zejména pokud je vyžádaná osoba držena ve vazbě.

4.4. Komunikace mezi příslušnými justičními orgány členských států před rozhodnutím o předání

4.4.1. Kdy se má komunikovat

Doplňující informace nezbytné pro rozhodnutí o předání

Žádosti o doplňující informace by měly být výjimečné. Tato komunikace by se měla uskutečňovat prostřednictvím centrály SIRENE za použití zvláštního formuláře (formulář M). EZR funguje na základě obecného předpokladu, že vykonávající justiční orgán může rozhodnout o předání na základě informací obsažených v EZR. Tento předpoklad je založen na zásadě vzájemného uznávání a na potřebě rozhodnout o předání rychle. Žádosti o doplňující informace jsou přesto nezbytné v některých situacích, kdy je nutné splnit povinnost výkonu EZR.

Pokud nejsou informace sdělené vystavujícím členským státem dostatečné k tomu, aby umožnily vykonávajícímu justičnímu orgánu rozhodnout o předání, musí vykonávající justiční orgán komunikovat s vystavujícím justičním orgánem, aby získal potřebné doplňující informace. Je důležité poznamenat, že v rámcovém rozhodnutí o EZR evropském zatýkáacím rozkazu je to uvedeno jako **povinnost** vykonávajícího justičního orgánu (čl. 15 odst. 2).

Komunikace mezi vystavujícím a vykonávajícím orgánem před vydáním rozhodnutí o předání by se měla týkat především doplňujících informací, které jsou důležité pro rozhodování o předání (viz oddíl 5.6.). Žádosti o doplňující informace by se proto měly týkat zejména obsahu požadovaného ve formuláři EZR, který je nezbytný pro posouzení možnosti výkonu EZR a použitelnosti případných důvodů pro odmítnutí.

V souladu se zásadou vzájemného uznávání nemůže vykonávající justiční orgán zpochybnit skutkovou podstatu rozhodnutí soudních orgánů vystavujícího členského státu.

Komunikace by měla vždy proběhnout co nejrychleji a v každém případě by měly být dodrženy lhůty uvedené v článku 17 rámcového rozhodnutí o EZR.

Typické situace, ve kterých může být nezbytné vyžádání doplňujících informací:

- a) není vyplněna příslušná část formuláře EZR;
- b) obsah EZR je nejasný;
- c) v EZR je zřejmá chyba;
- d) není jisté, zda byla podle EZR zatčena správná osoba.

(¹) Rozsudek Soudního dvora ze dne 25. ledna 2017, Vilkas, C-640/15, ECLI:EU:C:2017:39.

Před uplatněním důvodu pro odmítnutí

V celé řadě situací může vykonávající justiční orgán kontaktovat vystavující justiční orgán dříve, než se rozhodne uplatnit důvod pro odmítnutí výkonu. Může to být prospěšné například z hlediska stanovení toho, zda existují další opatření soudní spolupráce, která by bylo možno použít v případech, kdy není možný výkon EZR.

Jiné důvody komunikace

Může být nezbytná rovněž další komunikace, například:

- a) pro získání záruk od vystavujícího členského státu ohledně doživotních trestů odnětí svobody nebo vracení státních příslušníků nebo osob s trvalým bydlištěm za účelem výkonu trestu odnětí svobody ve vykonávajícím členském státě (viz oddíl 5.8); a
- b) v případě více EZR týkajících se téže osoby (viz oddíl 5.10).

4.4.2. Jak se má komunikovat

EZR vychází ze zásady přímého kontaktu mezi příslušnými orgány. Přímá komunikace mezi vystavujícím a vykonávajícím justičním orgánem má tu výhodu, že je rychlá a spolehlivá.

Pokud však členský stát jmenoval ústřední orgán pro úřední písemný styk v souladu s článkem 7 rámcového rozhodnutí o EZR, musí se komunikace uskutečnit prostřednictvím ústředního orgánu. Informace o členských státech, které využily této možnosti, lze nalézt na webové stránce EJS (<https://www.EJS-crimjust.europa.eu>).

Soudní atlas (kontaktní údaje)

Kontaktní údaje příslušných orgánů členských států naleznete v nástroji Atlas na webové stránce EJS (<https://www.EJS-crimjust.europa.eu>). Atlas byl vyvinut s cílem identifikovat orgán, který je místně příslušný k přijetí rozhodnutí, které má být vykonáno, a kontaktovat příslušnou osobu za účelem projednání praktických otázek týkajících se EZR a dalších nástrojů vzájemného uznávání.

Metody komunikace

V rámcovém rozhodnutí o EZR nejsou uvedena žádná konkrétní pravidla týkající se formulářů nebo postupů komunikace po přijetí EZR. Komunikace může probíhat jakýmkoli dostupným dostatečně bezpečným způsobem (např. telefonicky nebo e-mailem). Nejeftivnějším způsobem je komunikovat přímo s minimálními formalitami, a pokud je to možné, dohodnout se na používání společného jazyka.

Doporučuje se, aby byl jazyk v písemné komunikaci co nejjednodušší. Je třeba vyhnout se termínům a pojmům, které by mohly mít v různých právních systémech různé konotace, případně je vysvětlit. To pomůže vyhnout se nedorozumění a problémům s překlady.

Dobrá komunikace napomáhá rychlému průběhu celého postupu, umožňuje předcházet nedorozuměním a dodržovat krátké lhůty stanovené v článku 17 rámcového rozhodnutí o EZR (viz body 4.1 a 4.2 této příručky týkající se lhůt).

Vždy neodkladné

Vystavující justiční orgán musí řešit žádosti o další informace neprodleně. Vykonávající orgán může stanovit (přiměřenou) lhůtu pro dodání těchto informací, přičemž vezme v úvahu nutnost dodržet lhůty stanovené v článku 17 rámcového rozhodnutí o EZR (čl. 15 odst. 2 rámcového rozhodnutí o EZR).

Příslušné orgány by rovněž měly vzít v úvahu zpoždění, která mohou být způsobena žádostmi o další informace, a pokusit se tato zpoždění minimalizovat.

Komunikaci může usnadnit Eurojust nebo kontaktní místa EJS

Komunikaci s orgány ostatních členských států mohou usnadnit kontaktní místa EJS nebo národní členové Eurojustu. Jak EJS, tak Eurojust mohou zajišťovat rychlou a neformální komunikaci mezi zástupci právních systémů všech členských států.

Využívání EJS nebo Eurojustu v souladu s jejich specifickými úlohami je zvláště vhodné v naléhavých situacích nebo v případech, kdy je obtížné kontaktovat správný orgán.

Například nástroje na webové stránce EJS (Soudní atlas, *Fiches belges*) a kontaktní místa EJS mohou pomáhat při identifikaci příslušných vykonávajících orgánů a poskytovat informace o konkrétních požadavcích ve vykonávajícím členském státě, kdežto národního členu Eurojustu je třeba zapojit v případech opakovaných prodlení nebo odmítnutí výkonu, případně v případech překrývajících se EZR. Kromě toho může být jako kanál pro předávání EZR použito bezpečné telekomunikační spojení EJS, jak je stanoveno v čl. 10 odst. 2 rámcového rozhodnutí o EZR. Osvědčeným postupem je uvést ve formuláři EZR, zda se na přípravě EZR podílely kontaktní osoby EJS, národní členové Eurojustu nebo jiné osoby odpovědné za daný případ ⁽¹⁾.

Úloha centrály SIRENE

V případech záznamů za účelem zatčení vydávaných v systému SIS jsou centrály SIRENE odpovědné za výměnu informací od okamžiku nalezení dané osoby („pozitivní nález“), a to nejméně do zahájení postupu formálního předávání. Justiční orgány by měly centrálu SIRENE průběžně informovat o veškerém vývoji, ke kterému dojde mezi pozitivním nálezem a přijetím pravomocného rozhodnutí o výkonu EZR.

4.5. Povinnost vykonávajícího justičního orgánu informovat vystavující justiční orgán po rozhodnutí o předání

Po přijetí rozhodnutí o tom, zda bude vyžádaná osoba předána či nikoli, má vykonávající justiční orgán povinnost informovat orgán vystavujícího členského státu o tomto rozhodnutí, jakož i o době strávené ve vazbě.

4.5.1. Informace o rozhodnutí týkajícím se předávání

Vykonávající justiční orgán musí oznámit vystavujícímu justičnímu orgánu rozhodnutí o předání. Bez ohledu na to, zda bude vyžádaná osoba předána či nikoli, musí být toto oznámení provedeno **okamžitě po přijetí tohoto rozhodnutí**, aby orgány vystavujícího členského státu mohly přijmout vhodná opatření. Tato povinnost neprodleného oznámení vystavujícímu členskému státu vyplývá z článku 22 rámcového rozhodnutí o EZR.

Za tímto účelem je vhodné použít standardní formulář uvedený v příloze VII této příručky. Rovněž se doporučuje, aby vykonávající justiční orgán oznámil toto rozhodnutí **přímo** vystavujícímu justičnímu orgánu, protože to usnadňuje rychlou a jasnou komunikaci (viz oddíl 4.4.2).

Každé odmítnutí výkonu EZR musí obsahovat odůvodnění (čl. 17 odst. 6 rámcového rozhodnutí o EZR).

Je důležité, aby vykonávající justiční orgány **jednoznačně uvedly trestný čin (trestné činy) na který (které) se předání vztahuje**. To je relevantní z důvodu zásady speciality zakotvené v článku 27 rámcového rozhodnutí o EZR (viz oddíl 2.6 této příručky). Tato zásada speciality by mohla zabránit vystavujícímu členskému státu ve stíhání trestných činů spáchaných před předáním s výjimkou toho trestného činu nebo těch trestných činů, pro něž byla vyžádaná osoba předána.

V případech, kdy byl EZR vložen do SIS, by měl vykonávající justiční orgán oznámit své rozhodnutí centrále SIRENE svého členského státu.

4.5.2. Informace o době strávené ve vazbě

Veškeré informace týkající se doby trvání vazby vyžádané osoby na základě EZR musí být poskytnuty vystavujícímu justičnímu orgánu. Rámcové rozhodnutí o EZR vyžaduje, aby byly tyto informace poskytnuty **při předání** (čl. 26 odst. 2 rámcového rozhodnutí o EZR). Tyto informace může poskytnout vykonávající justiční orgán nebo určený ústřední orgán.

Je důležité, aby orgány vystavujícího členského státu znaly přesnou dobu strávenou ve vazbě. Tato doba musí být započtena do pravomocného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody (čl. 26 odst. 1 rámcového rozhodnutí o EZR).

Standardní formulář v příloze VII obsahuje místo pro uvedení informací o době strávené ve vazbě.

⁽¹⁾ Obecný úvod o úkolech Eurojustu a EJS naleznete v dokumentu „Assistance in International Cooperation in Criminal Matters for Practitioners – European Judicial Network and Eurojust – What can we do for you?“ (Pomoc v rámci mezinárodní spolupráce v trestních věcech pro praktické uživatele – Evropská justiční síť a Eurojust – co pro vás můžeme udělat?), který je k dispozici jak na webových stránkách EJS (<https://www.ejn-crimjust.europa.eu>), tak na webových stránkách Eurojustu (<http://www.eurojust.europa.eu>).

Ve věci C-294/16 PPU JZ ⁽¹⁾ rozhodl Soudní dvůr takto:

„47. (...) pojem „vazba“ ve smyslu čl. 26 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán tak, že vedle uvěznění zahrnuje každé opatření nebo každý soubor opatření uložených dotyčné osobě, která z důvodu jejich druhu, délky, účinků a podmínek jejich výkonu zbavují dotyčnou osobu svobody způsobem srovnatelným s uvězněním.

(...)

53. Justiční orgán členského státu vystavujícího evropský zatýkácí rozkaz je při provádění čl. 26 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 povinen zkoumat, zda opatření přijatá vůči dotyčné osobě ve vykonávacím členském státě musí být postavena na roveň takovému zbavení osobní svobody, jako je uvedeno v bodě 47 tohoto rozsudku, a musí být tudíž považována za vazbu ve smyslu tohoto čl. 26 odst. 1. Pokud tento justiční orgán v rámci tohoto zkoumání dospěje k závěru, že tomu tak je, uvedený čl. 26 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 ukládá, aby do doby odnětí svobody v členském státě vystavujícím evropský zatýkácí rozkaz byla započtena celá doba, po kterou byla tato opatření uplatňována.

(...)

55. Nicméně vzhledem k tomu, že se uvedený čl. 26 odst. 1 omezuje na stanovení minimální úrovně ochrany základních práv osoby, vůči které byl vydán evropský zatýkácí rozkaz, nemůže být, jak uvedl generální advokát v bodě 72 svého stanoviska, vykládán jako ustanovení, které brání tomu, aby justiční orgán členského státu vystavujícího tento zatýkácí rozkaz mohl pouze na základě vnitrostátního práva započíst do celé doby odnětí svobody dotyčné osoby v tomto členském státě celou dobu, po kterou byla ve vykonávacím členském státě vůči této osobě uplatňována opatření představující nikoli odnětí svobody, nýbrž její omezení, nebo její část.

56. Konečně je třeba připomenout, že při zkoumání uvedeném v bodě 53 tohoto rozsudku může justiční orgán členského státu vystavujícího evropský zatýkácí rozkaz na základě čl. 26 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 požádat příslušný orgán vykonávacího členského státu o všechny informace, jejichž předání bude považovat za nezbytné.“

4.6. Držení vyžádané osoby ve vazbě ve vykonávacím členském státě

Po zatčení vyžádané osoby na základě EZR musí vykonávací justiční orgán rozhodnout o tom, zda je nutno vyžádanou osobu ponechat ve vazbě nebo ji propustit až do přijetí rozhodnutí o výkonu EZR. Vazba tedy není nezbytně nutná a danou osobu lze kdykoli předběžně propustit z vazby v souladu s vnitrostátním právem vykonávacího členského státu (článek 12 rámcového rozhodnutí o EZR).

Pokud není daná osoba držena ve vazbě, je příslušný orgán vykonávacího členského státu povinen učinit veškerá opatření, která považuje za nezbytná k tomu, aby tato osoba nemohla utéci (článek 12 rámcového rozhodnutí o EZR). Tato opatření by mohla zahrnovat například zákaz cestování nebo povinnost pravidelné registrace a elektronického dohledu.

Rozhodnutí o vazbě se přijímá v souladu s vnitrostátními právními předpisy a v souladu s článkem 6 Listiny základních práv Evropské unie, která stanoví, že každý má právo na svobodu a osobní bezpečnost.

Ve věci C-237/15 PPU Lanigan Soudní dvůr rozhodl:

„Čl. 15 odst. 1 a článek 17 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV (...) musí být vykládány v tom smyslu, že vykonávací justiční orgán má po uplynutí lhůt stanovených v citovaném článku 17 nadále povinnost přijmout rozhodnutí o výkonu evropského zatýkácího rozkazu.

Článek 12 uvedeného rámcového rozhodnutí ve spojení s článkem 17 téhož rámcového rozhodnutí a s ohledem na článek 6 Listiny základních práv Evropské unie musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby v takové situaci byla vyžádaná osoba ponechána v souladu s právem vykonávacího členského státu ve vazbě, i když celková doba držení této osoby ve vazbě tyto lhůty překračuje, není-li tato doba vzhledem k charakteristikám řízení vedeného ve věci dotčené v původním řízení nepřiměřená, což musí ověřit předkládající soud. Pokud vykonávací justiční orgán rozhodne o ukončení vazby uvedené osoby, musí učinit spolu s předběžným propuštěním této osoby veškerá opatření nezbytná k tomu, aby tato osoba nemohla uprchnout, a zajistit, aby materiální podmínky pro její účinné předání zůstaly splněny, dokud nebude přijato pravomocné rozhodnutí o výkonu evropského zatýkácího rozkazu.“

(1) Rozsudek Soudního dvora ze dne 28. července 2016, JZ, C-294/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:610.

5. ROZHODNUTÍ O PŘEDÁNÍ

5.1. Obecná povinnost výkonu EZR

Vykonávající justiční orgán má obecnou povinnost vykonat EZR na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními rámcového rozhodnutí o EZR (článek 1). Tato ustanovení jsou uvedena v oddílech 5 až 8 této příručky. Rozhodnutí o předání musí být vydáno ve lhůtách uvedených v oddíle 4.

Kromě toho musí příslušné orgány zajistit, aby byla respektována minimální procesní práva vyžádané osoby, jak je uvedeno v oddílu 11.

5.2. Seznam 32 trestných činů, které vedou k předání bez ověření oboustranné trestnosti

Vykonávající justiční orgán by měl ověřit, zda vystavující justiční orgán zařadil některý z daných trestných činů do jedné z 32 kategorií trestných činů uvedených v čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí o EZR. Vykonávající justiční orgán může ověřit oboustrannou trestnost pouze u trestných činů, které nejsou uvedeny na tomto seznamu 32 trestných činů.

Je třeba zdůraznit, že relevantní je pouze definice trestného činu a maximální trest podle práva vystavujícího členského státu. Vykonávající justiční orgán musí uznat údaje, které vystavující justiční orgán uvedl v EZR.

Ve věci C-289/15 Grundza byl Soudní dvůr požádán o výklad čl. 7 odst. 3 a čl. 9 odst. 1 písm. d) rámcového rozhodnutí 2008/909/SVV (zejména způsobu posuzování oboustranné trestnosti). Soudní dvůr rozhodl takto:

„38. (...) při posouzení oboustranné trestnosti přísluší příslušnému orgánu vykonávajícího státu ověřit, zda by skutkové okolnosti zakládající trestný čin, jak jsou popsány v rozsudku vydaném příslušným orgánem vydávajícího státu, v případě, že by nastaly na území vykonávajícího státu, byly jako takové rovněž trestné na uvedeném území.

(...)

49. (...) v rámci posouzení oboustranné trestnosti příslušný orgán vykonávajícího státu musí ověřit, nikoli zda byl porušen zájem chráněný vydávajícím státem, ale zda by v případě, že by k takovému činu došlo na území členského státu uvedeného orgánu, byl podobný zájem chráněný vnitrostátním právem uvedeného státu považován za poškozený.“

Pokud se vykonávající justiční orgán domnívá, že v tomto ohledu došlo ke zjevné chybě, měl by kontaktovat vydávající justiční orgán pro objasnění (viz oddíl 4.4 o komunikaci).

5.3. Průvodní trestné činy

„Průvodní trestné činy“ se týkají jednoho nebo více trestných činů, které lze potrestat nižšími tresty, než je hranice uvedena v čl. 2 odst. 1 rámcového rozhodnutí o EZR. Takové trestné činy mohou být zahrnuty do EZR jako průvodní trestné činy. Vystavující justiční orgán by mohl tyto trestné činy zahrnout do formuláře EZR i přesto, že nespádají do působnosti EZR (viz oddíl 2.3).

EZR však musí být vydán nejméně za jeden trestný čin, který splňuje hranici uvedenou v čl. 2 odst. 1 rámcového rozhodnutí o EZR.

Rámcové rozhodnutí o EZR samo vysloveně neupravuje, jakým způsobem se má řešit otázka předávání za průvodní trestné činy. Některé členské státy se rozhodly je povolit, zatímco jiné nikoliv. Pokud vykonávající členský stát neprovádí předávání za průvodní trestné činy, mohla by zásada speciality zabránit vystavujícímu členskému státu ve stíhání těchto trestných činů (viz oddíl 2.6 o zásadě speciality).

Pokud EZR zahrnuje průvodní trestné činy, doporučuje se, aby vykonávající justiční orgán v rozhodnutí o předání jasně uvedl, zda se předávání týká také průvodních trestných činů. Předávání za průvodní trestné činy dává vystavujícímu členskému státu pravomoc tyto trestné činy stíhat nebo vykonávat trest odnětí svobody v souvislosti s nimi.

Příloha VIII obsahuje seznam členských států, jejichž právní řád obsahuje možnost předávat v případě průvodních trestných činů.

5.4. Důvody pro odmítnutí výkonu

Obecná povinnost vykonávat EZR (zakotvená v čl. 1 odst. 2 rámcového rozhodnutí o EZR) je omezena důvody pro povinné a nepovinné odmítnutí výkonu EZR, tj. důvody pro *odmítnutí* (články 3, 4 a 4a rámcového rozhodnutí o EZR). Je důležité uvést, že v souladu s rámcovým rozhodnutím o evropském zatýkáacím rozkazu jsou tyto důvody jedinými důvody, na jejichž základě může vykonávající justiční orgán odmítnout výkon. Pokud jde o důvody, pro které je možné odmítnout výkon, může se vykonávající justiční orgán dovolávat pouze těch, které jsou provedeny do jeho vnitrostátního práva. Soudní dvůr objasnil, že tento seznam důvodů je **vyčerpávající** (zejména ve věci C-123/08 Wolzenburg, bod 57, a ve spojených věcech C-404/15 a C-659/15 PPU Aranyosi a Căldăraru, bod 80) ⁽¹⁾.

Vykonávající justiční orgán může před rozhodnutím o odmítnutí předání kontaktovat vystavující justiční orgán. To může být vhodné v případě nejistoty ohledně uplatnění některého z důvodů pro odmítnutí výkonu. Vykonávající justiční orgán může rovněž před přijetím rozhodnutí o odmítnutí výkonu informovat o možnostech dalších opatření, jako je předávání vězňů (viz oddíl 4.4 o komunikaci a oddíl 2.5 o dalších unijních opatřeních týkajících se justiční spolupráce).

Po přijetí rozhodnutí o odmítnutí výkonu již nelze vyžádanou osobu dále držet ve vazbě na základě EZR.

5.4.1. Povinné důvody pro odmítnutí výkonu

Pokud platí jeden nebo více povinných důvodů pro odmítnutí výkonu, musí vykonávající justiční orgán výkon EZR odmítnout (článek 3 rámcového rozhodnutí o EZR). Jakmile vykonávající justiční orgán zjistí, že se uplatní některý z těchto důvodů, musí proto výkon EZR odmítnout. Tyto důvody jsou uvedeny v článku 3 rámcového rozhodnutí o EZR.

Amnestie (čl. 3 odst. 1)

Na trestný čin, pro který je zatýkáací rozkaz vydán, se vztahuje ve vykonávajícím členském státě amnestie. Vyžaduje se také, aby byl vykonávající členský stát příslušný ke stíhání tohoto trestného činu podle svého vlastního trestního práva.

Zásada *ne bis in idem* (čl. 3 odst. 2)

Vykonávající justiční orgán má informace, že vyžádaná osoba byla pravomocně odsouzená za stejný čin členským státem. Rovněž se vyžaduje předpoklad, že v případě odsouzení byl trest vykonán, právě je vykonáván nebo podle práva členského státu, ve kterém byl vynesena rozsudek, ho již nelze vykonat.

Soudní dvůr vydal několik rozsudků ve věcech týkajících se výkladu zásady *ne bis in idem* ve vztahu k článku 54 Úmluvy k provedení Schengenské dohody (ÚPSD). Tyto rozsudky lze použít na rámcové rozhodnutí o EZR na základě rozsudku ve věci C-261/09 Mantello ⁽²⁾ a objasňují pojmy jako „pravomocné rozhodnutí“, „stejný čin“ a „trest byl vykonán“. Ve věci C-129/14 PPU Spasic ⁽³⁾ Soudní dvůr rozhodl, že článek 54 ÚPSD jako takový je slučitelný s článkem 50 Listiny základních práv Evropské unie, který tuto zásadu zaručuje.

Příloha VI obsahuje souhrny rozsudků Soudního dvora týkajících se zásady *ne bis in idem*.

Článek 54 ÚPSD

„Osoba, která byla pravomocně odsouzena jednou smluvní stranou, nesmí být pro tentýž čin stíhána druhou smluvní stranou za předpokladu, že v případě odsouzení již byla vykonána nebo je právě vykonávána sankce, nebo podle práva smluvní strany, ve které byl rozsudek vynesena, již nemůže být vykonána.“

Článek 50 Listiny

„Právo nebýt dvakrát trestně stíhán nebo trestán za stejný trestný čin

Nikdo nesmí být stíhán nebo potrestán v trestním řízení za čin, za který již byl v Unii osvobozen nebo odsouzen konečným trestním rozsudkem podle zákona.“

⁽¹⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 6. října 2009, Wolzenburg, C-123/08, ECLI:EU:C:2009:616, rozsudek Soudního dvora ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, ECLI:EU:C:2016:198.

⁽²⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 16. listopadu 2010, Mantello, C-261/09, ECLI:EU:C:2010:683.

⁽³⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 27. května 2014, Spasic, C-129/14 PPU, ECLI:EU:C:2014:586.

Nedosažení věku trestní odpovědnosti (čl. 3 odst. 3)

Vyžádaná osoba není podle práva vykonávajícího členského státu vzhledem ke svému věku trestně odpovědná za jednání, pro které je zatýkácí rozkaz vydán.

Zákony členských států definují minimální věk trestní odpovědnosti odlišně. Také rozhodný okamžik uplatnění tohoto věku v konkrétních případech se liší: relevantním okamžikem může být například okamžik spáchání údajného trestného činu nebo okamžik obvinění dané osoby.

Důvody pro odmítnutí výkonu se použijí, pokud proti vyžádané osobě lze ve vykonávajícím členském státě z důvodu jejího věku vést pouze občanskoprávní nebo správní, nikoli však trestněprávní řízení.

5.4.2. Důvody, pro které je možné odmítnout výkon

Pokud se použije některý z důvodů, pro které je možné odmítnout výkon a které jsou provedeny do vnitrostátního práva, může vykonávající justiční orgán odmítnout výkon EZR v závislosti na okolnostech případu. Tyto důvody jsou uvedeny v článku 4 rámcového rozhodnutí o EZR.

Neexistence oboustranné trestnosti (čl. 4 odst. 1)

Jednání, pro které byl EZR vydán, není trestným činem podle práva vykonávajícího členského státu.

To se týká pouze trestných činů, které nejsou uvedeny v seznamu trestných činů podle čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí o EZR, pro něž je ověřování oboustranné trestnosti zrušeno. Tento důvod pro možné odmítnutí výkonu se však může uplatnit i v případech, že daný čin odpovídá některému z činů uvedených v čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí o EZR, ale lze jej potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby méně než tři roky a tento čin nepředstavuje trestný čin podle práva vykonávajícího členského státu. Ve věci C-289/15 Grundza objasnil Soudní dvůr, jak je nutno posuzovat podmínku oboustranné trestnosti (viz oddíl 5.2).

V případě daní, poplatků, cel nebo měny nelze odmítnout výkon EZR z toho důvodu, že právo vykonávajícího členského státu neukládá tentýž druh daní, poplatků nebo cel nebo neobsahuje stejnou úpravu, pokud jde o daně, poplatky, cla a měny, jako právo vystavujícího členského státu.

Stíhání probíhající ve vykonávajícím členském státě (čl. 4 odst. 2)

Osoba, na niž se vztahuje EZR, je ve vykonávajícím členském státě stíhána za stejný čin, jako je trestný čin, pro který byl EZR vydán.

Stíhání za stejný trestný čin je ve vykonávajícím členském státě vyloučeno (čl. 4 odst. 3)

Justiční orgány vykonávajícího členského státu rozhodly buď nezahájit trestní stíhání kvůli trestnému činu, pro který byl evropský zatýkácí rozkaz vydán, nebo zastavit takové řízení, nebo byl-li v členském státě vyneseno proti vyžádané osobě za stejné jednání pravomocný rozsudek, který zamezuje dalšímu trestnímu stíhání.

Viz rovněž oddíl 5.4.1 ohledně zásady *ne bis in idem*.

Trestní stíhání nebo výkon trestu jsou promlčeny (čl. 4 odst. 4)

Trestní stíhání vyžádané osoby nebo výkon trestu podle práva vykonávajícího členského státu jsou promlčeny a jednání spadá do pravomoci tohoto členského státu na základě jeho vlastního trestního práva.

Viz rovněž oddíl 5.4.1 ohledně zásady *ne bis in idem*.

Pravomocný rozsudek ve třetím státě (čl. 4 odst. 5)

Vykonávající justiční orgán má informace, že vyžádaná osoba byla pravomocně odsouzena za stejný čin třetím státem, za podmínky, že v případě odsouzení byl trest vykonán, právě je vykonáván nebo podle práva státu, který vynesl rozsudek, ho již nelze vykonat.

Vykonávající členský stát se zaváže provést výkon trestu (čl. 4 odst. 6)

Pokud byl EZR vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody a vyžádaná osoba se zdržuje ve vykonávajícím členském státě, je jeho státním příslušníkem nebo zde má trvalé bydliště, může vykonávající justiční orgán zvážit, zda by bylo možno provést výkon trestu v jeho členském státě namísto předání dané osoby do vystavujícího členského státu.

Článek 25 rámcového rozhodnutí 2008/909/SVV obsahuje rovněž zvláštní ustanovení o výkonu trestů odnětí svobody ve vykonávajícím členském státě v případech podle čl. 4 odst. 6 rámcového rozhodnutí o EZR (viz oddíl 2.5.2 této příručky). Rámcové rozhodnutí 2008/909/SVV nahradilo úmluvu z roku 1983 a její dodatkový protokol. Rámcové rozhodnutí 2008/909/SVV je proto nutno uplatnit při předávání trestu do členského státu, v němž je vykonán.

V souladu s rámcovým rozhodnutím 2008/909/SVV již není ve všech případech nezbytným předpokladem souhlas odsouzeného s předáním.

Ve věci C-66/08 Kozłowski⁽¹⁾ Soudní dvůr rozhodl, že výrazy „má trvalé bydliště“ a „zdržuje se“ v čl. 4 odst. 6 rámcového rozhodnutí o EZR je třeba vymezit jednotně, jelikož se vztahují na autonomní pojmy práva Unie. První z nich se vztahuje na situace, ve kterých vyžádaná osoba buď zřídila své skutečné bydliště ve vykonávajícím členském státě, nebo si v důsledku stálého pobytu po určitou dobu v témže státě vytvořila pouto k poslední uvedenému státu, které je srovnatelné s poutem vzniklým v důsledku bydliště. Vymezení pojmu „zdržuje se“ vyžaduje celkové posouzení více objektivních skutečností, mezi něž patří délka, povaha a podmínky pobytu této osoby, jakož i její rodinné a hospodářské vazby k vykonávajícímu členskému státu.

Jak rozhodl Soudní dvůr ve věci C-123/08 Wolzenburg, pokud jde o čl. 4 odst. 6 rámcového rozhodnutí o EZR a zásadu rovného zacházení s občany Unie, vnitrostátní předpisy stanovící odmítnutí výkonu EZR v případě migrujících občanů Unie s ohledem na výkon trestu odnětí svobody pouze tehdy, pokud legálně pobývají na území daného státu nepřetržitě po dobu pěti let, jsou slučitelné s bývalým článkem 12 Smlouvy o založení Evropského společenství (nyní článek 18 SFEU). Členský stát však nemůže podmínit uplatnění důvodu, pro který je možné odmítnout výkon EZR podle čl. 4 odst. 6 rámcového rozhodnutí o EZR, takovými dodatečnými správními požadavky, jako je povinnost být držitelem povolení k pobytu na dobu neurčitou.

Ve věci C-42/11 Lopes da Silva Jorge⁽²⁾ Soudní dvůr rozhodl, že čl. 4 odst. 6 rámcového rozhodnutí o EZR a článek 18 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že členský stát se může v rámci provedení uvedeného v čl. 4 odst. 6 rámcového rozhodnutí o EZR rozhodnout omezit situace, kdy vnitrostátní vykonávající justiční orgán může odmítnout předat osobu, která spadá do působnosti tohoto ustanovení, ale nemůže z této působnosti absolutně a automaticky vyloučit státní příslušníky jiných členských států, kteří se zdržují nebo mají trvalé bydliště na jeho území, bez ohledu na vazby, které mají tito státní příslušníci s poslední uvedeným členským státem. Předkládající soudy jsou povinny právo vykládat ve světle znění a účelu rámcového rozhodnutí o EZR, aby zajistily jeho plnou účinnost.

Exteritorialita (trestné činy spáchané mimo území vystavujícího členského státu) (čl. 4 odst. 7)

EZR se vztahuje na trestné činy, které:

- a) byly podle práva vykonávajícího členského státu spáchány zcela nebo zčásti na území vykonávajícího členského státu nebo na místě, které se za toto území považuje; nebo
- b) byly spáchány mimo území vystavujícího členského státu a právo vykonávajícího členského státu neumožňuje stíhání za stejné trestné činy, byly-li spáchány mimo jeho území.

5.5. Soudní jednání v nepřítomnosti

Rámcové rozhodnutí 2009/299/SVV změnilo rámcové rozhodnutí o EZR vypuštěním čl. 5 odst. 1 a vložení nového článku 4a o rozhodnutích vydaných v nepřítomnosti. Tato ustanovení se týkají situací, kdy vykonávající justiční orgán obdržel EZR týkající se výkonu trestu odnětí svobody na základě řízení ve vystavujícím členském státě, jemuž tato osoba nebyla přítomna.

⁽¹⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 17. července 2008, Kozłowski, C-66/08, ECLI:EU:C:2008:437.

⁽²⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 5. září 2012, Lopes da Silva Jorge, C-42/11, ECLI:EU:C:2012:517.

Článek 4a rámcového rozhodnutí o EZR obsahuje důvod, pro který je možné odmítnout výkon EZR vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, pokud se daná osoba nezúčastnila soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí (rozhodnutí vydané v nepřítomnosti).

Toto pravidlo však obsahuje řadu výjimek. Vykonávající justiční orgán nemůže odmítnout výkon EZR na základě rozhodnutí vydaného v nepřítomnosti pokud EZR uvádí, že daná osoba v souladu s dalšími procesními požadavky vymezenými vnitrostátním právem vystavujícího členského státu:

- a) byla včas:
 - i) osobně předvolána, a tudíž informována o plánovaném datu a místě konání jednání soudu, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, nebo jiným způsobem skutečně převzala úřední informaci o plánovaném datu a místě konání jednání soudu tak, aby bylo možné jednoznačně určit, že o plánovaném jednání soudu věděla; a
 - ii) informována, že rozhodnutí může být vyneseno, pokud se jednání soudu nezúčastní; nebo
- b) věděla o plánovaném jednání soudu a zmocnila svého právního zástupce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven státem, aby ji na jednání soudu obhajoval, a tímto zástupcem byla skutečně na jednání soudu obhajována; nebo
- c) poté, co jí bylo doručeno rozhodnutí a byla výslovně informována o svém právu na obnovení řízení nebo odvolání, které umožňují opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci včetně nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí:
 - i) výslovně uvedla, že rozhodnutí nenapadne, nebo
 - ii) nepodala návrh na obnovení řízení nebo odvolání v příslušné lhůtě; nebo
- d) neobdržela osobně toto rozhodnutí, avšak:
 - i) toto rozhodnutí jí bude osobně doručeno neprodleně po jejím předání a bude výslovně informována o svém právu na obnovení řízení nebo odvolání, které umožňují opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci včetně nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí, a
 - ii) bude informována o lhůtě, ve které musí podat návrh na obnovení řízení nebo odvolání, jak stanoví příslušný EZR.

Věc C-399/11 Melloni ⁽¹⁾ se týkala otázky, zda čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby vykonávající justiční orgán v případech uvedených v tomto ustanovení podmínil výkon EZR vydaného za účelem výkonu trestu tím, že odsuzující rozhodnutí vynesené v nepřítomnosti může být přezkoumáno ve vystavujícím členském státě.

Soudní dvůr měl za to, že čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí o EZR stanoví důvod, ze kterého je možné odmítnout výkon EZR vydaného za účelem výkonu trestu, pokud byla dotyčná osoba odsouzena v nepřítomnosti. S touto možností se nicméně pojí čtyři výjimky uvedené v čl. 4a odst. 1 písm. a) až d). Soudní dvůr rozhodl, že v těchto čtyřech případech nesmí vykonávající justiční orgán podmínit předání osoby odsouzené v nepřítomnosti možností přezkumu odsuzujícího rozsudku v její přítomnosti.

Ve věci C-108/16 PPU Dworzecki ⁽²⁾ Soudní dvůr rozhodl takto:

„Čl. 4a odst. 1 písm. a) bod i) rámcového rozhodnutí 2002/584 (...) musí být vykládán v tom smyslu, že takové předvolání, jako je předvolání dotčené v původním řízení, které nebylo oznámeno přímo dotyčné osobě, nýbrž bylo na adrese jejího bydliště předáno dospělé osobě, která je členem téže domácnosti a která se zavázala jej dotyčné osobě předat, ač na základě evropského zatýkacího rozkazu nelze prověřit, zda a případně kdy tato dospělá osoba toto předvolání dotyčné osobě skutečně předala, nesplňuje samo o sobě podmínky stanovené v tomto ustanovení.“

⁽¹⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 26. února 2013, Melloni, C-399/11, ECLI:EU:C:2013:107.

⁽²⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 24. května 2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:346.

5.6. Zohlednění základních práv vykonávajícím justičním orgánem

Rámcové rozhodnutí o EZR neobsahuje ustanovení o odmítnutí výkonu na základě porušení základních práv vyžádané osoby ve vystavujícím členském státě.

Ustanovení čl. 1 odst. 3 čtené společně s 12. a 13. body odůvodnění rámcového rozhodnutí o EZR však objasňují, že základní práva a obecné právní zásady by měly být v kontextu EZR ctěny.

Ve spojených věcech C-404/15 a C-659/15 PPU Aranyosi a Căldăraru Soudní dvůr rozhodl takto:

„... má-li vykonávající justiční orgán k dispozici objektivní, spolehlivé, přesné a řádně aktualizované údaje ohledně vězeňských podmínek ve vystavujícím členském státě svědčící o existenci systémových či celoplošných nedostatků nebo nedostatků týkajících se určitých skupin osob nebo určitých vězeňských zařízení, musí konkrétním a přesným způsobem ověřit, zda jsou dány vážné a prokazatelné důvody se domnívat, že osoba, na niž je vydán evropský zatýkácí rozkaz za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody, bude v důsledku podmínek, v jakých má být v tomto členském státě vězněna, vystavena v případě svého předání do uvedeného členského státu skutečnému nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny.

Za tím účelem musí požádat o poskytnutí doplňujících informací vystavující justiční orgán, který poté, co v případě potřeby požádal o pomoc ústřední orgán nebo některý z ústředních orgánů vystavujícího členského státu ve smyslu článku 7 rámcového rozhodnutí, musí tyto informace poskytnout ve lhůtě stanovené v takové žádosti. Vykonávající justiční orgán musí své rozhodnutí o předání dotyčné osoby odložit až do doby, kdy obdrží doplňující informace, které mu umožní existenci takového nebezpečí vyloučit.

Nelze-li existenci tohoto nebezpečí vyloučit v přiměřené lhůtě, musí tento orgán rozhodnout, zda je namíště postup předání ukončit.“

Disponuje-li justiční orgán vykonávajícího členského státu důkazy, které svědčí o skutečném nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení s osobami vězněnými ve vystavujícím členském státě v důsledku celkových vězeňských podmínek, musí se řídit postupem uvedeným v rozhodnutí Soudního dvora ve spojených věcech C-404/15 a C-659/15 PPU Aranyosi a Căldăraru (body 89 až 104).

Procesní kroky, které musí vnitrostátní vykonávající orgány dodržovat, **pokud mají důkaz** o skutečném nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení s osobami vězněnými ve vystavujícím členském státě

Je nutno dodržet níže uvedené kroky:

1. Ověření, zda existuje skutečné nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení s vyžádanou osobou z důvodu celkových vězeňských podmínek:

— na základě objektivních spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných informací, které mohou být získány mimo jiné z rozsudků mezinárodních soudů, jako jsou rozsudky Evropského soudu pro lidská práva, ze soudních rozhodnutí vystavujícího členského státu, jakož i rozhodnutí, zprávy a další dokumenty předložené orgány Rady Evropy nebo v rámci systému Organizace spojených národů.

2. Je-li zjištěna existence takového nebezpečí na základě celkových vězeňských podmínek, je nutno ověřit, zda existují závažné důvody domnívat se, že takové skutečné nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení hrozí vyžádané osobě v konkrétních okolnostech daného případu:

— povinnost vystavujícího justičního orgánu požádat – na základě čl. 15 odst. 2 rámcového rozhodnutí o EZR – o bezodkladné poskytnutí veškerých potřebných doplňujících informací o podmínkách, v jakých má být dotyčná osoba vězněna,

— možnost požádat o informace týkající se existence možných mechanismů kontroly vězeňských podmínek,

— možnost stanovit lhůtu pro odpověď s ohledem na nezbytný čas ke shromáždění těchto informací, jakož i na lhůty stanovené v článku 17 rámcového rozhodnutí o EZR.

3. Pokud je na základě informací získaných od vystavujícího justičního orgánu a jakýchkoli dalších informací, které má vykonávající justiční orgán k dispozici (do přijetí pravomocného rozhodnutí o EZR) zjištěno, že existuje skutečné nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení s vyžádanou osobou:

- povinnost odložit výkon předmětného EZR; musí být informován Eurojust (v souladu s čl. 17 odst. 7 rámcového rozhodnutí o EZR),
- možnost ponechat dotčenou osobu ve vazbě, avšak jen tehdy, pokud bylo řízení o výkonu EZR vedeno s dostatečnou péčí a délka vazby tudíž není nepřiměřená (v souladu s rozsudkem ve věci C-237/15, Lanigan, body 58, 59 a 60), s patřičným ohledem na zásadu presumpce nevinny zaručenou článkem 48 Listiny a při dodržení zásady proporcionality stanovené v čl. 52 odst. 1 Listiny,
- možnost, nebo dokonce povinnost dotčenou osobu předběžně propustit spolu s opatřeními, jejichž cílem je zabránit této osobě v útěku.

4. Konečné rozhodnutí

- Pokud vykonávající justiční orgán může na základě informací získaných od vystavujícího justičního orgánu vyloučit existenci reálného nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení s vyžádanou osobou, musí rozhodnout o výkonu EZR,
- pokud vykonávající justiční orgán zjistí, že nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení nelze v přiměřené lhůtě vyloučit, musí rozhodnout o tom, zda by mělo být řízení o předání ukončeno.

5.7. Proporcionalita – úloha vykonávajícího členského státu

Rámcové rozhodnutí o EZR nestanoví možnost posouzení proporcionality EZR vykonávajícím členským státem. To je v souladu se zásadou vzájemného uznávání. Pokud by ve vykonávajícím členském státě vznikly vážné pochybnosti o proporcionalitě přijatého EZR, vyzývají se vystavující a vykonávající justiční orgány, aby se zapojily do přímé komunikace. Předpokládá se, že takové případy by vznikly pouze za výjimečných okolností. Na základě konzultace mohou příslušné justiční orgány nalézt vhodnější řešení (viz bod 4.4 o komunikaci mezi příslušnými orgány). V závislosti na okolnostech případu by například mohlo být možné odvolat EZR a použít jiná opatření stanovená vnitrostátním právem nebo právem Unie.

V takových situacích mohou justiční orgány rovněž konzultovat Eurojust nebo kontaktní místa EJS. Tyto orgány mohou usnadnit komunikaci a pomáhat při hledání řešení.

5.8. Záruky, které má vystavující členský stát poskytnout

Článek 5 rámcového rozhodnutí o EZR stanoví, že výkon EZR vykonávajícím justičním orgánem může podle jeho vnitrostátního práva podléhat určitým podmínkám. Tyto podmínky se mohou vztahovat na přezkum trestu odnětí svobody na doživotí a vrácení státních příslušníků do vykonávajícího členského státu k výkonu trestu odnětí svobody.

Tyto záruky mohou být poskytnuty přímo ve vnitrostátním právu vystavujícího členského státu nebo formou dohody mezi příslušnými orgány vystavujícího a vykonávajícího členského státu. Mohou se však týkat pouze podmínek stanovených v článku 5 rámcového rozhodnutí o EZR, jak potvrdil Soudní dvůr (zejména ve spojených věcech C-404/15 a C-659/15 PPU, Aranyosi a Căldăraru, bod 80, a ve věci C-237/15 PPU, Lanigan, bod 36).

Pozn.: Záruka týkající se obnovy řízení u rozhodnutí vynesených v nepřítomnosti uvedená v čl. 5 odst. 1 byla zrušena rámcovým rozhodnutím 2009/299/SVV a nahrazena novým článkem 4a, který obsahuje komplexnější ustanovení o rozhodnutích v nepřítomnosti (viz oddíl 5.5 této příručky).

Ve věci C-306/09 I.B. ⁽¹⁾ dospěl Soudní dvůr k závěru, že:

„Článek 4 bod 6 a čl. 5 bod 3 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV (...) je třeba vykládat v tom smyslu, že pokud dotčený vykonávající členský stát provedl čl. 5 bod 1 a 3 tohoto rámcového rozhodnutí do svého vnitrostátního právního řádu, lze výkon evropského zatýkácího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu uloženého v nepřítomnosti ve smyslu čl. 5 bodu 1 tohoto rámcového rozhodnutí podmínit tím, že dotčená osoba, která je státním příslušníkem vykonávajícího členského státu nebo tam má trvalé bydliště, bude do tohoto státu vrácena, aby zde případně vykonala trest, který jí bude uložen ve vystavujícím členském státě na konci nového řízení, na kterém bude přítomna.“

⁽¹⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 21. října 2010, I.B., C-306/09, ECLI:EU:C:2010:626.

5.8.1. Přezkum doživotního trestu odnětí svobody nebo doživotního ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody

V případech, kdy byl evropský zatýkací rozkaz vydán na základě trestného činu, který lze potrestat doživotním trestem odnětí svobody nebo doživotním ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody, může vykonávající členský stát od vystavujícího členského státu požadovat záruku přezkumu (čl. 5 odst. 2 rámcového rozhodnutí o EZR).

Doživotní trest odnětí svobody se vztahuje na tresty vykonávané ve vězení. **Doživotní ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody** označuje jiné typy trestu odnětí osobní svobody, například v psychiatrických léčebnách.

Tuto záruku může poskytnout vystavující členský stát tím, že prokáže, že jeho právní systém umožňuje přezkoumat uložený trest nebo opatření buď na žádost, nebo nejpozději po 20 letech. Alternativně představuje dostatečnou záruku fakt, že daná osoba má právo požádat o milost na základě práva nebo praxe vystavujícího členského státu za účelem upuštění od výkonu tohoto trestu nebo opatření.

5.8.2. Vracení státních příslušníků a osob s trvalým bydlištěm

EZR umožňuje vrácení vyžádané osoby k výkonu trestu odnětí svobody do její domovské země. Podle čl. 5 odst. 3 rámcového rozhodnutí o EZR platí, že je-li osoba, na kterou se vztahuje EZR za účelem trestního stíhání, státním příslušníkem vykonávajícího členského státu nebo zde má trvalé bydliště, může vykonávající členský stát stanovit podmínku, že taková osoba bude vystavujícím členským státem vrácena na jeho území, aby zde vykonala trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody uložené ve vystavujícím členském státě.

Tato podmínka by měla být vykonávajícím členským státem jednoznačně uvedena. Je-li to možné, měly by se vystavující členský stát a vykonávající členský stát dohodnout na podrobnostech této podmínky předtím, než vykonávající stát rozhodne o předání.

Pokud je již před vydáním EZR známo, že vyžádaná osoba je státním příslušníkem vykonávajícího členského státu nebo v něm má trvalé bydliště, vystavující justiční orgán by mohl uvést svůj souhlas s možnou podmínkou vrácení již ve formuláři EZR.

Vystavující členský stát je odpovědný za zajištění toho, že tato podmínka bude splněna. Když trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody uložené předávané osobě nabude právní moci, musí vystavující členský stát kontaktovat vykonávající členský stát za účelem zajištění vrácení. Vystavující členský stát by měl zajistit překlad rozsudku do jazyka vykonávajícího členského státu.

Článek 25 rámcového rozhodnutí 2008/909/SVV rovněž obsahuje zvláštní ustanovení o výkonu trestů odnětí svobody ve vykonávajícím členském státě v případech podle čl. 5 odst. 3 rámcového rozhodnutí o EZR. Pro převedení trestu do vykonávajícího členského státu, v němž je vykonán, se použije postup a podmínky požadované rámcovým rozhodnutím 2008/909/SVV (viz oddíl 2.5.2 této příručky).

5.9. Odložení dočasného předání

5.9.1. Závažné humanitární důvody

Poté, co vykonávající justiční orgán rozhodl o výkonu EZR, začíná běžet desetidenní lhůta pro předání dané osoby (jak je vysvětleno v oddíle 4.2.). Vykonávající justiční orgán však může výjimečně rozhodnout o dočasném odložení předání ze závažných humanitárních důvodů, například závažné důvody domnívat se, že předání by zřejmě ohrozilo život nebo zdraví vyžádané osoby (čl. 23 odst. 4 rámcového rozhodnutí o EZR).

Výkon EZR se musí uskutečnit, jakmile tyto důvody pominou. Vykonávající justiční orgán musí neprodleně informovat vystavující justiční orgán a dohodnout s ním nové datum předání. V tomto případě se předání musí uskutečnit do deseti dnů od nového data, které bylo dohodnuto. Po uplynutí této lhůty nemůže vykonávající členský stát tuto osobu dále držet ve vazbě na základě EZR a tato osoba musí být propuštěna (čl. 23 odst. 5 rámcového rozhodnutí o EZR).

V situacích, kdy takové humanitární důvody mají **neurčitou dobu trvání nebo jsou trvalé**, mohou vystavující a vykonávající justiční orgány provést konzultaci a zvážit, zda existují alternativy k EZR. Lze přezkoumat například možnosti předání řízení nebo trestu odnětí svobody do vykonávajícího členského státu nebo EZR odvolat (například v případě závažné trvalé nemoci).

5.9.2. Probíhající trestní řízení nebo výkon trestu odnětí svobody

Vykonávající justiční orgán může poté, co rozhodne o výkonu EZR, odložit předání vyžádané osoby, aby mohla být stíhána ve vykonávajícím členském státě za **jiný** trestný čin (čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí o EZR).

V takových situacích by se předání mělo uskutečnit bezprostředně po provedení stíhání k datu dohodnutému mezi vystavujícím a vykonávajícím justičním orgánem.

Pokud byla vyžádaná osoba již odsouzena za jiný trestný čin, může být předání odloženo tak, aby daná osoba mohla vykonat trest za takový trestný čin ve vykonávajícím členském státě (čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí o EZR).

V takových případech by se předání mělo uskutečnit poté, co tato osoba vykonala trest, k datu dohodnutému vystavujícími a vykonávajícími justičními orgány.

Pozn.: Pokud se trestní řízení ve vykonávajícím členském státě týká **stejněho** trestného činu, pro který byl EZR vydán, může vykonávající členský stát odmítnout výkon EZR (pro takový trestný čin) (viz čl. 4 odst. 2 rámcového rozhodnutí o EZR a oddíl 5.4.2 této příručky). Pokud jsou splněny podmínky čl. 3 odst. 2 rámcového rozhodnutí o EZR, musí být výkon EZR odmítnut (viz oddíl 5.4.1 této příručky).

5.9.3. Dočasné předání namísto odložení

V situacích popsaných v oddíle 5.9.2 může vykonávající justiční orgán místo odložení předání dočasně předat vyžádanou osobu vystavujícímu členskému státu (čl. 24 odst. 2 rámcového rozhodnutí o EZR). To lze provést za účelem stíhání této osoby nebo výkonání již uloženého trestu.

Vykonávající a vystavující justiční orgán musí písemně a jednoznačně souhlasit s podmínkami dočasného předání. Tato dohoda je závazná pro všechny orgány vystavujícího členského státu (čl. 24 odst. 2 rámcového rozhodnutí o EZR).

Dočasné předání umožňuje zabránit dlouhým prodlením v řízení ve vystavujícím členském státě způsobeným tím, že proti dané osobě je ve vykonávajícím členském státě vedeno řízení nebo byl uložen trest.

5.9.4. Odložení EZR z důvodu určení skutečného nebezpečí nelidského nebo ponižujícího zacházení s vyžádanou osobou

V souladu s rozhodnutím Soudního dvora ve spojených věcech C-404/15 a C-659/15 PPU Aranyosi a Căldăraru platí, že pokud je na základě informací získaných od vystavujícího justičního orgánu a veškerých ostatních informací, které jsou případně k dispozici vykonávajícímu justičnímu orgánu (do přijetí pravomocného rozhodnutí o EZR), zjištěno, že existuje skutečné nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení s vyžádanou osobou, musí být výkon tohoto EZR odložen, nelze jej však zastavit. V případě, že vykonávající justiční orgán rozhodne o takovém odložení, musí o tom vykonávající členský stát v souladu s čl. 17 odst. 7 rámcového rozhodnutí o EZR informovat Eurojust s uvedením důvodů prodlení (viz oddíly 5.6 a 4.1 této příručky).

5.10. Vícenásobné EZR týkající se téže osoby

5.10.1. Rozhodování, který EZR má být vykonán

Je možné, že existuje zároveň více EZR týkajících se téže osoby, a to buď pro tytéž činy, nebo pro různé činy, a tyto EZR mohou být vydány orgány jednoho nebo více členských států. Následující pokyny platí bez ohledu na to, zda byly tyto EZR vydány za stejné činy nebo za různé činy.

Pokud existují vícenásobné EZR týkající se stejné osoby, vykonávající justiční orgán rozhodne o tom, který z nich má být vykonán, přičemž důkladně zváží všechny okolnosti (článek 16 rámcového rozhodnutí o EZR).

Doporučuje se, aby se vykonávající justiční orgán před rozhodnutím o předání pokusil zkoordinovat vystavující justiční orgány, které dané EZR vydaly. Pokud se vystavující justiční orgány již předem zkoordinovaly, měl by to vykonávající justiční orgán zohlednit, ačkoli podle rámcového rozhodnutí o EZR není takovými případnými dohodami vázán.

Vykonávající justiční orgán může rovněž požádat o stanovisko Eurojust (čl. 16 odst. 2 rámcového rozhodnutí o EZR). Ten může usnadnit a urychlit koordinaci a na žádost poskytnout své stanovisko, pokud jde o EZR, které si vzájemně konkurují. V ideálním případě by rozhodnutí, který EZR má být vykonán, mělo být založeno na souhlasu všech vystavujících justičních orgánů.

Při posuzování, který EZR má být vykonán, a toho, zda vystavující justiční orgány dosáhnou shody, je třeba, aby vykonávající justiční orgán zohlednil zejména tyto faktory (čl. 16 odst. 1 rámcového rozhodnutí o EZR):

- a) relativní závažnost trestných činů;
- b) místo spáchání trestných činů;
- c) příslušná data vydání EZR;
- d) zda byl tento rozkaz vydán za účelem stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody či ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.

Tento výčet není úplný. Navíc neexistují striktní pravidla ohledně toho, který z těchto faktorů by měl být upřednostněn – to je třeba zvažovat případ od případu. V každém případě článek 16 rámcového rozhodnutí o EZR vyžaduje, aby vykonávající justiční orgán náležitě zvážil situaci. Proto by se mělo zabránit jednoduchému rozhodování podle zásady „kdo dřív přijde, je dřív na řadě“.

Vykonávající justiční orgány mohou rovněž odkázat na pokyny Eurojustu *Postup při rozhodnutí, kterému EZR bude dána přednost v případě jejich konkurence*, obsažené ve *výroční zprávě Eurojustu za rok 2004* (dostupné na adrese www.eurojust.europa.eu).

Při rozhodování o předání je důležité, aby vykonávající orgán jasně uvedl, který EZR je základem pro předání. Kromě toho musí centrála SIRENE vykonávajícího členského státu následně zaslat každému členskému státu, jehož se to týká, formulář G (bod 3.2 příručky SIRENE).

Posuzování toho, který EZR má být proveden, by se mělo týkat pouze těch EZR, které jsou **vykonatelné**. Vykonávající justiční orgán by proto mohl nejprve posoudit všechny jednotlivé EZR, aby zjistil, zda by bylo možné je vykonat samostatně. Pokud se na některý z EZR vztahuje důvod pro odmítnutí výkonu, mohl by vykonávající justiční orgán v zájmu srozumitelnosti samostatně rozhodnout o odmítnutí výkonu tohoto EZR.

5.10.2. „Paralelní řízení“

Pokud jsou vydány EZR za trestné činy týkající se **stejných skutečností a stejné osoby** dvěma nebo více členskými státy, mají příslušné orgány povinnost komunikovat a spolupracovat. Tato povinnost vyplývá z rámcového rozhodnutí Rady 2009/948/SVV ze dne 30. listopadu 2009 o předcházení kompetenčním sporům při výkonu pravomoci v trestním řízení a jejich řešení⁽¹⁾. V těchto situacích se příslušným orgánům doporučuje, aby se řídily svými vnitrostátními právními předpisy provádějícími uvedené rámcové rozhodnutí.

Pokud nelze dosáhnout konsensu, musí zúčastněné příslušné orgány předložit záležitost Eurojustu v případech, kdy je Eurojust příslušný jednat⁽²⁾. Eurojust lze konzultovat i v jiných situacích.

Členské státy, které obdrží takové paralelní EZR, by o daných paralelních řízeních měly informovat příslušné orgány vystavujících členských států.

Příslušné orgány členských států, které dané EZR vydaly, by měly informovat vykonávající justiční orgán o své spolupráci při vyřešení konfliktu příslušnosti a o jakémkoli souhlasu dosaženém v tomto postupu.

6. ZAPOČTENÍ DOBY VAZBY NEBO TRESTU ODNĚTÍ SVOBODY VE VYKONÁVAJÍCÍM ČLENSKÉM STÁTĚ

Po předání vyžádané osoby musí vystavující členský stát zohlednit dobu vazby nebo trestu odnětí svobody v souvislosti s výkonem EZR. Všechna tato období musí být započtena do celkové doby trestu odnětí svobody nebo vazby, který má být vykonán ve vystavujícím členském státě (článek 26 rámcového rozhodnutí o EZR). Pokud je daná osoba osvobozena, mohou se uplatnit ustanovení vystavujícího členského státu o náhradě škody.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 328, 15.12.2009, s. 42.

⁽²⁾ Rozhodnutí Rady 2002/187/SVV ze dne 28. února 2002 o zřízení Evropské jednotky pro soudní spolupráci (Eurojust) za účelem posílení boje proti závažné trestné činnosti (Úř. věst. L 63, 6.3.2002, s. 1).

Z tohoto důvodu, jak je popsáno v oddílu 4.5.2, musí vykonávající justiční orgán nebo ústřední orgán vykonávajícího členského státu poskytnout veškeré informace týkající se délky trvání vazby nebo trestu odnětí svobody vyžádané osoby na základě EZR. Tyto informace musí být poskytnuty v době předání (viz rovněž rozsudek Soudního dvora ve věci C-294/16 PPU, JZ).

7. DALŠÍ PŘEDÁVÁNÍ

7.1. Do jiného členského státu

Po předání vyžádané osoby vystavujícímu členskému státu na základě EZR může nastat nutnost, aby tento členský stát rozhodl o výkonu jiného EZR vydaného jiným členským státem, pokud jde o tutéž osobu. V souladu s čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí o EZR může vystavující členský stát dále předat danou osobu jinému členskému státu **bez souhlasu** původního vykonávajícího členského státu v těchto případech:

a) neopustila-li vyžádaná osoba území členského státu, kterému byla předána, ve lhůtě do 45 dnů od svého konečného propuštění, i když k tomu měla příležitost, nebo vrátila-li se na území tohoto státu poté, co ho opustila.

b) souhlasí-li vyžádaná osoba s předáním do jiného členského státu, než je vykonávající členský stát, na základě EZR;

Souhlas vyžádané osoby musí být vydán před příslušnými justičními orgány vystavujícího členského státu. Musí být zaznamenán do protokolu v souladu s vnitrostátním právem tohoto státu. Prohlášení o souhlasu musí být vyjádřeno takovým způsobem, aby bylo zřejmé, že ho tato osoba učinila dobrovolně a s plným vědomím důsledků;

c) nepodléhá-li vyžádaná osoba zásadě speciality. Zásada speciality, přichází-li v úvahu, brání tomu, aby byla vyžádaná osoba zbavena svobody za trestné činy, pro něž nebyla předána, a tak také zabraňuje následnému předání (viz oddíl 2.6).

V ostatních případech je nutné požádat o souhlas s jakýmkoli dalším předáváním původní vykonávající členský stát ⁽¹⁾. Souhlas musí být vydán, podléhá-li trestný čin, kvůli němuž se žádá o souhlas, předání v souladu s ustanoveními rámcového rozhodnutí o EZR, pokud se na něj nevztahují důvody pro povinné nebo možné odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu.

Je-li to vhodné, může vykonávající justiční orgán podmínit svůj souhlas jednou z podmínek, které se týkají doživotních trestů odnětí svobody a vrácení státních příslušníků nebo osob s trvalým bydlištěm na území daného státu, uvedených v článku 5 rámcového rozhodnutí o EZR (viz oddíl 5.8 této příručky). V takových případech musí vystavující stát poskytnout vhodné záruky (čl. 28 odst. 3 rámcového rozhodnutí o EZR).

Další předání osoby – která má být na základě po sobě jdoucích EZR vícekrát předána mezi členskými státy – jinému členskému státu než státu, který ji naposledy předal, podléhá **pouze** souhlasu členského státu, který provedl toto **poslední předání** (viz rozsudek Soudního dvora ve věci C-192/12 PPU, West) ⁽²⁾.

Postup

Žádost o souhlas musí být předložena stejným postupem a musí obsahovat stejné informace jako běžný EZR. Příslušný justiční orgán doručí žádost o souhlas přímo vykonávajícímu justičnímu orgánu, který danou osobu předal. Informace, které musí být uvedené v této žádosti podle čl. 8 odst. 1 rámcového rozhodnutí o EZR musí být přeloženy podle stejných pravidel jako EZR. Vykonávající justiční orgán musí rozhodnutí o souhlasu přijmout nejpozději do 30 dnů od obdržení žádosti (čl. 28 odst. 3 rámcového rozhodnutí o EZR).

Soudní dvůr, věc C-192/12 PPU, West

„čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV (...) musí být vykládán v tom smyslu, že další předání osoby – která má být na základě po sobě jdoucích evropských zatýkacích rozkazů vícekrát předána mezi členskými státy – jinému členskému státu než státu, který ji naposledy předal, podléhá souhlasu členského státu, který provedl toto poslední předání.“

⁽¹⁾ Ustanovení čl. 28 odst. 1 rámcového rozhodnutí o EZR stanoví, že členské státy mají možnost oznámit, že se ve vztazích s jinými členskými státy, které provedly stejné oznámení, předpokládá, že byl dán souhlas k takovému dalšímu předání nebo vydání. Podle informací, které má Komise k dispozici, učinilo takové oznámení pouze Rumunsko.

⁽²⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 28. června 2012, West, C-192/12 PPU, ECLI:EU:C:2012:404.

7.2. Do třetího státu

Osoba, která byla předána na základě evropského zatýkacího rozkazu, nesmí být vydána do země, která není členským státem Unie (třetí země), bez souhlasu příslušného orgánu členského státu, který tuto osobu předal. Tento souhlas se uděluje v souladu s dohodami o vydávání, kterými je členský stát vázán, jakož i s jeho vnitrostátním právem (čl. 28 odst. 4 rámcového rozhodnutí o EZR).

8. POVINNOSTI VŮČI TŘETÍM ZEMÍM

8.1. Současné EZR a žádosti o vydání pro stejnou osobu

8.1.1. Žádosti třetích států

Členský stát může obdržet evropský zatýkací rozkaz a současně i žádost o vydání od třetího státu týkající se téže osoby, která se nachází na jeho území. Tyto dokumenty se mohou týkat buď stejných, nebo různých činů. V daném členském státě mohou za rozhodování o výkonu EZR odpovídat jiné orgány než v případě žádosti o vydání. V takových případech by tyto orgány měly při rozhodování o dalším postupu spolupracovat na základě níže uvedených kritérií. O poradenství a koordinaci mezi zúčastněnými státy lze rovněž požádat Eurojust nebo EJS.

V rámcovém rozhodnutí o EZR nejsou uvedena žádná pravidla ohledně toho, které žádosti dát přednost. Podle čl. 16 odst. 3 rámcového rozhodnutí o EZR musí členský stát v případě kdy je na tutéž osobu vydáno více EZR při rozhodování o tom, kterou žádost vykonat, řádně zvážit všechny okolnosti, a zejména kritéria uvedená v čl. 16 odst. 1 rámcového rozhodnutí o EZR.

Příslušné orgány by proto měly vzít v úvahu tyto faktory:

- a) relativní závažnost trestných činů;
- b) místo spáchání trestných činů;
- c) příslušná data v souvislosti s EZR a žádostí o vydání;
- d) zda byl tento rozkaz vydán za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody či ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.

Vykonávající justiční orgány mohou rovněž odkázat na pokyny Eurojustu *Postup při rozhodnutí, kterému EZR bude dána přednost v případě jejich konkurence*, obsažené ve výroční zprávě Eurojustu za rok 2004 (dostupné na adrese www.eurojust.europa.eu).

Navíc je třeba vzít v úvahu kritéria uvedená v příslušné dohodě o vydávání. Ta by se mohla týkat zejména důvodů pro odmítnutí vydání a pravidel týkajících se vícenásobných žádostí o vydání.

Pokud je žádost o vydání od třetího státu doručena členskému státu, který má zavedena pravidla zaručující jeho vlastním státním příslušníkům ochranu před vydáváním a žádost se týká státního příslušníka jiného členského státu, musí vykonávající justiční orgán informovat členský stát, jehož je dotyčná osoba státním příslušníkem, a případně tuto osobu předat danému členskému státu na základě jeho EZR v souladu s rozhodnutím Soudního dvora ve věci C-182/15, Petruhhin⁽¹⁾.

„Články 18 a 21 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že pokud členský stát, do něhož se přemístil občan Unie, který je státním příslušníkem jiného členského státu, obdrží žádost o vydání od třetí země, se kterou prvně uvedený členský stát uzavřel dohodu o vydávání, je povinen informovat členský stát, jehož je uvedený občan státním příslušníkem, a případně mu na jeho žádost předat tohoto občana v souladu s ustanoveními rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV, (...) pokud je tento členský stát podle svých vnitrostátních právních předpisů příslušný ke stíhání této osoby za činy spáchané mimo jeho státní území.

V případě, že členský stát obdrží od třetí země žádost o vydání státního příslušníka jiného členského státu, musí prvně uvedený členský stát ověřit, že vydání nebude mít nepříznivý dopad na práva uvedená v článku 19 Listiny základních práv Evropské unie.“

⁽¹⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 6. září 2016, Petruhhin, C-182/15, ECLI:EU:C:2016:630.

8.1.2. Žádosti Mezinárodního trestního soudu

Pokud členský stát obdrží EZR a současně žádost o vydání od Mezinárodního trestního soudu ohledně téže osoby, měl by příslušný orgán nebo orgány zvážit všechny okolnosti uvedené v oddíle 8.1.1. Závazky členských států vyplývající ze statutu Mezinárodního trestního soudu však mají přednost před výkonem EZR (čl. 16 odst. 4 rámcového rozhodnutí o EZR).

8.2. Předchozí vydání z třetího státu a zásada speciality

Pokud byla vyžádaná osoba vydána do vykonávajícího členského státu třetím státem, mohlo by toto vydání zahrnovat zásadu speciality, v závislosti na pravidlech platné dohody o vydávání. Podle zásady speciality může být vydaná osoba stíhána nebo zbavena svobody pouze za trestný čin (trestné činy), za které byla vydána. Rámcovým rozhodnutím o EZR není dotčena povinnost respektovat zásadu speciality v takových situacích (článek 21 rámcového rozhodnutí o EZR). To znamená, že vykonávajícímu členskému státu může být zabráněno v dalším předávání dané osoby bez souhlasu státu, ze kterého byla vyžádaná osoba vydána.

Za účelem vyřešení takových situací vyžaduje rámcové rozhodnutí o EZR, aby vykonávající členský stát přijal veškerá nezbytná opatření, aby neprodleně získal souhlas daného třetího státu (ze kterého byla vyžádaná osoba vydána), aby tato osoba mohla být předána do členského státu, který vydal EZR (článek 21 rámcového rozhodnutí o EZR).

Lhůty uvedené v článku 17 rámcového rozhodnutí o EZR (viz oddíl 4.1 této příručky) začínají běžet a počítat se dnem, ke kterému přestane platit „zásada speciality“. Až do rozhodnutí třetího státu, ze kterého byla vyžádaná osoba vydána, zajistí vykonávající členský stát, aby byly nadále splněny hmotné podmínky nezbytné k účinnému předání (článek 21 rámcového rozhodnutí o EZR). Může být zapotřebí zejména učinit nezbytná opatření k tomu, aby tato osoba nemohla utéci.

9. PRŮVOZ

9.1. Průvoz přes jiný členský stát

Průvoz (článek 25 rámcového rozhodnutí o EZR) se týká situace, kdy je vyžádaná osoba předávána do vystavujícího členského státu z vykonávajícího členského státu přes území třetího členského státu Unie po souši nebo po vodě. V takových případech musí třetí členský stát průvoz povolit. Příslušný orgán vystavujícího členského státu však musí třetímu členskému státu poskytnout následující informace o:

- a) totožnosti a státní příslušnosti osoby, na kterou se vztahuje EZR;
- b) existenci EZR;
- c) povaze a právní kvalifikaci trestného činu;
- d) okolnostech spáchání trestného činu, včetně doby a místa.

Pro usnadnění průvozu by tyto informace měly být poskytnuty co nejdříve před organizací průvozu. Vystavujícímu soudnímu orgánu se proto doporučuje zvážit možnou potřebu průvozu ještě dříve, než se s vykonávajícím justičním orgánem dohodne o datu předání. To je důležité rovněž s ohledem na dodržení přísných lhůt pro předání dané osoby uvedených v článku 23 rámcového rozhodnutí o EZR (zpravidla 10 dnů).

Tyto informace by měly být poskytnuty orgánu příslušnému k přijímání žádostí o průvoz v daném členském státě. Informace o těchto orgánech v jednotlivých členských státech lze nalézt na webových stránkách EJS (Soudní atlas, *Fiches belges*). Tyto informace mohou být poskytnuty příslušnému orgánu jakýmkoli prostředkem, který umožňuje vyhotovit písemný záznam, včetně e-mailem. Členský stát průvozu musí sdělit své rozhodnutí stejným postupem (čl. 25 odst. 3 rámcového rozhodnutí o EZR).

Rámcové rozhodnutí o EZR nestanoví pro žádosti o průvoz žádnou lhůtu, nicméně stát průvozu by je měl vyřídit neprodleně.

Pokud se přeprava uskutečňuje letecky bez plánovaného mezipřistání, výše uvedená pravidla se nepoužijí. Dojde-li však k neplánovanému přistání, musí vystavující členský stát poskytnout určenému orgánu výše uvedené informace, obdobně jako v případě průvozu po souši nebo po vodě (čl. 25 odst. 4 rámcového rozhodnutí o EZR).

9.2. Státní příslušníci členského státu průvozu a osoby, které zde mají trvalé bydliště

Výjimky z povinnosti povolit průvoz se týkají situací, kdy osoba, na kterou se vztahuje EZR, je státním příslušníkem členského státu průvozu nebo zde má trvalé bydliště. Je-li EZR vydán za účelem trestního stíhání, může členský stát průvozu stanovit podmínku, že tato osoba poté, co bude vyslechnuta, bude vrácena do státu průvozu, aby zde vykonala trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody uložené ve vystavujícím členském státě (čl. 25 odst. 1 rámcového rozhodnutí o EZR). V tomto ohledu by měl být čl. 5 odst. 3 rámcového rozhodnutí o EZR dodržen obdobně (viz oddíl 5.8.2 této příručky). Je-li EZR vystaven za účelem výkonu trestu nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, může členský stát průvozu průvoz odmítnout.

9.3. Vydávání z třetího státu do členského státu

Ačkoli se rámcové rozhodnutí o EZR netýká přímo vydávání z třetích států, použijí se pravidla pro průvoz v článku 25 rámcového rozhodnutí o EZR uvedená v oddílech 9.1 a 9.2 této příručky obdobně pro vydávání z třetího státu do členského státu. V tomto kontextu je třeba slova „evropský zatýkácí rozkaz“ v článku 25 rámcového rozhodnutí o EZR chápat jako „žádost o vydání“ (čl. 25 odst. 5).

10. NEVYKONANÉ EZR

10.1. Zajištění toho, aby osoba nebyla znovu zatčena ve stejném členském státě

Pokud se vykonávající justiční orgán rozhodne odmítnout výkon EZR, musí příslušný orgán daného členského státu zajistit, aby na podkladě zamítnutého EZR již nebylo možné vyžádanou osobu na jeho území zatknout. Za tím účelem musí provést následující kroky tak, aby:

- a) byl označen odpovídající záznam v SIS; a
- b) byly případné příslušné záznamy ve vnitrostátních systémech, pokud existují, v tomto ohledu zrušeny. Další informace o postupu při označování viz bod 2.6 příručky SIRENE.

10.2. Sdělení vystavujícímu členskému státu

Vykonávající justiční orgán musí sdělit rozhodnutí o postupu týkajícím se EZR vystavujícímu justičnímu orgánu (článek 22 rámcového rozhodnutí o EZR). Za tímto účelem je vhodné použít standardní formulář uvedený v příloze VII této příručky. Pokud se vykonávající justiční orgán rozhodne odmítnout výkon EZR, dává toto sdělení vystavujícímu justičnímu orgánu možnost zvážit, zda má EZR zachovat, nebo odvolat.

10.3. Posouzení vystavujících justičních orgánů, zda mají EZR zachovat

Rámcové rozhodnutí o EZR nepožaduje odvolat EZR po odmítnutí jeho výkonu jedním členským státem, neboť výkon EZR může být i nadále možný v jiných členských státech. EZR a příslušný záznam v SIS proto zůstávají v platnosti, pokud se vystavující justiční orgán nerozhodne je odvolat.

Pro každý existující EZR by však vždy měly existovat legitimní důvody. Při rozhodování o tom, zda zachovat EZR i poté, co jej členský stát odmítl vykonat, by vystavující justiční orgán měl zvážit okolnosti daného případu a platné vnitrostátní právo a právo Unie, včetně základních práv. Mohl by zvážit zejména následující otázky:

- a) Je pravděpodobné, že by důvody pro povinné odmítnutí výkonu EZR, které uplatnil vykonávající justiční orgán, uplatnily i ostatní členské státy? To se týká zejména zásady *ne bis in idem* (čl. 3 odst. 2 rámcového rozhodnutí o EZR);
- b) Je zachování EZR stále proporcionální (viz oddíl 2.4)?;
- c) Je EZR jediným opatřením, které bude pravděpodobně účinné (viz oddíl 2.5)?.

10.4. Přehled dlouhodobých EZR v systému SIS

Každý vystavující justiční orgán by měl i nadále věnovat pozornost svým záznamům v SIS. Může být nutné, aby sledoval promlčecí lhůty dotčených trestných činů a veškeré příslušné změny trestního řízení a vnitrostátních právních předpisů, které ovlivňují postavení vyžádané osoby.

Podle rozhodnutí o SIS II mohou být záznamy o osobách vložené do SIS uchovávány pouze po dobu nezbytnou ke splnění účelů, pro které byly vloženy (čl. 44 odst. 1 rozhodnutí o SIS II). Jakmile pominou důvody pro daný EZR, musí jej příslušný orgán vystavujícího členského státu ze SIS vymazat. EZR, které jsou do SIS vloženy, v něm zůstávají až tři roky (pokud nebyly vydány na kratší dobu) a poté jsou automaticky vymazány (čl. 44 odst. 5 rozhodnutí o SIS II). Proto by vystavující justiční orgán měl v každém případě do tří let od vložení EZR do SIS rozhodnout, zda prodlouží jeho trvání. Členské státy mohou stanovit kratší dobu pro přezkum (čl. 44 odst. 3 rozhodnutí o SIS II).

Po předání dané osoby by záznamy týkající se EZR měly být ze SIS vymazány.

11. PROCESNÍ PRÁVA VYŽÁDANÉ OSOBY

Rámcové rozhodnutí o EZR přiznává vyžádané osobě několik procesních práv. V souladu s článkem 11 rámcového rozhodnutí o EZR má vyžádaná osoba právo být informována o EZR a jeho obsahu, a o tom, že může souhlasit s předáním, a o právu na právního zástupce a tlumočníka. Tato práva musí být poskytována v souladu s vnitrostátním právem vykonávajícího členského státu. Práva vyžádané osobě přiznávají i různá další ustanovení rámcového rozhodnutí o EZR, zejména čl. 4a odst. 2 (právo na informace o rozsudcích vynesených v nepřítomnosti), čl. 13 odst. 2 (právní zástupce při rozhodování o souhlasu), článek 14 a článek 19 (právo být vyslechnut), čl. 23 odst. 5 (propuštění po uplynutí lhůt pro předání dané osoby).

Tato práva jsou posílena zvláštními nástroji pro procesní záruky, jak je vysvětleno v oddílech 11.1 až 11.8.

11.1. Právo na tlumočení a překlad

Na výkon EZR se vztahuje právo na tlumočení a překlad, jak stanoví směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/64/EU ze dne 20. října 2010 o právu na tlumočení a překlad v trestním řízení ⁽¹⁾.

Čl. 2 odst. 7 směrnice 2010/64/EU požaduje, aby příslušné orgány vykonávajícího členského státu zajistily každé osobě, proti níž je řízení týkající se EZR vedeno a která nemluví jazykem řízení nebo mu nerozumí, následující práva:

- bez prodlení právo na tlumočení při trestním řízení před orgány činnými v trestním řízení a justičními orgány, včetně policejního výslechu, všech soudních jednání a veškerých nezbytných předběžných jednání;
- právo na tlumočení komunikace mezi podezřelým nebo obviněným a jeho právním zástupcem, která je v přímé souvislosti s výslechem či soudním jednáním v rámci řízení nebo s podáním opravného prostředku či jinými procesními úkony;
- právo vznést námitku proti rozhodnutí, že tlumočení není zapotřebí, a možnost podat stížnost na kvalitu tlumočení, nepovažuje-li ji za dostatečnou pro zaručení spravedlivého řízení.

Ustanovení čl. 3 odst. 6 směrnice 2010/64/EU požaduje, aby příslušné orgány vykonávajícího členského státu poskytly každé osobě, proti níž je řízení o výkonu EZR vedeno a která nerozumí jazyku EZR, jeho písemný překlad. Výjimečně lze poskytnout ústní překlad nebo ústní shrnutí, pokud tímto překladem či shrnutím není dotčen spravedlivý průběh řízení.

Tlumočení a překlad musí být dostatečně kvalitní pro zaručení spravedlivého řízení, zejména tím, že se zajistí, aby se podezřelý nebo obviněný mohl seznámit s tím, co je mu kladeno za vinu, a mohl uplatnit své právo na obhajobu. Důležité je také uvést, že náklady na tlumočení a překlad jsou povinny nést členské státy bez ohledu na výsledek řízení.

11.2. Právo na informace

Právo na písemné informace o právech při zatčení, jak je uvedeno ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2012/13/EU ze dne 22. května 2012 o právu na informace v trestním řízení ⁽²⁾ se vztahuje také na osoby zadržené za účelem výkonu EZR.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 280, 26.10.2010, s. 1. Dánsko není touto směrnicí vázáno.

⁽²⁾ Úř. věst. L 142, 1.6.2012, s. 1. Dánsko není touto směrnicí vázáno.

Článek 5 směrnice 2012/13/EU vyžaduje, aby osoba zadržaná za účelem výkonu EZR obdržela neprodleně náležité písemné poučení o právech obsahující informace o jejích právech podle právních předpisů, kterými se provádí rámcové rozhodnutí o EZR ve vykonávajícím členském státě. Indikativní vzor písemného poučení o právech je obsažen v příloze II směrnice 2012/13/EU (a uveden v příloze IX této příručky).

Poskytování informací je zaznamenáváno postupem daného členského státu. Osoby podezřelé nebo obviněné mají právo napadnout každé neposkytnutí nebo odmítnutí poskytnutí informací v souladu s postupy podle vnitrostátního práva.

11.3. Právo na přístup k obhájci

Právo na přístup k obhájci se týká osob, na které se vztahuje EZR, jak stanoví směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/48/EU ze dne 22. října 2013 o právu na přístup k obhájci v trestním řízení a řízení týkajícím se evropského zatýkacího rozkazu a o právu na informování třetí strany a právu na komunikaci se třetími osobami a konzulárními úřady v případě zbavení osobní svobody ⁽¹⁾.

Osoby, na které se vztahuje EZR, mají ve vykonávajícím členském státě právo na přístup k obhájci po zatčení na základě EZR (čl. 10 odst. 1, 2 a 3 směrnice 2013/48/EU). Pokud jde o obsah tohoto práva na přístup k obhájci ve vykonávajícím členském státě, vyžádané osoby mají následující práva:

- a) právo na přístup k obhájci v takovou dobu a takovým způsobem, aby vyžádané osoby mohly účinně uplatňovat svá práva, a v každém případě bez zbytečného prodlení po zbavení svobody;
- b) právo setkat se s obhájcem, který je zastupuje, a komunikovat s ním;
- c) právo, aby byl jejich obhájce přítomen a mohl se, v souladu s postupem podle vnitrostátního práva, účastnit výsledku vykonávajícím justičním orgánem.

Kromě toho mají vyžádané osoby právo jmenovat obhájce ve vystavujícím členském státě (čl. 10 odst. 4, 5 a 6 směrnice 2013/48/EU). Úlohou tohoto obhájce je poskytovat pomoc obhájci ve vykonávajícím členském státě tím, že mu poskytuje informace a poradenství, aby umožnil účinný výkon práv vyžádané osoby podle rámcového rozhodnutí o EZR.

11.4. Právo na informování třetí osoby o zbavení osobní svobody

Od okamžiku svého zatčení ve vykonávajícím členském státě mají osoby, na které se vztahuje EZR, právo, aby byla alespoň jedna osoba, kterou samy určí, například příbuzný nebo zaměstnavatel, bez zbytečného prodlení informována o tom, že byly zbaveny osobní svobody ⁽²⁾.

11.5. Právo na komunikaci s třetími osobami

Od okamžiku svého zatčení ve vykonávajícím členském státě mají osoby, na které se vztahuje EZR, právo komunikovat bez zbytečného prodlení alespoň s jednou třetí osobou, kterou určily, například s příbuzným ⁽³⁾.

11.6. Právo komunikovat s konzulárními úřady

Od okamžiku svého zatčení ve vykonávajícím členském státě mají osoby, na které se vztahuje EZR a které nejsou státními příslušníky vykonávajícího členského státu, právo nechat o zbavení osobní svobody vyzkoušet bez zbytečného prodlení konzulární úřady státu, jehož jsou státními příslušníky, a s těmito úřady komunikovat ⁽⁴⁾.

Mají rovněž právo na návštěvu ze strany svých konzulárních úřadů, mají právo s nimi hovořit a korespondovat a mají právo, aby jim jejich konzulární úřady zajistily právní zastoupení.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 294, 6.11.2013, s. 1. Lhůta pro provedení této směrnice do vnitrostátního práva uplynula dne 27. listopadu 2016. Dánsko, Spojené království a Irsko nejsou touto směrnicí vázány.

⁽²⁾ Směrnice 2013/48/EU, článek 5.

⁽³⁾ Směrnice 2013/48/EU, článek 6.

⁽⁴⁾ Směrnice 2013/48/EU, článek 7.

11.7. Zvláštní práva pro děti

Pro děti, na které se vztahuje EZR, se použijí zvláštní záruky od okamžiku jejich zatčení na základě EZR ve vykonávacím členském státě ⁽¹⁾. Týkají se zejména:

- a) práva na informace;
- b) práva na to, aby byla informována osoba vykonávající rodičovskou odpovědnost;
- c) práva na pomoc obhájce;
- d) práva na lékařské vyšetření;
- e) práva na zvláštní zacházení v případě zbavení osobní svobody;
- f) práva na ochranu soukromí;
- g) právo na doprovod osoby vykonávající rodičovskou odpovědnost během řízení.

11.8. Právo na právní pomoc

Toto právo na právní pomoc se týká osob, na které se vztahuje EZR, jak stanoví směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1919 ze dne 26. října 2016 o právní pomoci pro podezřelé nebo obviněné osoby v trestním řízení a pro osoby vyžádané v rámci řízení týkajícího se evropského zatýkacího rozkazu ⁽²⁾.

Osoby, na které se vztahuje EZR, mají po zatčení na základě EZR ve vykonávacím státě právo na právní pomoc, a to až do předání nebo až do doby, kdy nabude právní moci rozhodnutí o nepředání (čl. 5 odst. 1 směrnice (EU) 2016/1919).

Navíc vyžádané osoby, které uplatní své právo na to, aby jim byl ve vystavujícím členském státě jmenován obhájce, jenž poskytne pomoc obhájci ve vykonávacím členském státě v souladu s čl. 10 odst. 4 a 5 směrnice 2013/48/EU, mají ve vystavujícím členském státě rovněž právo na právní pomoc v rozsahu nezbytném k zajištění účinného přístupu ke spravedlnosti (čl. 5 odst. 2 směrnice (EU) 2016/1919).

Členské státy mohou v obou případech uplatnit kritéria posuzování majetkových poměrů uvedená v čl. 4 odst. 3 směrnice (EU) 2016/1919, jehož ustanovení se použijí obdobně na řízení o EZR (čl. 5 odst. 3 uvedené směrnice). Takové posuzování majetkových poměrů by tedy mělo zohlednit všechny relevantní a objektivní okolnosti, jako je příjem, majetek a rodinná situace dotčené osoby, náklady na právní zastoupení a životní úroveň v tomto členském státě, s cílem zjistit, zda vyžádaná osoba v souladu s kritérii platnými v tomto členském státě postrádá dostatečné finanční prostředky na úhradu právního zastoupení.

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/800 ze dne 11. května 2016 o procesních zárukách pro děti, které jsou podezřelými nebo obviněnými osobami v trestním řízení (Úř. věst. L 132, 21.5.2016, s. 1). Lhůta pro provedení této směrnice členskými státy uplyne dne 11. června 2019. Dánsko, Spojené království a Irsko nejsou touto směrnicí vázány.

⁽²⁾ Úř. věst. L 297, 4.11.2016, s. 1. Lhůta pro provedení této směrnice do vnitrostátního práva uplyne dne 25. května 2019. Dánsko, Spojené království a Irsko nejsou touto směrnicí vázány.

PŘÍLOHA I

Rámcové rozhodnutí o EZR, neoficiální konsolidace ⁽¹⁾

Znění rámcového rozhodnutí o EZR v anglickém jazyce

RÁMCOVÉ ROZHODNUTÍ RADY

ze dne 13. června 2002

o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy

(2002/584/SVV)

RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o Evropské unii, a zejména na čl. 31 písm. a) a b) a čl. 34 odst. 2 písm. b) této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise ⁽²⁾,

s ohledem na stanovisko Evropského parlamentu ⁽³⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Podle závěrů ze zasedání Evropské rady v Tampere ve dnech 15. a 16. října 1999, a zejména bodu 35 těchto závěrů, by měl být mezi členskými státy zrušen formální postup vydávání osob, které se po vynesení pravomocného rozsudku vyhýbají spravedlnosti, a měly by se urychlit postupy vydávání osob, které jsou podezřelé ze spáchání trestného činu.
- (2) Program opatření k provedení zásady vzájemného uznávání soudních rozhodnutí ve věcech trestních, který je uveden v bodě 37 závěrů ze zasedání Evropské rady v Tampere a který Rada přijala dne 30. listopadu 2000 ⁽⁴⁾, se zabývá záležitostmi vzájemného výkonu zatýkacích rozkazů.
- (3) Všechny nebo některé členské státy jsou smluvními stranami řady úmluv v oblasti vydávání, včetně Evropské úmluvy o vydávání ze dne 13. prosince 1957 a Evropské úmluvy o potlačování terorismu ze dne 27. ledna 1977. Severské státy mají právní předpisy o vydávání ve stejném znění.
- (4) Kromě toho byly mezi členskými státy uzavřeny tyto tři úmluvy, které se zabývají zcela nebo zčásti vydáváním, a tvoří součást *acquis* Unie: Úmluva ze dne 19. června 1990 k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích ⁽⁵⁾ (pokud jde o vztahy mezi členskými státy, které jsou smluvními stranami uvedené úmluvy), Úmluva ze dne 10. března 1995 o zjednodušeném postupu vydávání mezi členskými státy Evropské unie ⁽⁶⁾ a Úmluva ze dne 27. září 1996 o vydávání mezi členskými státy Evropské unie ⁽⁷⁾.
- (5) Z cíle stanoveného pro Evropskou unii stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva vyplývá zrušení vydávání mezi jednotlivými členskými státy a jeho nahrazení systémem předávání mezi justičními orgány. Dále zavedení zjednodušeného systému předávání odsouzených nebo podezřelých osob za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí ve věcech trestních umožňuje odstranit složitost a možné prodlení spojené se stávajícími postupy vydávání. Tradiční vztahy spolupráce, které až dosud převládaly mezi jednotlivými členskými státy, by měly být nahrazeny systémem volného pohybu soudních rozhodnutí ve věcech trestních, zahrnujícím jak rozhodnutí předcházející odsouzení, tak i pravomocná rozhodnutí, v prostoru svobody, bezpečnosti a práva.

⁽¹⁾ Toto neoficiální konsolidované znění obsahuje pouze body odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV. Nevtěluje body odůvodnění rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV, které rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV pozměnilo.

⁽²⁾ Úř. věst. C 332 E, 27.11.2001, s. 305.

⁽³⁾ Stanovisko ze dne 9. ledna 2002 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku).

⁽⁴⁾ Úř. věst. C 12 E, 15.1.2001, s. 10.

⁽⁵⁾ Úř. věst. L 239, 22.9.2000, s. 19.

⁽⁶⁾ Úř. věst. C 78, 30.3.1995, s. 2.

⁽⁷⁾ Úř. věst. C 313, 13.10.1996, s. 12.

- (6) Evropský zatýkácí rozkaz stanovený v tomto rámcovém rozhodnutí je prvním konkrétním opatřením v oblasti trestního práva k provedení zásady vzájemného uznávání, na kterou Evropská rada poukázala jako na „úhelný kámen“ justiční spolupráce.
- (7) Jelikož cílů týkajících se nahrazení systému mnohostranného vydávání založeného na Evropské úmluvě o vydávání ze dne 13. prosince 1957 nelze dostatečně dosáhnout jednostranným jednáním členských států, a proto, z důvodu jejich rozsahu a účinků, jich může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Rada přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity ve smyslu článku 2 Smlouvy o Evropské unii a článku 5 Smlouvy o založení Evropského společenství. V souladu se zásadou proporcionality ve smyslu článku 5 Smlouvy o ES toto rámcové rozhodnutí nepřekračuje rámec toho, co je pro jeho dosažení nezbytné.
- (8) Rozhodnutí o výkonu evropského zatýkácího rozkazu musí podléhat dostatečné kontrole, což znamená, že justiční orgán členského státu, ve kterém byla vyžádaná osoba zatčena, bude muset přijmout rozhodnutí o jejím předání.
- (9) Úloha ústředních orgánů při výkonu evropského zatýkácího rozkazu musí být omezena na praktickou a správní pomoc.
- (10) Mechanismus evropského zatýkácího rozkazu je založen na vysoké úrovni důvěry mezi členskými státy. Jeho provádění lze pozastavit pouze v případě závažného a trvajících porušování zásad stanovených v čl. 6 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii některým členským státem v případě, že toto porušování Rada zjistila podle čl. 7 odst. 1 uvedené smlouvy s důsledky stanovenými v čl. 7 odst. 2.
- (11) Ve vztazích mezi členskými státy by měl evropský zatýkácí rozkaz nahradit všechny předchozí nástroje týkající se vydávání, včetně hlavy III prováděcí úmluvy k Schengenské dohodě.
- (12) Toto rámcové rozhodnutí ctí základní práva a zachovává zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o Evropské unii, které jsou vyjádřeny i v Listině základních práv Evropské unie ⁽⁸⁾, zejména v kapitole IV uvedené listiny. Nic v tomto rámcovém rozhodnutí nelze vykládat tak, že zakazuje odmítnout předání osoby, na kterou byl vydán evropský zatýkácí rozkaz, existují-li na základě objektivních skutečností důvody domnívat se, že uvedený zatýkácí rozkaz byl vydán za účelem stíhání nebo potrestání této osoby na základě jejího pohlaví, rasy, náboženství, etnického původu, státní příslušnosti, jazyka, politického přesvědčení nebo sexuální orientace nebo že by postavení této osoby mohlo být pro některý z těchto důvodů zhoršeno.
- Toto rámcové rozhodnutí nebrání členskému státu v tom, aby uplatňoval své ústavní zásady týkající se práva na spravedlivý proces, svobody sdružování, svobody tisku a svobody projevu v jiných sdělovacích prostředcích.
- (13) Nikdo by neměl být odsunut, vyhoštěn ani vydán do státu, ve kterém existuje vážné nebezpečí, že by mohl být vystaven trestu smrti, mučení nebo jinému nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu.
- (14) Jelikož všechny členské státy ratifikovaly Úmluvu Rady Evropy ze dne 28. ledna 1981 o ochraně osob s ohledem na automatizované zpracování osobních údajů, měly by být osobní údaje zpracované při provádění tohoto rámcového rozhodnutí chráněny v souladu se zásadami uvedené úmluvy,

PŘIJALA TOTO RÁMCOVÉ ROZHODNUTÍ:

KAPITOLA 1

Obecné zásady

Článek 1

Definice evropského zatýkácího rozkazu a povinnost jej vykonat

1. Evropský zatýkácí rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojené s odnětím osobní svobody.

⁽⁸⁾ Úř. věst. C 364, 18.12.2000, s. 1.

2. Členské státy vykonají evropský zatýkácí rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.
3. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o Evropské unii.

Článek 2

Oblast působnosti evropského zatýkácího rozkazu

1. Evropský zatýkácí rozkaz lze vydat v případech jednání, které lze podle práva vystavujícího členského státu potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně 12 měsíců, nebo byl-li již rozsudkem uložen trest nebo nařízeno ochranné opatření, v případě trestu nebo ochranného opatření v délce nejméně čtyř měsíců.
2. Níže uvedené trestné činy, které lze ve vystavujícím členském státě potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně tři roky a které jsou vymezeny právem tohoto členského státu, jsou důvodem pro předání na základě evropského zatýkácího rozkazu podle podmínek tohoto rámcového rozhodnutí a bez ověření oboustranné trestnosti tohoto činu:
 - účast na zločinném spolčení,
 - terorismus,
 - obchod s lidmi,
 - pohlavní vykořisťování dětí a dětská pornografie,
 - nedovolený obchod s omamnými a psychotropními látkami,
 - nedovolený obchod se zbraněmi, střelivem a výbušninami,
 - korupce,
 - podvody včetně podvodů postihujících zájmy Evropských společenství ve smyslu Úmluvy ze dne 26. července 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství,
 - praní výnosů z trestné činnosti,
 - padělání měny včetně eura,
 - počítačová trestná činnost,
 - trestné činy proti životnímu prostředí, včetně nedovoleného obchodu s ohroženými druhy živočichů a ohroženými druhy a odrůdami rostlin,
 - napomáhání při nedovoleném překročení státní hranice a nedovoleném pobytu,
 - vražda, těžké ublížení na zdraví,
 - nedovolený obchod s lidskými orgány a tkáněmi,
 - únos, omezování osobní svobody a brání rukojmí,
 - rasismus a xenofobie,
 - organizovaná nebo ozbrojená loupež,
 - nedovolený obchod s kulturními statky, včetně starožitností a uměleckých děl,
 - podvod,
 - vydírání a vymáhání peněz za ochranu,
 - výroba padělků a nedovolených napodobenin,
 - padělání veřejných listin a obchodování s nimi,
 - padělání platebních prostředků,
 - nedovolený obchod s hormonálními látkami a jinými prostředky na podporu růstu,
 - nedovolený obchod s jadernými a radioaktivními materiály,
 - obchod s odcizenými vozidly,
 - znásilnění,

- zhárství,
- trestné činy spadající do příslušnosti Mezinárodního trestního soudu,
- únos letadla nebo plavidla,
- sabotáž.

3. Rada může kdykoli po konzultaci s Evropským parlamentem na základě podmínek stanovených v čl. 39 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii jednomyslně rozhodnout o přidání dalších kategorií trestných činů na seznam uvedený v odstavci 2. Rada přezkoumá s přihlédnutím ke zprávě, kterou předloží Komise podle čl. 34 odst. 3, zda by měl být tento seznam rozšířen nebo pozměněn.

4. U jiných trestných činů než uvedených v odstavci 2 může být předání podmíněno tím, že jednání, kvůli kterému byl vydán evropský zatýkácí rozkaz, představuje trestný čin podle práva vykonávajícího členského státu, nezávisle na znacích skutkové podstaty nebo popisu trestného činu.

Článek 3

Důvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkácího rozkazu

Justiční orgán členského státu, který má vykonat zatýkácí rozkaz (dále jen „vykonávající justiční orgán“), odmítne vykonat evropský zatýkácí rozkaz v těchto případech:

1. pokud se na trestný čin, pro který je zatýkácí rozkaz vydán, vztahuje ve vykonávajícím členském státě amnestie, pokud byl tento stát příslušný ke stíhání tohoto trestného činu podle svého vlastního trestního práva;
2. pokud má vykonávající justiční orgán informace, že vyžádaná osoba byla pravomocně odsouzena za stejný čin členským státem za předpokladu, že v případě odsouzení byl trest vykonán, právě je vykonáván nebo podle práva členského státu, ve kterém byl vynesena rozsudek, ho již nelze vykonat;
3. pokud osoba, na niž byl evropský zatýkácí rozkaz vydán, není podle práva vykonávajícího státu vzhledem ke svému věku trestně odpovědná za jednání, pro které je zatýkácí rozkaz vydán.

Článek 4

Důvody, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkácího rozkazu

Vykonávající justiční orgán může odmítnout výkon evropského zatýkácího rozkazu:

1. pokud v některém z případů uvedených v čl. 2 odst. 4 nepředstavuje jednání, pro které byl vydán evropský zatýkácí rozkaz, trestný čin podle práva vykonávajícího členského státu; avšak v případě daní, poplatků, cel nebo měny nelze odmítnout výkon evropského zatýkácího rozkazu z toho důvodu, že právo vykonávajícího členského státu neukládá tentýž druh daní, poplatků nebo cel nebo neobsahují stejnou úpravu, pokud jde o daně, poplatky, cla a měny, jako právo vystavujícího státu;
2. pokud osoba, na niž se vztahuje evropský zatýkácí rozkaz, je ve vykonávajícím členském státě stíhána za stejný čin, jako je trestný čin, pro který byl evropský zatýkácí rozkaz vydán;
3. pokud justiční orgány vykonávajícího členského státu rozhodly buď ne zahájit trestní stíhání kvůli trestnému činu, pro který byl evropský zatýkácí rozkaz vydán, nebo zastavit takové řízení, nebo byl-li v členském státě vynesena proti vyžádané osobě za stejné jednání pravomocný rozsudek, který zamezuje dalšímu trestnímu stíhání;
4. jsou-li trestní stíhání vyžádané osoby nebo výkon trestu podle práva vykonávajícího členského státu promlčeny a jednání spadá do pravomoci tohoto členského státu na základě jeho vlastního trestního práva;
5. pokud má vykonávající justiční orgán informace, že vyžádaná osoba byla pravomocně odsouzena za stejný čin třetím státem, za podmínky, že v případě odsouzení byl trest vykonán, právě je vykonáván nebo podle práva státu, který vynesl rozsudek, ho již nelze vykonat;
6. byl-li evropský zatýkácí rozkaz vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, vyžádaná osoba se zdržuje ve vykonávajícím členském státě, je jeho státním příslušníkem nebo zde má trvalé bydliště a tento stát se zaváže provést výkon trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody v souladu se svým vnitrostátním právem;

7. vztahuje-li se evropský zatýkácí rozkaz na trestné činy, které
- byly podle práva vykonávajícího členského státu spáchány zcela nebo zčásti na území vykonávajícího členského státu nebo na místě, které se za toto území považuje; nebo
 - byly spáchány mimo území vystavujícího členského státu a právo vykonávajícího členského státu neumožňuje stíhání za stejné trestné činy, byly-li spáchány mimo jeho území.

Článek 4a

Rozhodnutí vydaná v soudním jednání, kterého se dotyčná osoba nezúčastnila osobně

1. Vykonávající soudní orgán může rovněž odmítnout výkon evropského zatýkácího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, pokud se osoba nezúčastnila osobně soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, pokud evropský zatýkácí rozkaz neuvádí, že osoba v souladu s dalšími procesními požadavky vymezenými vnitrostátním právem vydávajícího členského státu:

- byla včas
 - osobně předvolána, a tudíž informována o plánovaném datu a místě konání jednání soudu, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, nebo jiným způsobem skutečně převzala úřední informaci o plánovaném datu a místě konání jednání soudu tak, aby bylo možné jednoznačně určit, že o plánovaném jednání soudu věděla,
 - informována, že rozhodnutí může být vyneseno, pokud se jednání soudu nezúčastní;nebo
 - věděla o plánovaném jednání soudu a zmocnila svého právního zástupce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven státem, aby ji na jednání soudu obhajoval, a tímto zástupcem byla skutečně na jednání soudu obhajována; nebo
 - poté, co jí bylo doručeno rozhodnutí a byla výslovně informována o svém právu na obnovení řízení nebo odvolání, které umožňují opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci včetně nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí:
 - výslovně uvedla, že rozhodnutí nenapadne, nebo
 - nepodala návrh na obnovení řízení nebo odvolání v příslušné lhůtě;nebo
- neobdržela osobně toto rozhodnutí, avšak:
 - toto rozhodnutí jí bude osobně doručeno neprodleně po jejím předání a bude výslovně informována o svém právu na obnovení řízení nebo odvolání, které umožňují opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci včetně nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí,
 - bude informována o lhůtě, ve které musí podat návrh na obnovení řízení nebo odvolání, jak stanoví příslušný evropský zatýkácí rozkaz.

2. Pokud byl evropský zatýkácí rozkaz vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody za podmínek uvedených v odst. 1 písm. d) a dotyčná osoba předtím neobdržela žádné úřední informace o tom, že je proti ní vedeno trestní řízení, může tato osoba poté, co byla o obsahu evropského zatýkácího rozkazu informována, požádat, aby kopii rozsudku obdržela ještě před svým předáním. Vydávající orgán poskytne hledané osobě kopii rozsudku okamžitě poté, co byl o její žádosti informován, a to prostřednictvím vykonávajícího orgánu. V souvislosti s podáním žádosti hledané osoby nedojde ke zdržení postupu předávání ani ke zdržení rozhodnutí o výkonu evropského zatýkácího rozkazu. Rozsudek se dotyčné osobě poskytne pouze pro informaci; nelze to považovat za formální doručení rozsudku, ani za počátek lhůty pro podání návrhu na obnovení řízení nebo odvolání.

3. Pokud je osoba předávána za podmínek uvedených v odst. 1 písm. d) a tato osoba podala návrh na obnovení řízení nebo odvolání, přezkoumá se zadržení osoby čekající na obnovení řízení nebo odvolací řízení podle práva vydávajícího členského státu z úřední povinnosti, nebo na žádost dotyčné osoby, a to až do ukončení příslušného řízení. Tento přezkum zahrnuje zejména možnost dočasného pozastavení nebo přerušení zadržení. Obnovené nebo odvolací řízení se zahájí v přiměřené lhůtě po předání.

Článek 5

Záruky, které musí v určitých případech poskytnout vystavující členský stát

Výkon evropského zatýkacího rozkazu vykonávajícím justičním orgánem může podle práva vykonávajícího členského státu podléhat těmto podmínkám:

1. [zrušuje se]
2. lze-li trestný čin, na jehož základě byl vydán evropský zatýkací rozkaz, potrestat doživotním trestem odnětí svobody nebo doživotním ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody, může být výkon uvedeného zatýkacího rozkazu podmíněn tím, že právní systém vystavujícího členského státu umožňuje přezkoumat uložený trest nebo nařízené opatření na žádost nebo nejpozději po 20 letech, nebo udělit milost, o kterou může osoba požádat na základě práva nebo praxe vystavujícího členského státu, za účelem upuštění od výkonu tohoto trestu nebo opatření;
3. je-li osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání, státním příslušníkem vykonávajícího členského státu nebo zde má trvalé bydliště, může být předání podmíněno tím, že osoba bude po vyslechnutí vrácena do vykonávajícího členského státu, aby zde vykonala trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody uložené ve vystavujícím členském státě.

Článek 6

Určení příslušných justičních orgánů

1. Vystavujícím justičním orgánem je justiční orgán vystavujícího členského státu, který je příslušný pro vydání evropského zatýkacího rozkazu podle práva tohoto státu.
2. Vykonávajícím justičním orgánem je justiční orgán vykonávajícího členského státu, který je příslušný k výkonu evropského zatýkacího rozkazu podle práva tohoto státu.
3. Každý členský stát informuje generální sekretariát Rady o příslušném justičním orgánu podle jeho práva.

Článek 7

Účast ústředního orgánu

1. Každý členský stát může určit jeden nebo více ústředních orgánů, dovoluje-li to jeho právní systém, které budou nápomocny příslušným justičním orgánům.
2. Členský stát může, je-li to nezbytné kvůli organizaci jeho vnitřního soudního systému, učinit jeden nebo více ústředních orgánů odpovědnými za správní doručení a převzetí evropského zatýkacího rozkazu a za další související úřední písemný styk.

Členský stát, který hodlá využít možností uvedených v tomto článku, sdělí generálnímu sekretariátu Rady informace o určeném ústředním orgánu nebo ústředních orgánech. Tyto údaje jsou závazné pro všechny orgány vystavujícího členského státu.

Článek 8

Obsah a forma evropského zatýkacího rozkazu

1. Evropský zatýkací rozkaz obsahuje v souladu s formulářem uvedeným v příloze tyto údaje:
 - a) totožnost a státní příslušnost vyžádané osoby;
 - b) název, adresu, číslo telefonu a faxu a e-mailovou adresu vystavujícího justičního orgánu;
 - c) údaj o tom, zda existuje vykonatelný rozsudek, zatýkací rozkaz nebo jiné vykonatelné soudní rozhodnutí se stejným účinkem v oblasti působnosti článků 1 a 2;

- d) povahu a právní kvalifikaci trestného činu, zejména s ohledem na článek 2;
- e) popis okolností, za kterých byl trestný čin spáchán, včetně doby, místa a míry účasti vyžádané osoby na trestném činu;
- f) uložený trest, existuje-li pravomocný rozsudek, nebo stanovené trestní sazby pro daný trestný čin podle práva vystavujícího členského státu;
- g) pokud možno, jiné následky trestného činu.

2. Evropský zatýkácí rozkaz musí být přeložen do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků vykonávajícího členského státu. Každý členský stát může při přijetí tohoto rámcového rozhodnutí nebo kdykoli poté uvést v prohlášení, které uloží u generálního sekretariátu Rady, že přijme překlad do jednoho nebo více jiných úředních jazyků orgánů Evropských společenství.

KAPITOLA 2

Postup předávání

Článek 9

Doručení evropského zatýkácího rozkazu

1. Je-li známo místo pobytu vyžádané osoby, může vystavující justiční orgán doručit evropský zatýkácí rozkaz přímo vykonávajícímu justičnímu orgánu.
2. Vystavující justiční orgán může v každém případě rozhodnout o pořízení záznamu o vyžádané osobě v Schengenském informačním systému (SIS).
3. Tento záznam se pořizuje podle článku 95 Úmluvy ze dne 19. června 1990 k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích. Pořízení záznamu v Schengenském informačním systému je rovnocenné evropskému zatýkácímu rozkazu, ke kterému jsou přiloženy údaje stanovené v čl. 8 odst. 1.

Po přechodnou dobu, dokud nebude SIS schopen předávat všechny údaje uvedené v článku 8, je pořízení záznamu rovnocenné evropskému zatýkácímu rozkazu až do doby, dokud vykonávající justiční orgán neobdrží v řádné a náležité formě originál.

Článek 10

Postupy pro doručování evropského zatýkácího rozkazu

1. Nezná-li vystavující justiční orgán příslušný vykonávající justiční orgán, provede potřebné pátrání, včetně pátrání prostřednictvím kontaktních míst Evropské soudní sítě^(*), za účelem získání informací z vykonávajícího členského státu.
2. Přeje-li si to vystavující justiční orgán, lze doručení provést prostřednictvím bezpečného telekomunikačního systému Evropské soudní sítě.
3. Nelze-li použít služeb SIS, může vystavující justiční orgán požádat o doručení evropského zatýkácího rozkazu Interpol.
4. Vystavující justiční orgán může doručit evropský zatýkácí rozkaz jakýmkoli bezpečným prostředkem, který umožňuje vyhotovit písemný záznam, za podmínek umožňujících vykonávajícímu členskému státu ověřit jeho pravost.
5. Veškeré obtíže týkající se doručení nebo pravosti dokumentu potřebného pro výkon evropského zatýkácího příkazu se projednají přímo mezi dotýčenými justičními orgány nebo popřípadě prostřednictvím ústředních orgánů členských států.
6. Není-li orgán, který obdrží evropský zatýkácí rozkaz, orgánem příslušným k jeho provedení, postoupí jej bez dalšího příslušnému orgánu ve svém členském státě a informuje o tom vystavující justiční orgán.

(*) Společná akce Rady 98/428/SVV ze dne 29. června 1998 o vytvoření Evropské soudní sítě (Úř. věst. L 191, 7.7.1998, s. 4).

Článek 11

Práva vyžádané osoby

1. Je-li vyžádaná osoba zatčena, vykonávající justiční orgán ji v souladu se svým vnitrostátním právem informuje o evropském zatýkacím rozkazu a jeho obsahu, a rovněž o tom, že může souhlasit s předáním vystavujícímu justičnímu orgánu.
2. Vyžádaná osoba, která je zatčena za účelem výkonu evropského zatýkacího rozkazu, má v souladu s vnitrostátním právem vykonávajícího členského státu právo na právního zástupce a tlumočníka.

Článek 12

Držení vyžádané osoby ve vazbě

Při zatčení osoby na základě evropského zatýkacího rozkazu rozhodne v souladu s právem vykonávajícího členského státu vykonávající justiční orgán o tom, zda by měla být vyžádaná osoba ponechána ve vazbě. Tuto osobu lze kdykoli předběžně propustit z vazby v souladu s vnitrostátním právem vykonávajícího členského státu za podmínky, že příslušný orgán daného členského státu učiní veškerá opatření nezbytná k tomu, aby tato osoba nemohla utéci.

Článek 13

Souhlas s předáním

1. Uvede-li zatčená osoba, že souhlasí s předáním, musí být tento souhlas a popřípadě výslovné zřeknutí se práva na „zásadu speciality“, uvedenou v čl. 27 odst. 2, vyjádřeny před vykonávajícím justičním orgánem v souladu s vnitrostátním právem vykonávajícího členského státu.
2. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby bylo zajištěno, že souhlas a popřípadě zřeknutí se podle odstavce 1 je vyjádřeno takovým způsobem, aby bylo zřejmé, že je tato osoba učinila dobrovolně a s plným vědomím důsledků. Za tímto účelem má vyžádaná osoba právo na právního zástupce.
3. Souhlas a popřípadě zřeknutí se podle odstavce 1 se formálně zaznamená do protokolu postupem stanoveným vnitrostátním právem vykonávajícího členského státu.
4. Souhlas nelze v zásadě odvolat. Každý členský stát může stanovit, že souhlas a popřípadě zřeknutí se lze odvolat v souladu s pravidly použitelnými na základě jeho vnitrostátního práva. V tomto případě se při počítání lhůt uvedených v článku 17 nebere v úvahu doba mezi dnem, kdy byl souhlas vysloven, a dnem, kdy byl tento souhlas odvolán. Členský stát, který hodlá využít této možnosti, o tom uvědomí generální sekretariát Rady při přijetí tohoto rámcového rozhodnutí a uvede postupy, kterými lze souhlas odvolat, a jejich případné změny.

Článek 14

Výslech vyžádané osoby

Nesouhlasí-li zatčená osoba se svým předáním podle článku 13, má právo být vyslechnuta vykonávajícím justičním orgánem v souladu s právem vykonávajícího členského státu.

Článek 15

Rozhodnutí o předání

1. Vykonávající justiční orgán rozhodne o předání osoby ve lhůtách a za podmínek stanovených v tomto rámcovém rozhodnutí.
2. Považuje-li vykonávající justiční orgán informace, které mu sdělil vystavující členský stát, za nedostatečné pro to, aby mohl rozhodnout o předání, požádá o neprodlené poskytnutí potřebných doplňujících informací, zejména s ohledem na články 3 až 5 a článek 8, a může stanovit lhůtu, ve které mají být tyto informace dodány, přičemž vezme v úvahu nutnost dodržet lhůty stanovené v článku 17.
3. Vystavující justiční orgán může kdykoli doručit vykonávajícímu justičnímu orgánu dodatečné užitečné informace.

Článek 16

Rozhodnutí v případě vícenásobných žádostí

1. Pokud byl na tutéž osobu vydán evropský zatýkácí rozkaz dvěma nebo více členskými státy, rozhodne vykonávající justiční orgán o tom, který evropský zatýkácí rozkaz bude vykonán, přičemž zváží všechny okolnosti a zejména závažnost a místo spáchání trestných činů, dny vydání evropských zatýkácích rozkazů a zda byl zatýkácí rozkaz vydán za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody či ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.
2. Vykonávající justiční orgán může při rozhodování podle odstavce 1 požádat o stanovisko Eurojust⁽¹⁰⁾.
3. Existuje-li současně evropský zatýkácí rozkaz a žádost o vydání podaná třetí zemí, rozhodne příslušný orgán vykonávajícího členského státu, zda má přednost evropský zatýkácí rozkaz nebo žádost o vydání, přičemž zváží všechny okolnosti, zejména uvedené v odstavci 1 a v použitelné smlouvě.
4. Tímto článkem nejsou dotčeny závazky členských států vyplývající ze statutu Mezinárodního trestního soudu.

Článek 17

Lhůty a postupy pro rozhodnutí o výkonu evropského zatýkácího rozkazu

1. Evropský zatýkácí rozkaz se projednává a vykonává jako neodkladná záležitost.
2. Souhlasí-li vyžádaná osoba se svým předáním, mělo by být pravomocné rozhodnutí o výkonu evropského zatýkácího rozkazu přijato do deseti dnů od vyjádření tohoto souhlasu.
3. V ostatních případech by mělo být pravomocné rozhodnutí o výkonu evropského zatýkácího rozkazu přijato do 60 dnů od zatčení vyžádané osoby.
4. Nelze-li v konkrétních případech vykonat evropský zatýkácí rozkaz ve lhůtách stanovených v odstavci 2 nebo 3, uvědomí o tom vykonávající justiční orgán neprodleně vystavující justiční orgán s uvedením důvodů prodloužení. V tomto případě lze lhůty prodloužit o dalších 30 dnů.
5. Dokud vykonávající justiční orgán nepřijme pravomocné rozhodnutí o evropském zatýkáčím rozkazu, zajistí, aby byly nadále splněny hmotné podmínky pro účinné předání osoby.
6. Každé odmítnutí výkonu evropského zatýkácího rozkazu musí obsahovat odůvodnění.
7. Nemůže-li členský stát za výjimečných okolností dodržet lhůty stanovené v tomto článku, informuje o tom Eurojust s uvedením důvodů prodloužení. Kromě toho členský stát, který má opakovaně zkušenosti s prodloužením při výkonu evropského zatýkácího rozkazu ze strany jiného členského státu, informuje o této skutečnosti Radu, aby se mohlo vyhodnotit provádění tohoto rámcového rozhodnutí na úrovni členských států.

Článek 18

Situace do přijetí rozhodnutí

1. Byl-li evropský zatýkácí rozkaz vydán za účelem trestního stíhání, musí vykonávající justiční orgán
 - a) buď souhlasit s tím, že vyžádaná osoba bude vyslechnuta podle článku 19;
 - b) nebo souhlasit s dočasným přemístěním vyžádané osoby.
2. Podmínky a doba trvání dočasného přemístění je stanovena vzájemnou dohodou mezi vystavujícím a vykonávajícím justičním orgánem.
3. V případě dočasného přemístění musí mít tato osoba možnost vrátit se do vykonávajícího členského státu, aby se účastnila jednání, která se jí týkají a která se konají v rámci postupu předávání.

⁽¹⁰⁾ Rozhodnutí Rady 2002/187/SVV ze dne 28. února 2002 o zřízení Evropské jednotky pro ci (Eurojust) za účelem posílení boje proti závažné trestné činnosti (Úř. věst. L 63, 6.3.2002, s. 1).

Článek 19

Výslech osoby do přijetí rozhodnutí

1. Vyžádanou osobu vyslechne justiční orgán, kterému je nápomocna jiná osoba jmenovaná v souladu s právem členského státu dožadujícího soudu.
2. Vyžádaná osoba bude vyslechnuta v souladu s právem vykonávajícího členského státu a podmínkami stanovenými vzájemnou dohodou mezi vystavujícím a vykonávajícím justičním orgánem.
3. Příslušný vykonávající justiční orgán může svém členském státě určit jiný justiční orgán, aby se účastnil výslechu vyžádané osoby, a to za účelem zajištění řádného použití tohoto článku a stanovených podmínek.

Článek 20

Výsady a imunity

1. Požívá-li vyžádaná osoba ve vykonávajícím členském státě výsady nebo imunity, pokud jde o příslušnost nebo výkon, začínají lhůty uvedené v článku 17 běžet a počítat se dnem, kdy byl vykonávající justiční orgán uvědomen o tom, že došlo ke zbavení této výsady nebo imunity.

Vykonávající členský stát zajistí, aby byly splněny hmotné podmínky nezbytné pro účinné předání, nepožívá-li tato osoba již nadále tuto výsadu nebo imunitu.

2. Je-li ke zbavení výsady nebo imunity zmocněn orgán vykonávajícího členského státu, vykonávající justiční orgán jej neprodleně požádá o výkon této pravomoci. Je-li ke zbavení výsady nebo imunity zmocněn orgán jiného státu nebo mezinárodní organizace, požádá o výkon této pravomoci vystavující justiční orgán.

Článek 21

Souběžné mezinárodní závazky

Tímto rámcovým rozhodnutím nejsou dotčeny závazky vykonávajícího členského státu v případech, byla-li vyžádaná osoba vydána do tohoto členského státu z třetího státu a je-li tato osoba chráněna podle ustanovení ujednání, podle kterého byla vydána, týkajících se zvláštního zájmu. Vykonávající členský stát přijme veškerá nezbytná opatření, aby neprodleně získal souhlas státu, ze kterého byla vyžádaná osoba vydána, aby mohla být předána do členského státu, který vydal evropský zatýkací rozkaz. Lhůty uvedené v článku 17 začínají běžet a počítat se dnem, ke kterému přestane platit zásada speciality. Až do rozhodnutí státu, ze kterého byla vyžádaná osoba vydána, zajistí vykonávající členský stát, aby byly nadále splněny hmotné podmínky nezbytné k účinnému předání.

Článek 22

Oznámení rozhodnutí

Vykonávající justiční orgán oznámí neprodleně vystavujícímu justičnímu orgánu rozhodnutí o způsobu vyřízení evropského zatýkacího rozkazu.

Článek 23

Lhůty pro předání osoby

1. Vyžádaná osoba je předána co nejdříve v den, který dohodnou dotyčné orgány.
2. Je předána nejpozději do deseti dnů po přijetí pravomocného rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu.
3. Brání-li předání vyžádané osoby ve lhůtě stanovené v odstavci 2 okolnosti, které jsou mimo kontrolu členských států, vykonávající a vystavující justiční orgán se neprodleně vzájemně kontaktují a dohodnou nové datum předání. V tomto případě se předání uskuteční do deseti dnů od dohodnutí tohoto nového data.

4. Předání lze výjimečně dočasně odložit ze závažných humanitárních důvodů, například existují-li závažné důvody domnívat se, že by to zřejmě ohrozilo život nebo zdraví vyžádané osoby. Výkon evropského zatýkacího rozkazu se uskuteční, jakmile tyto důvody pominou. Vykonávající justiční orgán neprodleně informuje vystavující justiční orgán a dohodne s ním nové datum předání. V tomto případě se předání uskuteční ve lhůtě do deseti dnů od nového data.
5. Nachází-li se osoba po uplynutí lhůt uvedených v odstavcích 2 až 4 ještě ve vazbě, bude propuštěna.

Článek 24

Odložené nebo podmíněné předání

1. Vykonávající justiční orgán může poté, co rozhodne o výkonu evropského zatýkacího rozkazu, odložit předání vyžádané osoby, aby mohla být stíhána ve vykonávajícím členském státě, nebo byla-li již odsouzena, aby mohla na jeho území vykonat trest, který jí byl uložen za jiný trestný čin, než je uveden v evropském zatýkacím rozkaze.
2. Místo odložení předání může vykonávající justiční orgán dočasně předat vyžádanou osobu vystavujícímu členskému státu za podmínek stanovených vzájemnou dohodou mezi vykonávajícím a vystavujícím justičním orgánem. Tato dohoda musí být písemná a její podmínky jsou závazné pro všechny orgány vystavujícího členského státu.

Článek 25

Průvoz

1. Každý členský stát povolí průvoz vyžádané osoby přes své území za účelem jejího předání, ledaže využije možnost toto odmítnout, je-li požadován průvoz jeho státního příslušníka nebo osoby s trvalým bydlištěm na jeho území za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, za podmínky, že bude informován o

- a) totožnosti a státní příslušnosti osoby, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz;
- b) existenci evropského zatýkacího rozkazu;
- c) povaze a právní kvalifikaci trestného činu;
- d) okolnostech spáchání trestného činu, včetně doby a místa.

Je-li osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání, státním příslušníkem členského státu průvozu nebo zde má trvalé bydliště, může být průvoz podmíněn tím, že tato osoba, poté co bude vyslechnuta, bude vrácena do členského státu průvozu, aby zde vykonala trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody uložené ve vystavujícím členském státě.

2. Každý členský stát určí orgán příslušný k přijímání žádostí o průvoz, potřebných dokumentů a ostatní úřední korespondence související se žádostmi o průvoz. Členské státy sdělí určené orgány generálnímu sekretariátu Rady.
3. Žádost o průvoz a informace uvedené v odstavci 1 mohou být zaslány orgánu určenému podle odstavce 2 jakýmkoli prostředkem, který umožňuje vyhotovit písemný záznam. Členský stát průvozu sdělí své rozhodnutí stejným postupem.
4. Toto rámcové rozhodnutí se nevztahuje na leteckou přepravu bez plánovaného mezipřistání. Dojde-li však k neplánovanému přistání, poskytne vystavující členský stát orgánu určenému podle odstavce 2 veškeré informace uvedené v odstavci 1.
5. Týká-li se průvoz osoby, která má být vydána do členského státu z třetí země, použije se tento článek obdobně. V tomto případě se zejména slova „evropský zatýkací rozkaz“ nahrazují slovy „žádost o vydání“.

KAPITOLA 3

Účinky předání

Článek 26

Započtení doby vazby nebo trestu odnětí svobody ve vykonávajícím členském státě

1. Vystavující členský stát započítá dobu vazby nebo trestu odnětí svobody v souvislosti s výkonem evropského zatýkacího rozkazu do celkové doby odnětí svobody, která má být vykonána ve vystavujícím členském státě v důsledku uložení trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.
2. Za tímto účelem poskytnou vykonávající justiční orgán nebo ústřední orgán, které jsou určeny podle článku 7, vystavujícímu justičnímu orgánu při předání všechny informace o délce trvání vazby nebo trestu odnětí svobody vyžádané osoby na základě evropského zatýkacího rozkazu.

Článek 27

Případné stíhání za jiné trestné činy

1. Každý členský stát může oznámit generálnímu sekretariátu Rady, že se ve vztazích s jinými členskými státy, které provedly stejné oznámení, předpokládá, že byl dán souhlas k tomu, aby osoba byla stíhána, odsouzena nebo držena ve vazbě za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla předána a kterého se dopustila před svým předáním, neuvede-li v konkrétním případě vykonávající justiční orgán ve svém rozhodnutí o předání něco jiného.
2. Kromě případů uvedených v odstavcích 1 a 3 nelze osobu, která byla předána, stíhat, odsoudit nebo jinak zbavit svobody za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla předána a kterého se dopustila před svým předáním.
3. Odstavec 2 se nepoužije v těchto případech:
 - a) neopustila-li vyžádaná osoba území členského státu, kterému byla předána, ve lhůtě do 45 dnů od svého konečného propuštění, i když k tomu měla příležitost, nebo vrátila-li se na území tohoto státu poté, co ho opustila;
 - b) trestný čin nelze potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody;
 - c) trestní řízení nevede k uplatnění opatření omezujícího osobní svobodu;
 - d) mohl-li by osobě být uložen trest nebo opatření, které nezahrnují odnětí osobní svobody, zejména peněžitý trest nebo opatření místo tohoto trestu, i když tento trest nebo opatření mohou omezit její osobní svobodu;
 - e) pokud osoba souhlasí s předáním a popřípadě se současně zřekla uplatnění zásady speciality podle článku 13;
 - f) pokud se osoba po svém předání výslovně zřekla nároku na zásadu speciality, pokud jde o určité trestné činy spáchané před jejím předáním. Prohlášení o zřeknutí se musí být učiněno před příslušnými justičními orgány vystavujícího členského státu a zaznamenáno do protokolu v souladu s vnitrostátním právem tohoto státu. Prohlášení o zřeknutí se musí být vyjádřeno takovým způsobem, aby bylo zřejmé, že ho tato osoba učinila dobrovolně a s plným vědomím důsledků. Za tímto účelem má tato osoba právo na právního zástupce;
 - g) dá-li vykonávající justiční orgán, který osobu předal, svůj souhlas v souladu s odstavcem 4.
4. Žádost o souhlas se předá vykonávajícímu justičnímu orgánu společně s údaji uvedenými v čl. 8 odst. 1 a překladem uvedeným v čl. 8 odst. 2. Souhlas se udělí, podléhá-li trestný čin, kvůli němuž se žádá o souhlas, předání v souladu s tímto rámcovým rozhodnutím. Souhlas se zamítne z důvodů uvedených v článku 3, jinak může být zamítnut jen z důvodů uvedených v článku 4. Rozhodnutí musí být přijato nejpozději do 30 dnů od obdržení žádosti.

V případech uvedených v článku 5 musí vystavující členský stát poskytnout stanovené záruky.

Článek 28

Další předání nebo vydání

1. Každý členský stát může oznámit generálnímu sekretariátu Rady, že se ve vztazích s jinými členskými státy, které provedly stejné oznámení, předpokládá, že byl dán souhlas k předání osoby jinému členskému státu, než je vykonávající členský stát, na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného kvůli trestnému činu, který byl spáchán před předáním této osoby, neuvede-li v jednotlivém případě vykonávající justiční orgán ve svém rozhodnutí o předání něco jiného.
2. V každém případě může být osoba, která byla předána vystavujícímu členskému státu na základě evropského zatýkacího rozkazu, předána bez souhlasu vykonávajícího členského státu jinému členskému státu, než je tento vykonávající členský stát, na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného kvůli trestnému činu, který byl spáchán před jejím předáním, v těchto případech:
 - a) neopustila-li vyžádaná osoba území členského státu, kterému byla předána, ve lhůtě do 45 dnů od svého konečného propuštění, i když k tomu měla příležitost nebo vrátila-li se na území tohoto státu poté, co ho opustila;

- b) souhlasí-li vyžádaná osoba s předáním do jiného členského státu, než je vykonávající členský stát, na základě evropského zatýkacího rozkazu. Souhlas musí být vydán před příslušnými justičními orgány vystavujícího členského státu a zaznamenán do protokolu v souladu s vnitrostátním právem tohoto státu. Prohlášení o souhlasu musí být vyjádřeno takovým způsobem, aby bylo zřejmé, že ho tato osoba učinila dobrovolně a s plným vědomím důsledků. Za tímto účelem má vyžádaná osoba právo na právního zástupce;
- c) nepodléhá-li vyžádaná osoba zásadě speciality v souladu s čl. 27 odst. 3 písm. a), e), f) a g).
3. Vykonávající justiční orgán souhlasí s předáním do jiného členského státu podle těchto pravidel:
- a) žádost o souhlas se podá podle článku 9 společně s údaji uvedenými v čl. 8 odst. 1 a překladem uvedeným v čl. 8 odst. 2;
- b) souhlas je vydán, podléhá-li trestný čin, kvůli němuž se žádá o souhlas, předání v souladu s tímto rámcovým rozhodnutím;
- c) rozhodnutí musí být přijato nejpozději do 30 dnů od obdržení žádosti;
- d) souhlas se zamítne z důvodů uvedených v článku 3, jinak může být zamítnut jen z důvodů uvedených v článku 4.

V případech uvedených v článku 5 musí vystavující členský stát poskytnout stanovené záruky.

4. Bez ohledu na odstavec 1 nesmí být osoba, která byla předána na základě evropského zatýkacího rozkazu, vydána do třetí země bez souhlasu příslušného orgánu členského státu, který tuto osobu předal. Tento souhlas se udělí v souladu se smlouvami, kterými je členský stát vázán, jakož i s jeho vnitrostátním právem.

Článek 29

Předání předmětů

1. Na žádost vystavujícího justičního orgánu nebo z jeho podnětu zabaví a předá vykonávající justiční orgán v souladu se svým vnitrostátním právem předměty, které
- a) mohou sloužit jako důkaz; nebo
- b) které vyžádaná osoba získala z trestného činu.
2. Předměty uvedené v prvním odstavci musí být předány i tehdy, nelze-li evropský zatýkací rozkaz provést kvůli úmrtí nebo útěku vyžádané osoby.
3. Podléhají-li předměty uvedené v odstavci 1 zabránění nebo propadnutí na území vykonávajícího členského státu a jsou-li potřebné pro probíhající trestní řízení, může si je tento stát dočasně ponechat nebo je předat vystavujícímu členskému státu pod podmínkou, že budou vráceny.
4. Případná práva vykonávajícího členského státu nebo třetích osob na předměty uvedené v odstavci 1 jsou zachována. Existují-li tato práva, vrátí vystavující členský stát předměty bezúplatně vykonávajícímu členskému státu neprodleně po skončení trestního řízení.

Článek 30

Náklady

1. Náklady vzniklé na území vykonávajícího členského státu v souvislosti s výkonem evropského zatýkacího rozkazu hradí tento členský stát.
2. Všechny ostatní náklady hradí vystavující členský stát.

KAPITOLA 4

Obecná a závěrečná ustanovení

Článek 31

Vztah k jiným právním nástrojům

1. Toto rámcové rozhodnutí nahrazuje od 1. ledna 2004 odpovídající ustanovení níže uvedených smluv použitelných v oblasti vydávání ve vztazích mezi členskými státy, aniž je dotčeno jejich uplatňování ve vztazích mezi členskými státy a třetími zeměmi:
- a) Evropská úmluva o vydávání ze dne 13. prosince 1957, její dodatkový protokol ze dne 15. října 1975, druhý dodatkový protokol ze dne 17. března 1978 a Evropská úmluva o potlačování terorismu ze dne 27. ledna 1977, pokud jde o vydávání;

- b) Dohoda mezi dvanácti členskými státy Evropských společenství ze dne 26. května 1989 o zjednodušení a modernizaci způsobů doručování žádostí o vydání;
- c) Úmluva ze dne 10. března 1995 o zjednodušeném postupu vydávání mezi členskými státy Evropské unie;
- d) Úmluva ze dne 27. září 1996 o vydávání mezi členskými státy Evropské unie;
- e) hlava III kapitola 4 Úmluvy ze dne 19. června 1990 k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích.

2. Členské státy mohou nadále uplatňovat dvoustranné nebo mnohostranné dohody nebo ujednání platné v době přijetí tohoto rámcového rozhodnutí, pokud tyto dohody nebo ujednání umožňují prohloubit nebo rozšířit cíle tohoto rámcového rozhodnutí a pokud pomáhají dále zjednodušit nebo usnadnit postupy předávání osob, na které se vztahuje evropský zatýkácí rozkaz.

Členské státy mohou po vstupu tohoto rámcového rozhodnutí v platnost uzavírat dvoustranné nebo mnohostranné dohody nebo ujednání, pokud tyto dohody nebo ujednání umožňují prohloubit nebo rozšířit ustanovení tohoto rámcového rozhodnutí a pokud pomáhají dále zjednodušit nebo usnadnit postupy předávání osob, na které se vztahuje evropský zatýkácí rozkaz, zejména tím, že stanovují kratší lhůty než lhůty uvedené v článku 17, rozšiřují seznam trestných činů uvedených v čl. 2 odst. 2, dále omezují důvody odmítnutí stanovené v článcích 3 a 4 nebo snižují hranici trestní sazby stanovenou v čl. 2 odst. 1 nebo 2.

Dohodami a ujednáními uvedenými v druhém pododstavci nesmějí být v žádném případě dotčeny vztahy mezi členskými státy, které nejsou smluvními stranami těchto dohod nebo ujednání.

Členské státy oznámí Radě a Komisi do tří měsíců od vstupu tohoto rámcového rozhodnutí v platnost stávající dohody a ujednání uvedené v prvním pododstavci, které si přejí nadále uplatňovat.

Členské státy rovněž oznámí Radě a Komisi veškeré nové dohody a ujednání uvedené v druhém pododstavci do tří měsíců od jejich podpisu.

3. Uplatňují-li se smlouvy uvedené v odstavci 1 na území členských států nebo na území, za jejichž zahraniční vztahy je zodpovědný některý členský stát, které však nejsou v územní působnosti tohoto rámcového rozhodnutí, vztahy mezi těmito územími a ostatními členskými státy se nadále řídí uvedenými nástroji.

Článek 32

Přechodná ustanovení

Žádosti o vydání obdržené před 1. lednem 2004 se nadále řídí stávajícími nástroji týkajícími se vydávání. Žádosti obdržené po tomto dni se řídí pravidly, která přijmou členské státy k provedení tohoto rámcového rozhodnutí. Členský stát však může při přijetí tohoto rámcového rozhodnutí Radou učinit prohlášení, že jako vykonávající členský stát bude nadále vyřizovat žádosti v souvislosti s jednáním spáchaným přede dnem, který stanoví, v souladu s režimem vydávání platným před 1. lednem 2004. Dotyčným dnem může být nejpozději 7. srpen 2002. Uvedené prohlášení bude zveřejněno v *Úředním věstníku Evropských společenství*. Prohlášení lze kdykoli odvolat.

Článek 33

Ustanovení týkající se Rakouska a Gibraltarů

1. Dokud Rakousko nezmění čl. 12 odst. 1 zákona o vydávání a právní pomoci (Auslieferungs- und Rechtshilfegesetz), nejpozději však do 31. prosince 2008, může dovolit svým vykonávajícím justičním orgánům, aby odmítly výkon evropského zatýkácího rozkazu, je-li vyžádána osoba rakouským státním občanem a není-li jednání, kvůli němuž byl evropský zatýkácí rozkaz vydán, trestné podle rakouského práva.

2. Toto rámcové rozhodnutí se vztahuje na Gibraltar.

Článek 34

Provedení

1. Členské státy přijmou opatření nezbytná pro dosažení souladu s tímto rámcovým rozhodnutím nejpozději do 31. prosince 2003.

2. Členské státy sdělí generálnímu sekretariátu Rady a Komisi znění předpisů, kterými ve svém vnitrostátním právu provádějí povinnosti, jež pro ně vyplývají z tohoto rámcového rozhodnutí. Přitom mohou jednotlivé členské státy uvést, že budou neprodleně uplatňovat toto rámcové rozhodnutí ve svých vztazích s těmi členskými státy, které provedou stejné oznámení.

Generální sekretariát Rady sdělí členským státům a Komisi informace, které obdrží podle čl. 7 odst. 2, čl. 8 odst. 2, čl. 13 odst. 4 a čl. 25 odst. 2. Rovněž tyto informace zveřejní v Úředním věstníku Evropských společenství.

3. Na základě informací sdělených generálním sekretariátem Rady předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě nejpozději do 31. prosince 2004 zprávu o uplatňování tohoto rámcového rozhodnutí společně s případnými legislativními návrhy.

4. V druhé polovině roku 2003 posoudí Rada zejména praktické uplatňování ustanovení rámcového rozhodnutí jednotlivými členskými státy a fungování Schengenského informačního systému.

Článek 35

Vstup v platnost

Toto rámcové rozhodnutí vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropských společenství*.

V Lucemburku dne 13. června 2002.

Za Radu
předseda
M. RAJOY BREY

PŘÍLOHA II

FORMULÁŘ EZR, obsažený v příloze rámcového rozhodnutí o EZR

EVROPSKÝ ZATÝKACÍ ROZKAZ ⁽¹⁾

Tento zatýkací rozkaz byl vydán příslušným justičním orgánem. Žádám, aby níže uvedená osoba byla zatčena a předána za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.

a) Údaje o totožnosti vyžádané osoby:

Příjmení:

Jméno:

Případné rodné příjmení:

Případné přezdívky:

Pohlaví:

Státní příslušnost:

Datum narození:

Místo narození:

Bydliště nebo známá adresa:

Jazyk nebo jazyky, kterým vyžádaná osoba rozumí (pokud jsou známy):

Zvláštní znamení/popis vyžádané osoby:

Fotografie a otisky prstů vyžádané osoby, jsou-li k dispozici a lze-li je doručit, nebo údaje o osobě, která má být kontaktována za účelem získání těchto informací nebo profilu DNA (jsou-li tyto důkazy k dispozici, ale nebyly přiloženy).

b) Rozhodnutí, na němž je zatýkací rozkaz založen:

1. Zatýkací rozkaz nebo soudní rozhodnutí se stejným účinkem:

Druh:

2. Vykonatelný rozsudek:

Číslo jednací:

⁽¹⁾ Tento zatýkací rozkaz musí být vyhotoven v jednom z úředních jazyků vykonávajícího členského státu, je-li tento stát znám, nebo v jiném jazyce, který je pro tento stát přijatelný, nebo být přeložen do těchto jazyků.

c) Údaje o délce trestu:

1. Horní hranice sazby trestu odnětí svobody nebo maximální doba ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, které lze uložit za trestný čin (trestné činy):

.....

2. Délka uloženého trestu odnětí svobody nebo nařízeného ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody:

.....

Zbývající trest:

.....

d) Uveďte, zda se dotyčná osoba zúčastnila osobně soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí:

1. Ano, dotyčná osoba se zúčastnila osobně soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí.
2. Ne, dotyčná osoba se nezúčastnila osobně soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí.
3. Pokud jste zaškrtnli rámeček v bodě 2, potvrďte prosím jednu z následujících skutečností:
- 3.1a dotyčná osoba byla osobně předvolána dne ... (den/měsíc/rok), a tudíž vyrozuměna o plánovaném datu a místě konání jednání soudu, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, a byla informována, že rozhodnutí může být vydáno, pokud se jednání soudu nezúčastní;

NEBO

- 3.1b dotyčná osoba nebyla předvolána osobně, ale jiným způsobem skutečně převzala úřední informaci o plánovaném datu a místě konání jednání soudu, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, tak, že bylo možné jednoznačně určit, že o plánovaném jednání soudu věděla, a byla informována, že toto rozhodnutí může být vydáno, pokud se jednání soudu nezúčastní;

NEBO

- 3.2. dotyčná osoba o plánovaném jednání soudu věděla a zmocnila svého právního zástupce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven státem, aby jí na jednání soudu obhajoval, a byla tímto zástupcem skutečně na jednání soudu obhajována;

NEBO

- 3.3. dotyčné osobě bylo doručeno rozhodnutí dne ... (den/měsíc/rok) a dotyčná osoba byla výslovně informována o svém právu na obnovení řízení nebo odvolání, které umožňují opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci včetně nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí, a

dotyčná osoba výslovně uvedla, že toto rozhodnutí nenapadne;

NEBO

nepodala návrh na obnovení řízení nebo odvolání v příslušné lhůtě;

NEBO

- 3.4. dotyčné osobě nebylo rozhodnutí osobně doručeno, avšak
- dotyčné osobě bude toto rozhodnutí osobně doručeno neprodleně po jejím předání, a
 - jakmile jí bude rozhodnutí doručeno, dotyčná osoba bude výslovně informována o svém právu na obnovení řízení nebo odvolání, které umožňují opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci včetně nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí, a
 - dotyčná osoba bude informována o lhůtě, v níž musí podat návrh na obnovení řízení nebo odvolání a jejíž délka bude dní.

4. Pokud jste zaškrtnli rámeček v bodě 3.1b, 3.2 nebo 3.3, uveďte prosím informace o způsobu splnění příslušných podmínek:

.....

e) Trestné činy:

Tento zatýkáací rozkaz se vztahuje na celkem: trestných činů.

Popis okolností, za kterých byly trestný čin nebo trestné činy spáchány, včetně doby, místa a míry účasti vyžádané osoby na trestných činech:

.....
.....
.....

Povaha a právní kvalifikace trestného činu a použitelná ustanovení právních předpisů:

.....
.....
.....
.....

I. Zaškrtněte popřípadě jeden nebo více z těchto trestných činů, které lze ve vystavujícím členském státě potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím svobody s horní hranicí sazby nejméně tři roky a které jsou vymezeny právem vystavujícího členského státu:

- účast na zločinném spolčení,
- terorismus,
- obchod s lidmi,
- pohlavní vykořisťování dětí a dětská pornografie,
- nedovolený obchod s omamnými a psychotropními látkami,
- nedovolený obchod se zbraněmi, střelivem a výbušninami,
- korupce,
- podvody včetně podvodů postihujících finanční zájmy Evropských společenství ve smyslu Úmluvy ze dne 26. července 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství,
- praní výnosů z trestné činnosti,
- padělání měny včetně eura,
- počítačová trestná činnost,
- trestné činy proti životnímu prostředí, včetně nedovoleného obchodu s ohroženými druhy živočichů a ohroženými druhy a odrůdami rostlin,
- napomáhání při nedovoleném překročení státní hranice a nedovoleném pobytu,
- vražda, těžké ublížení na zdraví,
- nedovolený obchod s lidskými orgány a tkáněmi,
- únos, omezování osobní svobody a braní rukojmí,
- rasismus a xenofobie,
- organizovaná nebo ozbrojená loupež,
- nedovolený obchod s kulturními statky, včetně starožitností a uměleckých děl,
- podvod,
- vydírání a vymáhání peněz za ochranu,
- výroba padělků a nedovolených napodobenin,
- padělání veřejných listin a obchodování s nimi,
- padělání platebních prostředků,
- nedovolený obchod s hormonálními látkami a jinými prostředky na podporu růstu,

- nedovolený obchod s jadernými a radioaktivními materiály,
- obchod s odcizenými vozidly,
- znásilnění;
- žhářství,
- trestné činy spadající do příslušnosti Mezinárodního trestního soudu,
- únos letadla nebo plavidla,
- sabotáž.

II. Úplný popis trestného činu nebo trestných činů neuvedených v oddíle I:

.....

.....

f) Ostatní okolnosti související s případem (nepovinné údaje):

(Poznámka: Toto se může týkat poznámek o exterritorialitě, přerušení lhůt a jiných následcích trestného činu)

.....

.....

g) Zatýkácký rozkaz se vztahuje i na zabavení a předání předmětů sloužících popřípadě jako důkaz:

Tento zatýkácký rozkaz se vztahuje rovněž na zabavení a předání předmětů, které vyžádaná osoba získala z trestného činu:

Popis předmětu (a místo, kde se nachází) (jsou-li známy):

.....

.....

.....

h) Trestný čin nebo trestné činy, na základě kterých byl tento zatýkácký rozkaz vydán, lze potrestat doživotním trestem odnětí svobody nebo doživotním ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody, nebo vedly k takovému trestu nebo opatření:

— právní systém vystavujícího členského státu umožňuje přezkoumat uložený trest nebo nařízené opatření na žádost nebo nejméně po 20 letech za účelem upuštění od výkonu tohoto trestu nebo opatření,

nebo

— právní systém vystavujícího členského státu umožňuje požádat o udělení milosti, o kterou může osoba požádat na základě práva nebo praxe vystavujícího členského státu za účelem upuštění od výkonu tohoto trestu nebo opatření.

i) Justiční orgán, který vydal zatýkácký rozkaz:

Úřední název:

Jméno jeho zástupce (1):

.....

(1) V jednotlivých jazykových zněních bude vložen odkaz na „nositele“ soudní pravomoci.

Postavení (hodnost/stupeň):

.....

Číslo jednací spisu:

Adresa:

.....

Tel. č.: (kód země) (předčíslí oblasti/města) (...)

Faxové číslo: (kód země) (předčíslí oblasti/města) (...)

E-mail:

Údaje o kontaktní osobě pro potřebná praktická opatření pro předání:

Je-li za doručení a správné přijetí evropských zatýkacích rozkazů zodpovědný ústřední orgán:

Název ústředního orgánu:

.....

Případná kontaktní osoba (hodnost/stupeň a jméno):

.....

Adresa:

.....

Tel. č.: (kód země) (předčíslí oblasti/města) (...)

Faxové číslo: (kód země) (předčíslí oblasti/města) (...)

E-mail:

Podpis vystavujícího justičního orgánu nebo jeho zástupce:

.....

Jméno:

Postavení (hodnost/stupeň):

Datum:

(Popřípadě) úřední razítko

PŘÍLOHA III

Pokyny pro vyplňování FORMULÁŘE EZR

Tento zatýkací rozkaz byl vydán příslušným justičním orgánem. Žádám, aby níže uvedená osoba byla zatčena a předána za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.

Poznámka

- Při vytváření EZR se doporučuje použít nástroj Kompendium na webových stránkách EJS. Použití tohoto elektronického nástroje umožňuje vyplnění formuláře stejně snadno jako vyplnění formuláře ve formátu Word, má však několik moderních a uživatelsky přívětivých funkcí, jako například: možnost přímého importu příslušných vykonávajících justičních orgánů z nástroje EJS nazvaného „Soudní atlas“; získání statického textu formuláře v jazyce či jazycích přijímaných vykonávajícím členským státem okamžitě; uložení a odeslání e-mailem.
- Může však být vhodné stáhnout formulář ve formátu Word z webových stránek EJS (oddíl Soudní knihovna) v jazyce vystavujícího justičního orgánu (ve vašem jazyce) a uložit jej ve vlastním počítači pro případ, že by byl znemožněn přístup na webové stránky, když ho budete v naléhavých případech potřebovat.
- Doporučuje se rovněž stáhnout formulář z webových stránek EJS (Soudní knihovna) ve všech jazycích, zejména v těch, které jsou častěji přijímány jinými členskými státy, a uložit jej ve vlastním počítači.
- Pokud používáte formulář ve formátu Word, vyplňte tento formulář ve svém jazyce za použití počítače (nikoliv ručně). Při použití Kompendia se formulář vždy vyplňuje na počítači.
- Pokud některý rámeček nepřichází v úvahu, napište „nepoužije se“ nebo jasně uveďte, například zvláštním znakem (např. –), že se nepoužije. Není povoleno rámečky mazat ani jakýmkoli způsobem formulář EZR měnit.
- Pokud se EZR týká více trestných činů, označte trestné činy číslicemi 1, 2, 3 ... a dodržujte toto číslování v celém EZR a zejména v rámečku b).

Rámeček a)**Údaje nezbytné pro identifikaci vyžádané osoby****Poznámka:**

Vyplňte pokud možno všechna políčka.

a) Údaje o totožnosti vyžádané osoby:

Příjmení: **Poznámka: povinné políčko.** Uveďte i dřívější oficiální příjmení, pokud je známo, a napište příjmení tak, jak se píše v národním jazyce; příjmení nesmí být přeloženo. Ujistěte se, že jste použili správné pořadí, že neuvádíte jméno namísto příjmení, a proveďte dvojí kontrolu, pokud se ve stejném souboru nachází dvě nebo více osob s podobným příjmením (možná v jiném pořadí nebo s malými odlišnostmi).

Jméno (jména): **Poznámka: povinné políčko.**

Případné rodné příjmení:

Případné přezdívký: **Poznámka: Včetně falešných příjmení.** Přezdívký uveďte v závorkách. Pokud osoba používá nepravou totožnost, musí být tato nepravá totožnost uvedena ve všech políčkách, např. falešné datum narození a falešná adresa.

Pohlaví: **Poznámka: povinné políčko.**

Státní příslušnost: **Poznámka: povinné políčko.** V případě více státních příslušností uveďte všechny.

Datum narození: **Poznámka: povinné políčko.**

Místo narození: **Poznámka: povinné políčko, je-li údaj k dispozici.**

Bydliště nebo známá adresa: **Poznámka: povinné políčko, je-li údaj k dispozici.**

Uveďte „neznámé“, pokud není údaj dostupný.

Jazyk nebo jazyky, kterým vyžádaná osoba rozumí (pokud jsou známy):

Zvláštní znamení/popis vyžádané osoby: **Poznámka: povinné políčko, je-li údaj k dispozici. Uveďte rovněž, zda je osoba nebezpečná nebo zda může nosit zbraň.**

Fotografie a otisky prstů vyžádané osoby, jsou-li k dispozici a lze-li je doručit, nebo údaje o osobě, která má být kontaktována za účelem získání těchto informací nebo profilu DNA (jsou-li tyto důkazy k dispozici, ale nebyly přiloženy). **Poznámka: Je-li údaj k dispozici, musí být povinně poskytnut prostřednictvím Interpolu nebo SIS. To je nezbytné pro zajištění toho, že bude zatčena pravá osoba.**

Proveďte dvojí kontrolu, pokud se ve stejném souboru nachází dvě nebo více osob s podobným příjmením (které může být v jiném pořadí nebo s malými odchylkami).

Rámeček b)

Údaje týkající se rozhodnutí, na němž je založen EZR

Poznámka:

Formulář by se měl vyplnit podle požadovaného účelu EZR – případy stíhání a/nebo odsouzení. Rámeček b) používá termín „rozhodnutí, na němž je rozkaz založen“, což označuje soudní rozhodnutí, které je odlišné od EZR. Pojem „soudní rozhodnutí“ se vztahuje na rozhodnutí orgánů členských států, které vykonávají spravedlnost v oblasti trestního práva, nikoli však policejní služby. Pokud rozhodnutí, které vedlo k ochrannému opatření spojenému s odnětím osobní svobody, bylo změněno, například na rozsudek vydaný v nepřítomnosti, musí být vydán nový EZR (s novým právním titulem).

Přípravné řízení (EZR je vydán za účelem trestního stíhání)

- b) 1. Uveďte rozhodnutí, na němž je založen EZR (například soudní příkaz nebo zatýkácí rozkaz vydaný dd/mm/rrrr, kterým se stanoví donucovací opatření předběžného zadržení). Pokud se v rámečku b) vyplní bod 1, je třeba v rámečku c) vyplnit rovněž bod 1.

Fáze po soudním řízení (EZR je vydán za účelem výkonu trestu, nebo pokud byl rozsudek vynesen v nepřítomnosti)

- b) 1. Pokud byl EZR vydán v nepřítomnosti, určete soudní rozhodnutí.
- b) 2. Učiňte odkaz na příslušný rozsudek nebo soudní rozhodnutí, které nabylo právní moci dd/mm/rrrr, a uveďte číslo spisu a název soudu, který rozhodnutí vydal. V některých členských státech jsou rozsudky, které dosud nejsou vykonatelné a opravný prostředek je možný, dokud nenabudou právní moci, důvodem pro vyplnění bodu 1 v rámečku b) a NIKOLÍ bodu 2 v rámečku b).

Pokud se v rámečku b) vyplní bod 2, je třeba v rámečku c) vyplnit rovněž bod 2.

b) Rozhodnutí, na němž je zatýkácí rozkaz založen:

1. Zatýkácí rozkaz nebo soudní rozhodnutí se stejným účinkem:

Druh: **Poznámka: Upřesněte soudní rozhodnutí nebo jiné justiční rozhodnutí a datum a číslo jednacích příslušného spisu.**

2. Vykonatelný rozsudek: **Poznámka: Je-li rozsudek vykonatelný, uveďte rovněž datum, kdy nabyl právní moci.**

Číslo jednacích: **Poznámka: Uveďte datum, číslo spisu, druh rozhodnutí. Odkazy nepřekládejte.**

Rámeček c)

Údaje o délce trestu/trestu odnětí svobody

Poznámka:

Účelem tohoto rámečku je uvést do záznamu skutečnost, že EZR splňuje požadavky týkající se hranice trestů stanovené v čl. 2 odst. 1 rámcového rozhodnutí o EZR. Během přípravného řízení se tato minimální hranice uplatňuje na odsouzení, které by mohlo být v zásadě uloženo, po vynesení rozsudku pak na délku skutečného trestu. Stejně jako v rámečku b) se vyplní pouze odstavec (odstavce), který je (které jsou) relevantní s ohledem na fázi trestního řízení.

Přípravné řízení (EZR je vydán za účelem trestního stíhání)

- c) 1. Uveďte nejvyšší možnou sankci, která může být uložena. Mějte na mysli, že v souladu s čl. 2 odst. 1 lze EZR vydat v případech jednání, která lze potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně 12 měsíců. Pokud se v rámečku b) vyplní bod 1, je třeba vyplnit rovněž bod 1 v rámečku c).

Fáze po soudním řízení (EZR je vydán za účelem výkonu trestu, nebo pokud byl rozsudek vynesena v nepřítomnosti)

- c) 2. Uveďte délku uloženého trestu odnětí svobody nebo nařízeného ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody. Mějte na mysli, že v souladu s čl. 2 odst. 1 lze EZR vydat v případě trestu nebo ochranného opatření v délce nejméně čtyř měsíců, byl-li již rozsudkem uložen trest nebo nařízeno ochranné opatření. Pokud se vyplní bod 2 v rámečku b), je třeba rovněž vyplnit bod 2 v rámečku c).
- c) 2. Uveďte roky, měsíce a dny. Je třeba poznamenat, že rámcové rozhodnutí o EZR nestanoví minimální výši zbývajících trestu. Doporučuje se pečlivě zvážit proporcionalitu vydání EZR v případech, kdy zbývající trest je nižší než čtyři měsíce, přestože původní trest byl čtyři měsíce nebo výše.

c) Údaje o délce trestu:

1. Horní hranice sazby trestu odnětí svobody nebo maximální doba ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, které lze uložit za trestný čin (trestné činy):
2. Délka uloženého trestu odnětí svobody nebo nařízeného ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody: **Poznámka: Pokud byl uložen trest odnětí svobody nebo bylo vydáno ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody, může být jeho délka stanovena na dobu neurčitou, např. doživotní odnětí svobody nebo odsouzení spočívající v psychiatrické léčbě.**

Zbývajících trest: **Poznámka: Pokud byl trest uložen na dobu neurčitou, avšak nejméně na dobu 4 měsíců, uveďte, že zbývají nejméně čtyři měsíce.**

Rámeček d)**Případy, kdy jsou rozhodnutí vynesena v nepřítomnosti**

d) Uveďte, zda se dotyčná osoba zúčastnila osobně soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí:

1. Ano, dotyčná osoba se zúčastnila osobně soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí.
2. Ne, dotyčná osoba se nezúčastnila osobně soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí.
3. Pokud jste zaškrtnli rámeček v bodě 2, potvrďte prosím jednu z následujících skutečností:
 - 3.1a dotyčná osoba byla osobně předvolána dne ... (den/měsíc/rok), a tudíž vyrozuměna o plánovaném datu a místě konání jednání soudu, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, a byla informována, že rozhodnutí může být vydáno, pokud se jednání soudu nezúčastní;
NEBO
 - 3.1b dotyčná osoba nebyla předvolána osobně, ale jiným způsobem skutečně převzala úřední informaci o plánovaném datu a místě konání jednání soudu, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, tak, že bylo možné jednoznačně určit, že o plánovaném jednání soudu věděla, a byla informována, že toto rozhodnutí může být vydáno, pokud se jednání soudu nezúčastní;
NEBO
 - 3.2. dotyčná osoba o plánovaném jednání soudu věděla a zmocnila svého právního zástupce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven státem, aby ji na jednání soudu obhajoval, a byla tímto zástupcem skutečně na jednání soudu obhajována;
NEBO
 - 3.3. dotyčné osobě bylo doručeno rozhodnutí dne ... (den/měsíc/rok) a dotyčná osoba byla výslovně informována o svém právu na obnovení řízení nebo odvolání, které umožňují opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci včetně nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí, a
 dotyčná osoba výslovně uvedla, že toto rozhodnutí nenapadne;

NEBO

- nepodala návrh na obnovení řízení nebo odvolání v příslušné lhůtě;

NEBO

- 3.4. dotyčné osobě nebylo rozhodnutí osobně doručeno, avšak

- dotyčné osobě bude toto rozhodnutí osobně doručeno neprodleně po jejím předání, a
- jakmile jí bude rozhodnutí doručeno, dotyčná osoba bude výslovně informována o svém právu na obnovení řízení nebo odvolání, které umožňují opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci včetně nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí, a
- dotyčná osoba bude informována o lhůtě, v níž musí podat návrh na obnovení řízení nebo odvolání a jejíž délka bude

4. Pokud jste zaškrtnuli rámeček v bodě 3.1b, 3.2 nebo 3.3, uveďte prosím informace o způsobu splnění příslušných podmínek:

.....

Rámeček e)

Trestné činy, na které se vztahuje zatýkácí rozkaz

Poznámka:

O tom, zda trestný čin patří do jedné z 32 kategorií, u kterých se neprovádí ověření oboustranné trestnosti, rozhoduje vystavující justiční orgán v souladu s definicí trestného činu v trestním právu vystavujícího členského státu. Není nutné vkládat znění vnitrostátního práva do EZR ani do přílohy. Tím se také zabrání zbytečným překladům právních textů.

Okolnosti daného činu musí být vždy zcela popsány včetně všech relevantních informací tak, aby orgány vykonávajících členských států mohly posoudit použití zásady speciality a to, zda se použijí důvody pro odmítnutí výkonu, jako je například zásada *ne bis in idem* a promlčení.

Přípravné řízení a fáze po soudním řízení

- Vložte **počet dotčených trestných činů**.
 - Buďte konzistentní s těmi, které jsou popsány.
 - Při rozhodování o tom, zda je zahrnout či nikoliv, mějte na paměti poznámky uvedené v Příručce o průvodních trestných činech (oddíl 2.3).
- Uveďte přesné vysvětlení **skutečností** odůvodňujících EZR:
 - Zaměřte se na skutečnosti týkající se osoby, která má být předána.
 - Pro tento účel vždy popisujte nezbytné skutečnosti (odpovědná osoba, míra účasti nebo provedení, místo, čas, množství, prostředky, vzniklé škody nebo zranění, úmysl nebo účel, zisk apod.).
 - Věcný popis by měl obsahovat pouze krátké shrnutí, a nikoli úplný přepis celých stránek spisu. Ve složitějších případech, a zejména při uplatnění oboustranné trestnosti (trestné činy, které nejsou taxativně vyjmenovány), by však mohl být nezbytný delší popis, aby se doložily hlavní aspekty skutkové podstaty. V takových případech uveďte údaje, které jsou **zásadní** pro rozhodnutí vykonávajícího orgánu o EZR, zejména pro stanovení možných důvodů pro odmítnutí výkonu nebo za účelem uplatnění zásady speciality.
 - V případě více trestných činů popište skutečnosti pokud možno tak, aby popis odpovídal příslušné právní kvalifikaci.
 - Používejte krátké a jednoduché věty, které se snadno přeloží.
 - Krátký popis poslouží rovněž pro vkládání záznamů do systému SIS vnitrostátní centrálou SIRENE.

- Uveďte **právní kvalifikaci** trestného činu (které ustanovení trestního zákona porušuje). Není však nutné vkládat do EZR právní texty. To vede pouze ke zbytečným překladům.
- Pokud vystavující orgán uzná trestný čin za trestný čin na seznamu 32 trestných činů uvedeném níže a za tento trestný čin lze uložit trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně tří let, měl by zaškrtnout příslušné políčko z tohoto seznamu.
- Doporučuje se používat pokud možno pouze jeden formulář pro vytvoření EZR týkajícího se jedné osoby. Pokud formulář obsahuje více trestných činů, je třeba jasně uvést (např. použitím označení „1. trestný čin“, „2. trestný čin“, „3. trestný čin“...), které zaškrtnutí se vztahuje k danému trestnému činu (viz zejména rámeček b)). Systém SIS umožní vložení pouze jednoho záznamu za účelem zatčení. Ke každému záznamu za účelem zatčení je však možné přiložit více než jeden EZR.
- V případě několika EZR vystavených ve stejném členském státě pro stejnou osobu by tyto EZR neměly být považovány za vzájemně si konkurující rozkazy.

e) Trestné činy:

Tento zatýkácí rozkaz se vztahuje na celkem: trestných činů.

Popis okolností, za kterých byl trestný čin nebo trestné činy spáchány, včetně doby, místa a míry účasti vyžádané osoby na trestných činech: **Poznámka: pro vyjasnění, pokud se jedná např. o 3 trestné činy, měly by být při popisu označeny čísly 1, 2 a 3. Používejte krátké věty, přesto však podejte úplný věcný popis. Buďte prosím přesní.**

Povaha a právní kvalifikace trestného činu a použitelná ustanovení právních předpisů:

Poznámka: vložte právní kvalifikaci trestného činu a uveďte ustanovení platného vnitrostátního zákona, která tento trestný čin porušuje.

I. Zatrhněte případně jeden nebo více z těchto trestných činů, které lze ve vystavujícím členském státě potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím svobody s horní hranicí sazby nejméně tři roky a které jsou vymezeny právem vystavujícího členského státu:

- účast na zločinném spolčení,
- terorismus,
- obchod s lidmi,
- pohlavní vykořisťování dětí a dětská pornografie,
- nedovolený obchod s omamnými a psychotropními látkami,
- nedovolený obchod se zbraněmi, střelivem a výbušninami,
- korupce,
- podvody včetně podvodů postihujících zájmy Evropských společenství ve smyslu Úmluvy ze dne 26. července 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství,
- praní výnosů z trestné činnosti,
- padělání měny včetně eura,
- počítačová trestná činnost,
- trestné činy proti životnímu prostředí, včetně nedovoleného obchodu s ohroženými druhy živočichů a ohroženými druhy a odrůdami rostlin,
- napomáhání při nedovoleném překročení státní hranice a nedovoleném pobytu,
- vražda, těžké ublížení na zdraví,
- nedovolený obchod s lidskými orgány a tkáněmi,
- únos, omezování osobní svobody a braní rukojmí,
- rasismus a xenofobie,
- organizovaná nebo ozbrojená loupež,

- nedovolený obchod s kulturními statky, včetně starožitností a uměleckých děl,
- podvod,
- vydírání a vymáhání peněz za ochranu,
- výroba padělků a nedovolených napodobenin,
- padělání veřejných listin a obchodování s nimi,
- padělání platebních prostředků,
- nedovolený obchod s hormonálními látkami a jinými prostředky na podporu růstu,
- nedovolený obchod s jadernými a radioaktivními materiály,
- obchod s odcizenými vozidly,
- znásilnění,
- žhářství,
- trestné činy spadající do příslušnosti Mezinárodního trestního soudu,
- únos letadla nebo plavidla,
- sabotáž.

II. Úplný popis trestného činu nebo trestných činů neuvedených v oddíle I: **Poznámka: Vše, co již bylo popsáno v rámečku e) výše, není třeba opakovat v oddíle II. Kromě úplného popisu není zapotřebí údajů týkajících se vnitrostátních právních předpisů.**

Pokud jsou okolnosti již uvedeny výše, není třeba je opakovat. Nevkládejte právní texty, pokud jsou okolnosti jasně stanoveny výše; použijte tento rámeček pouze v případech uplatnění oboustranné trestnosti, a pokud potřebujete uvést další detaily okolností kromě těch, které již byly zmíněny výše. Aby soudce mohl posoudit oboustrannou trestnost, nepotřebuje mít k dispozici právní text, nýbrž mu postačí pouze znalost přesných okolností případu, i když některé jurisdikce vyžadují kopie právních textů.

Rámeček f)

Ostatní okolnosti související s případem (nepovinné údaje):

Poznámka:

Tento rámeček není nutné vyplňovat.

Toto se může týkat poznámek o exterritorialitě, přerušení lhůt a jiných následcích trestného činu. Není zpravidla nutné uvádět přerušení lhůty, pokud však byl trestný čin spáchán před dlouhou dobou, může být tento údaj užitečný.

Může se použít rovněž v případě zvláštních okolností týkajících se výkonu EZR, kdy by poskytnutí dalších informací mohlo usnadnit výkon EZR i přes to, že existuje možnost přímé komunikace, například:

- Poznámky o omezení ohledně styků s třetími stranami po zatčení, údaje, že existuje riziko zničení důkazů nebo riziko opakované trestné činnosti.
- Uvedení okolností, které podle rámcového rozhodnutí 2008/909/SVV zvyšují pravděpodobnost, že vyžádaná osoba by mohla být později předána k výkonu možného trestu odnětí svobody ve vykonávajícím členském státě podle čl. 5 odst. 3 rámcového rozhodnutí o EZR (například má-li bydliště, zaměstnání, rodinné vazby atd. ve vykonávajícím členském státě).
- Žádost o souhlas podle čl. 27 odst. 4 rámcového rozhodnutí o EZR.
- Další žádosti o justiční spolupráci, například evropský vyšetřovací příkaz, které je třeba vykonat současně.
- Vztah k jiným EZR.
- Dohody uzavřené mezi vystavujícími justičními orgány ohledně souběžných EZR tak, aby o nich byl vykonávající justiční orgán neprodleně uvědomen a aby je byl schopen zohlednit, především dohody uzavřené na koordinačních schůzkách v rámci Eurojustu.

- V souladu se směrnicí 2013/48/EU informace o obhájci ve vystavujícím členském státě, který může poskytovat pomoc obhájci ve vykonávajícím členském státě (zvolený obhájce nebo obhájce z moci úřední).
- V souladu s článkem 22 rámcového rozhodnutí 2009/829/SVV informace o všech předchozích opatřeních dohledu (porušení opatření dohledu).

f) Ostatní okolnosti související s případem (nepovinné údaje):

(Poznámka: Toto se může týkat poznámek o exterritorialitě, přerušení lhůt a jiných následcích trestného činu).

.....

Rámeček g)

Zabavení

Poznámka:

Přípravné řízení (EZR je vydán za účelem trestního stíhání)

- Uveďte stručný popis vyžádaného předmětu (např. mobilní telefon, přenosný počítač, tablet, zbraň, doklad totožnosti, cestovní doklady atd.). Pokud se nežadá o tento způsob spolupráce, napište „nepoužije se“.
- Popište například zbraň, o jejíž zabavení se žádá.
- Pokud jsou k dispozici, měly by být poskytnuty veškeré informace o samostatném evropském vyšetřovacím příkazu nebo o příkazu k zajištění.
- Rámeček g) se nevztahuje na „osobní majetek“; uveďte předměty, které lze použít jako důkaz, např. přenosný počítač, osobní dokumenty nebo mobilní telefony, aby majetek mohl být zabaven.

g) Zatýkáci rozkaz se vztahuje i na zabavení a předání předmětů sloužících popřípadě jako důkaz:

Tento zatýkáci rozkaz se vztahuje rovněž na zabavení a předání předmětů, které vyžádaná osoba získala z trestného činu:

Popis předmětu (a místo, kde se nachází) (jsou-li známy):

.....

Rámeček h)

Poznámka:

Odrážky jsou změněny na okénka – okénko zaškrtněte, přichází-li v úvahu. Pokud zákon neumožňuje doživotní trest odnětí svobody, uveďte „nepoužije se“.

Přípravné řízení (EZR je vydán za účelem trestního stíhání)

- Zaškrtněte okénko, přichází-li v úvahu.

Fáze po soudním řízení (EZR je vydán za účelem výkonu trestu/trestu v nepřítomnosti)

- Zaškrtněte okénko, přichází-li v úvahu.

h) Trestný čin nebo trestné činy, na základě kterých byl tento zatýkáci rozkaz vydán, lze potrestat doživotním trestem odnětí svobody nebo doživotním ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody, nebo vedly k takovému trestu nebo opatření:

- právní systém vystavujícího členského státu umožňuje přezkoumat uložený trest nebo nařízené opatření na žádost nebo nejméně po 20 letech za účelem upuštění od výkonu tohoto trestu nebo opatření, nebo
- právní systém vystavujícího členského státu umožňuje požádat o udělení milosti, o kterou může osoba požádat na základě práva nebo praxe vystavujícího členského státu za účelem upuštění od výkonu tohoto trestu nebo opatření.

Rámeček i)**Údaje o vystavujícím justičním orgánu****Poznámka:**

- Jméno jeho zástupce: v jednotlivých jazykových zněních bude vložen odkaz na „nosele“ soudní pravomoci.
- Uveďte adresu vystavujícího justičního orgánu.
- Uveďte telefonní číslo/fax/e-mail vystavujícího justičního orgánu, nejlépe v případě, že je k dispozici 24 hodin denně.
- Údaje o kontaktní osobě pro praktická opatření: Uveďte pokud možno jméno a kontaktní údaje justičního úředníka, který má znalosti příslušného cizího jazyka.

i) Justiční orgán, který vydal zatýkácí rozkaz:

Úřední název:

Jméno jeho zástupce:

Postavení (hodnost/stupeň):

Číslo jednacího spisu:

Adresa:

Tel. č.: (kód země) (předčíslí oblasti/města) (...)

Faxové číslo: (kód země) (předčíslí oblasti/města) (...)

E-mail: **Poznámka: uveďte oficiální e-mailovou adresu, která je často kontrolována**

Údaje o kontaktní osobě pro potřebná praktická opatření pro předání:

Kontaktní údaje ústředního orgánu

Je-li za doručení a správné přijetí evropských zatýkácích rozkazů zodpovědný ústřední orgán:

Název ústředního orgánu:

.....

Popřípadě kontaktní osoba (hodnost/stupeň a jméno):

.....

Adresa:

.....

Tel. č.: (kód země) (předčíslí oblasti/města) (...)

Faxové číslo: (kód země) (předčíslí oblasti/města) (...)

E-mail:

Podpis a údaje o vystavujícím justičním orgánu**Poznámka:**

- Může se jednat o justiční orgán nebo například o vedoucího soudní kanceláře, který podepisuje jménem soudu.

Podpis vystavujícího justičního orgánu nebo jeho zástupce:

.....

.....

Jméno:

.....

.....

Postavení (hodnost/stupeň):

Datum:

(Popřípadě) úřední razítko **Poznámka: jedná se o úřední razítko vystavujícího justičního orgánu podle vnitrostátního práva. Vždy použijte, je-li k dispozici.**

PŘÍLOHA IV

Jazyky uznávané členskými státy při přijímání EZR

Podle čl. 8 odst. 2 rámcového rozhodnutí o EZR učinily členské státy níže uvedená prohlášení o jazycích uznávaných při přijetí EZR:

Rakousko:	němčina nebo jiný jazyk na zásadě vzájemnosti (uznává přijetí EZR v úředním jazyce členského státu, který rovněž uznává přijetí EZR vydaných rakouskými justičními orgány v němčině).
Belgie:	francouzština, nizozemština, němčina
Bulharsko:	bulharština
Kypr:	řečtina, turečtina, angličtina
Česká republika:	čeština; pokud jde o Slovenskou republiku, uzná Česká republika EZR vystavený ve slovenském jazyce nebo společně s překladem do slovenského jazyka; pokud jde o Rakousko, uzná Česká republika EZR v němčině
Dánsko:	dánština, angličtina, švédština
Estonsko:	Estonština, angličtina
Finsko:	finština, švédština, angličtina
Francie:	francouzština
Německo:	Německo uplatňuje zásadu vzájemnosti (uznává přijetí EZR v úředním jazyce členského státu, který rovněž uznává přijetí EZR vydaného německými justičními orgány v němčině)
Řecko:	řečtina
Maďarsko:	maďarština nebo překlad EZR do maďarštiny. Ve vztahu k členským státům, které uznávají nejen výhradně EZR v jejich vlastním jazyce nebo v jednom z jejich úředních jazyků, uznává Maďarsko EZR v angličtině, francouzštině nebo němčině, nebo společně s překladem do jednoho z těchto jazyků.
Irsko:	irština nebo angličtina nebo jazyk nařízený ministerstvem spravedlnosti nebo EZR společně s překladem do irštiny nebo angličtiny.
Itálie:	italština
Lotyšsko:	lotyština, angličtina
Litva:	litevština, angličtina
Lucembursko:	francouzština, němčina, angličtina
Malta:	maltština, angličtina
Nizozemsko:	nizozemština, angličtina nebo jiný úřední jazyk Unie za předpokladu, že je zároveň k dispozici i překlad do angličtiny.
Polsko:	polština
Portugalsko:	portugalština
Rumunsko:	rumunština, francouzština, angličtina

- Slovensko:** slovenština nebo na základě předchozích dvoustranných smluv němčina ve vztahu k Rakousku, čeština ve vztahu k České republice, polština ve vztahu k Polsku.
- Slovinsko:** slovinština, angličtina
- Španělsko:** španělština. Byl-li EZR vydán na základě záznamu v SIS a není-li ve španělštině, zajistí vykonávající justiční orgán jeho překlad.
- Švédsko:** švédština, dánština, norština, angličtina nebo překlad do jednoho z těchto jazyků.
-

PŘÍLOHA V

Seznam Rozsudků Soudního dvora týkajících se rámcového rozhodnutí o EZR

- C-303/05, *Advocaten voor de Wereld* (rozsudek ze dne 3. května 2007)
- C-66/08, *Kozłowski* (rozsudek ze dne 17. července 2008)
- C-296/08 PPU, *Santesteban Goicoechea* (rozsudek ze dne 12. srpna 2008)
- C-388/08 PPU, *Leymann a Pustovarov* (rozsudek ze dne 1. prosince 2008)
- C-123/08, *Wolzenburg* (rozsudek ze dne 6. října 2009)
- C-306/09, *I.B.* (rozsudek ze dne 21. října 2010)
- C-261/09, *Mantello* (rozsudek ze dne 16. listopadu 2010)
- C-192/12 PPU, *West* (rozsudek ze dne 28. června 2012)
- C-42/11, *Lopes da Silva Jorge* (rozsudek ze dne 5. září 2012)
- C-396/11, *Radu* (rozsudek ze dne 29. ledna 2013)
- C-399/11, *Melloni*, (rozsudek ze dne 26. února 2013)
- C-168/13 PPU, *Jeremy F.* (rozsudek ze dne 30. května 2013)
- C-237/15 PPU, *Lanigan* (rozsudek ze dne 16. července 2015)
- C-463/15 PPU, *A.* (usnesení ze dne 25. září 2015)
- C-404/15 a C-659/15 PPU, spojené věci *Aranyosi a Căldăraru* (rozsudek ze dne 5. dubna 2016)
- C-108/16 PPU, *Dworzecki* (rozsudek ze dne 24. května 2016)
- C-241/15, *Bob-Dogi* (rozsudek ze dne 1. června 2016)
- C-294/16 PPU, *JZ* (rozsudek ze dne 28. července 2016)
- C-182/15, *Petruhhin* (rozsudek ze dne 6. září 2016)
- C-452/16 PPU, *Poltorak* (rozsudek ze dne 10. listopadu 2016)
- C-477/16 PPU, *Kovalkovas* (rozsudek ze dne 10. listopadu 2016)
- C-453/16 PPU, *Özçelik* (rozsudek ze dne 10. listopadu 2016)
- C-640/16, *Vilkas* (rozsudek ze dne 25. ledna 2017)
- Nerozhodnuté věci:
- C-579/15, *Popławski*
- C-473/15, *Schotthöfer & Steiner*
- C-191/16, *Pisciotti*
- C-367/16, *Piotrowski*
- C-496/16, *Aranyosi*
-

PŘÍLOHA VI

Rozsudky soudního dvora týkající se zásady *ne bis in idem***C-187/01 a C-385/01, spojené věci Gözütok a Brügge (rozsudek ze dne 11. února 2003)**

Zásada *ne bis in idem* zakotvená v článku 54 ÚPSD se vztahuje rovněž na taková řízení o zastavení trestního stíhání, jako jsou ta, o něž jde ve věcech v původních řízeních, jimiž státní zastupitelství členského státu ukončí bez zásahu soudu trestní řízení vedené v tomto státě poté, co obviněný splnil určité povinnosti, zejména zaplatil určitou peněžní částku stanovenou státním zastupitelstvím.

C-469/03, Miraglia (rozsudek ze dne 10. března 2005)

Zásada *ne bis in idem*, upravená v článku 54 ÚPSD, se neuplatní na rozhodnutí soudních orgánů členského státu, kterým se zastavuje trestní řízení poté, co se státní zastupitelství rozhodlo nepokračovat v trestním stíhání z důvodu, že trestní stíhání proti témuž obviněnému pro tentýž čin bylo zahájeno v jiném členském státě, aniž by bylo provedeno posouzení věci samé.

C-436/04, Van Esbroeck (rozsudek ze dne 9. března 2006)

1. Zásada *ne bis in idem* zakotvená článkem 54 ÚPSD se musí uplatnit na trestní řízení zahájené v jednom smluvním státě pro čin, za který již byla dotyčná osoba v jiném smluvním státě odsouzena, i když uvedená úmluva v tomto posledně uvedeném státě ještě nebyla v platnosti v okamžiku, kdy byl vynesen uvedený odsuzující rozsudek, byla-li v dotčených smluvních státech v platnosti v okamžiku posuzování podmínek pro uplatnění zásady zákazu dvojího trestu orgánem, u něhož bylo řízení zahájeno později.
2. Článek 54 ÚPSD musí být vykládán v tom smyslu, že:
 - relevantním kritériem pro účely uplatnění uvedeného článku je kritérium totožnosti skutkové podstaty činu chápané jako existence souboru skutků, které jsou vzájemně neoddělitelně spojeny, nezávisle na právní kvalifikaci tohoto činu nebo chráněném právním zájmu;
 - trestné činy spočívající ve vývozu a dovozu týchž omamných látek stíhané v různých smluvních státech této úmluvy musí být v zásadě považovány za „tentýž čin“ ve smyslu tohoto článku 54, přičemž konečné posouzení v tomto ohledu přísluší příslušným vnitrostátním orgánům.

C-467/04, Gasparini a další (rozsudek ze dne 28. září 2006)

1. Zásada *ne bis in idem* zakotvená v článku 54 ÚPSD se uplatní na rozhodnutí soudu smluvního státu vydané na základě trestního stíhání, kterým je obžalovaný pravomocně zproštěn obžaloby z důvodu promlčení trestného činu, kvůli kterému bylo zahájeno stíhání.
2. Uvedená zásada se uplatní pouze na osoby pravomocně odsouzené smluvním státem.
3. Trestní soud smluvního státu nemůže považovat zboží za zboží ve volném oběhu na jeho území pouze z toho důvodu, že trestní soud jiného smluvního státu určil ve vztahu k témuž zboží, že trestný čin pašování byl promlčen.
4. Uvedení zboží na trh v jiném členském státě po dovozu do členského státu, který rozhodl o zproštění obžaloby, je jednáním, které může být součástí „tétoho činu“ ve smyslu článku 54 ÚPSD.

C-150/05, Van Straaten (rozsudek ze dne 28. září 2006)

1. Článek 54 ÚPSD musí být vykládán v tom smyslu, že:
 - relevantním kritériem pro účely uplatnění uvedeného článku je kritérium totožnosti skutkové podstaty činu chápané jako existence souboru skutků, které jsou vzájemně neoddělitelně spojeny, nezávisle na právní kvalifikaci tohoto činu nebo chráněném právním zájmu;

- pokud jde o trestné činy týkající se omamných látek, není vyžadováno, aby množství dotčené drogy v obou dotyčných smluvních státech nebo osoby, které se údajně činu v obou státech účastnily, byly totožné;
 - trestné činy spočívající ve vývozu a dovozu těchto omamných látek stíhané v různých smluvních státech této úmluvy musí být v zásadě považovány za „tentýž čin“ ve smyslu tohoto článku 54, přičemž konečné posouzení v tomto ohledu přísluší příslušným vnitrostátním orgánům.
2. Zásada zákazu dvojího trestu zakotvená v článku 54 této úmluvy se uplatní na rozhodnutí soudních orgánů smluvního státu, kterým se obžalovaný pravomocně zprošťuje obžaloby pro nedostatek důkazů.

C-288/05, Kretzinger (rozsudek ze dne 18. července 2007)

1. Článek 54 ÚPSD se musí vykládat tak, že:

- relevantním kritériem pro účely uplatnění uvedeného článku je kritérium totožnosti podstatných skutkových okolností chápané jako existence souboru skutkových okolností, které jsou vzájemně neoddělitelně spojeny, nezávisle na právní kvalifikaci těchto skutkových okolností nebo chráněném právním zájmu;
 - skutkové okolnosti, které spočívají v převzetí pašovaného zahraničního tabáku ve smluvním státě, v jeho dovozu do jiného smluvního státu a jeho držení v posledně uvedeném státě a které se vyznačují skutečností, že bylo od počátku úmyslem obviněného, jenž byl stíhán v obou smluvních státech, převézt tabák po jeho počátečním převzetí přes více smluvních států na místo určení, jsou jednáními, která mohou spadat pod pojem „tentýž čin“ ve smyslu uvedeného článku 54. Konečné posouzení v tomto ohledu je věcí příslušných vnitrostátních orgánů.
2. Ve smyslu článku 54 ÚPSD je sankce uložená soudem smluvního státu „již vykonána“ nebo „právě vykonávána“, pokud byl obviněný v souladu s právem uvedeného smluvního státu odsouzen k trestu odnětí svobody, jehož výkon byl podmíněně odložen.
3. Ve smyslu článku 54 ÚPSD nemusí být trest uložený soudem smluvního státu považován za „již vykonaný“ nebo „právě vykonávaný“, pokud byl obviněný krátkodobě policejně zadržen nebo vzat do vazby a pokud podle práva státu, ve kterém byl vydán odsuzující rozsudek, musí být toto odnětí svobody započteno v rámci pozdějšího výkonu trestu odnětí svobody.
4. Skutečnost, že členský stát, ve kterém byla osoba podle vnitrostátního práva odsouzena konečným rozsudkem, může vydat evropský zatýkácí rozkaz s cílem nechat uvedenou osobu zatknout za účelem výkonu tohoto rozsudku podle rámcového rozhodnutí o EZR nemůže mít dopad na výklad pojmu „výkon“ ve smyslu článku 54 ÚPSD.

C-367/05, Kraaijenbrink (rozsudek ze dne 18. července 2007)

Článek 54 ÚPSD musí být vykládán v tom smyslu, že:

- relevantním kritériem pro účely uplatnění uvedeného článku je kritérium totožnosti podstatných skutkových okolností chápané jako existence souboru skutkových okolností, které jsou vzájemně neoddělitelně spojeny, nezávisle na právní kvalifikaci těchto skutkových okolností nebo chráněném právním zájmu;
- různá skutková jednání spočívající zejména jednak v držení peněžních částek představujících výnosy z nedovoleného obchodu s omamnými látkami v jednom smluvním státě, a jednak ve směnění peněžních částek rovněž pocházejících z takového nedovoleného obchodu ve směnárnách v jiném smluvním státě nemohou být považována za „tentýž čin“ ve smyslu článku 54 ÚPSD z důvodu pouhé skutečnosti, že příslušný vnitrostátní orgán zjistí, že uvedená skutková jednání jsou spojena tímž protiprávním úmyslem;
- uvedený vnitrostátní orgán je příslušný, aby posoudil, zda je míra totožnosti a spojitosti mezi všemi srovnávanými skutkovými okolnostmi taková, že je možné s ohledem na výše uvedené relevantní kritérium konstatovat, že se jedná o „tentýž čin“ ve smyslu článku 54 ÚPSD.

C-297/07, Bourquain (rozsudek ze dne 11. prosince 2008)

Zásada *ne bis in idem* zakotvená v článku 54 ÚPSD se použije na trestní řízení zahájené ve smluvním státě pro tentýž čin, za který již byl obviněný pravomocně odsouzen v jiném smluvním státě, i když podle práva státu, v němž byl rozsudek vynesen, trest, který mu byl uložen, nemohl být z důvodu takových procesních zvláštností, jako jsou zvláštnosti dotčené v původním řízení, nikdy přímo vykonán.

C-491/07, Turanský (rozsudek ze dne 22. prosince 2008)

Zásada zákazu dvojího trestu zakotvená v článku 54 ÚPSD se nepoužije na rozhodnutí, kterým orgán smluvního státu v rámci meritorního posouzení věci, která mu byla předložena, zastavil ve fázi předcházející obvinění osoby podezřelé ze spáchání trestného činu trestní stíhání, pokud tímto rozhodnutím o zastavení trestního stíhání nebylo podle vnitrostátního práva tohoto státu pravomocně ukončeno trestní řízení, a rozhodnutí tak nebrání dalšímu trestnímu stíhání pro tentýž čin v tomto státě.

C-398/12, M (rozsudek ze dne 5. června 2014)

Článek 54 ÚPSD musí být vykládán v tom smyslu, že usnesení o zastavení trestního stíhání bez nařízení hlavního líčení, které je ve smluvním státě, kde bylo toto usnesení vydáno, překážkou nového stíhání pro tentýž skutek proti osobě, v jejíž prospěch bylo uvedené usnesení vydáno, pokud se proti této osobě nevyskytnou nové skutečnosti či důkazy, musí být považováno za rozhodnutí představující pravomocný rozsudek ve smyslu tohoto článku, které je tak překážkou nového stíhání téže osoby pro tentýž skutek v jiném smluvním státě.

C-261/09, Mantello (rozsudek ze dne 16. listopadu 2010)

Pro účely vystavení a výkonu EZR je pojem „stejný čin“ uvedený v čl. 3 odst. 2 rámcového rozhodnutí o EZR autonomním pojmem práva Unie.

Za takových okolností, jaké jsou dány ve věci v původním řízení, kdy vystavující justiční orgán v odpovědi na žádost o informace ve smyslu čl. 15 odst. 2 rámcového rozhodnutí o EZR, kterou formuloval vykonávající justiční orgán, na základě svého vnitrostátního práva a při dodržení požadavků vyplývajících z pojmu „stejný čin“, jak je zakotven v tomtéž čl. 3 odst. 2 rámcového rozhodnutí o EZR, výslovně konstatoval, že předcházející rozsudek vydaný v jeho právním řádu není konečným rozhodnutím vztahujícím se na činy uvedené v jeho zatýkacím rozkazu, a tudíž není překážkou pro trestní stíhání, v jejichž rámci byl uvedený zatýkací rozkaz vydán, nemá vykonávající justiční orgán žádný důvod ve spojitosti s takovým rozsudkem uplatnit důvod pro povinné odmítnutí výkonu upravený v uvedeném čl. 3 odst. 2 rámcového rozhodnutí o EZR.

C-129/14 PPU, Spasic (rozsudek ze dne 27. května 2014)

1. Článek 54 ÚPSD, který podmiňuje uplatnění zásady *ne bis in idem* tím, že v případě odsouzení sankce „již byla vykonána“ nebo je „právě vykonávána“, je slučitelný s článkem 50 Listiny základních práv Evropské unie, který tuto zásadu zaručuje.
2. Článek 54 ÚPSD musí být vykládán v tom smyslu, že samotné zaplacení peněžitého trestu uloženého osobě, která byla stejným rozhodnutím soudu jiného členského státu odsouzena k dosud nevykonanému trestu odnětí svobody, neumožňuje mít za to, že sankce již byla vykonána nebo je právě vykonávána ve smyslu tohoto ustanovení.

C-486/14, Kossowski (rozsudek ze dne 29. června 2016)

Zásada *ne bis in idem* zakotvená v článku 54 ÚPSD musí být ve světle článku 50 Listiny základních práv Evropské unie vykládána v tom smyslu, že rozhodnutí státního zastupitelství o zastavení trestního stíhání, kterým bylo pravomocně ukončeno přípravné řízení – nedojde-li k jeho obnově či ke zrušení uvedeného rozhodnutí – vedené vůči určité osobě, aniž došlo k uložení sankcí, nelze kvalifikovat jako pravomocné rozhodnutí ve smyslu těchto článků, pokud z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že k ukončení uvedeného řízení došlo bez důkladného vyšetřování, přičemž nevyšlechnutí poškozeného a případného svědka dokládá, že k takovému vyšetřování nedošlo.

Jednotný formulář pro rozhodnutí o EZR

Tento formulář nenahrazuje rozhodnutí o předání, jež má být předloženo v souladu s článkem 22 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV, ani případné úplné znění soudního rozhodnutí o evropském zatýkacím rozkazu, pokud o ně vystavující orgán požádal.

I.-IDENTIFIKACE EZR

OZN. VYSTAVUJÍCÍHO ORGÁNU:	VYKONÁVAJÍCÍ ORGÁN:	ZÁZNAM SIS:
VYSTAVUJÍCÍ ORGÁN:		DATUM VYSTAVENÍ:
VYKONÁVAJÍCÍ ORGÁN:	VYŽÁDANÁ OSOBA	
STÁTNÍ PŘÍSLUŠNOST OSOBY		

II.- PRAVOMOCNÉ ROZHODNUTÍ O EZR

OZNAČENÍ ORGÁNU, SP. ZN. ROZSUDKU NEBO ROZHODNUTÍ

ZE DNE

-A- VYKONÁN:

SOUHLAS VYŽÁDANÉ OSOBY (článek 13 RR o EZR)	☐ ANO ☐ NE	ZŘEKnutí SE PRÁVA NA „ZÁSADU SPECIALITY“ (čl. 13 odst. 2 RR o EZR)	☐ ANO ☐ NE	V PŘÍPADĚ ČÁSTEČNÉHO PŘEDÁNÍ UVEĎTE PROSÍM, PRO KTERÉ TRESTNÉ ČINY SE EZR NEPŘIJÍMÁ:	
DOBA VAZBY NEBO TRESTU ODNĚTÍ SVOBODY DO OKAMŽIKU PŘEDÁNÍ VYKONÁVAJÍCÍM ČLENSKÝM STÁTEM (článek 26 RR o EZR)	☐ VAZBA NEBO TREST ODNĚTÍ SVOBODY	POČÁTEK (DATUM/HODINA ZADRŽENÍ):	ŘÍZENÍ V NEPŘÍTOMNOSTI (článek 4a RR o EZR)	☐ ANO ☐ NOVÉ OZNÁMENÍ ☐ NOVÉ ŘÍZENÍ ☐ ŽÁDNÉ Z UVEDENÝCH NENÍ TŘEBA (požadavky článku 4a jsou splněny)	
		KONEC (DATUM/HODINA PŘEDÁNÍ): (1)			☐ NE
ZÁRUKY (článek 5 RR o EZR)	☐ PŘEZKUM TRESTU ODNĚTÍ SVOBODY NA DOŽIVOTÍ (čl. 5 odst. 2 RR o EZR)	ODLOŽENO (čl. 24 odst. 1 RR o EZR)	☐ ANO	☐ ZA ÚČELEM STÍHÁNÍ VE VYKONÁVAJÍCÍM ČLENSKÉM STÁTĚ ☐ ZA ÚČELEM VÝKONU TRESTU VE VYKONÁVAJÍCÍM ČLENSKÉM STÁTĚ	CELKOVÁ DÉLKA ULOŽENÉHO TRESTU
	☐ VRÁCENÍ STÁTNÍHO PŘÍSLUŠNÍKA VYKONÁVAJÍCÍHO ČLENSKÉHO STÁTU NEBO OSOBY, JEŽ V NĚM MÁ TRVALÉ BYDLIŠTĚ (čl. 5 odst. 3 RR o EZR)				

DOČASNÉ PŘEDÁNÍ	☐ NE DO (DATUM)	☐ ANO (čl. 24 odst. 2 RR o EZR)
1.1.1. POVINNÉ DŮVODY PRO ODMÍTNUTÍ:	1.1.2. DŮVODY PODLE VNITROSTÁTNÍCH PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ:	
☐ ZÁSADA NE BIS IN IDEM (čl. 3 odst. 2 RR o EZR) ☐ NEZLETILOST (čl. 3 odst. 3 RR o EZR) ☐ AMNESTIE (čl. 3 odst. 1 RR o EZR)	☐ <u>UPŘESŇTE:</u>	
III.– POZNÁMKY:		
<p>(¹) Tato poznámka pod čarou se uvede v následující podobě: „Toto datum předávající orgán doplní, jakmile je mu známo. Doplněno může být také přijímajícím orgánem.“</p>		

Místo, datum a podpis příslušného orgánu ve vykonávajícím členském státě
PŘÍSLUŠNĚMU ORGÁNU VE VYSTAVUJÍCÍM ČLENSKÉM STÁTĚ

PŘÍLOHA VIII

seznam členských států, jejichž právní systém může umožňovat předávání za trestné činy, které lze potrestat nižšími tresty, než je hranice uvedená v čl. 2 odst. 1 rámcového rozhodnutí o EZR, pokud jsou tyto trestné činy průvodními trestnými činy k hlavním trestným činům uvedeným v EZR ⁽¹⁾

Česká republika

Dánsko

Německo

Francie

Lotyšsko

Litva

Maďarsko

Rakousko

Slovinsko

Slovensko

Finsko

Švédsko

—

⁽¹⁾ Tento seznam vychází z 20 odpovědí členských států na dotazník Komise – nemusí nutně odrážet situaci ve všech členských státech. Tento seznam uvádí přehled členských států, u nichž existuje určitá možnost předávání za průvodní trestné činy. Je třeba poznamenat, že tato možnost může záviset na různých faktorech, například na oboustranné trestnosti, a na uvážení vykonávajícího orgánu v jednotlivých případech.

PŘÍLOHA IX

INDIKATIVNÍ VZOR PÍSEMNÉHO POUČENÍ O PRÁVECH PRO OSOBY ZADRŽENÉ NA ZÁKLADĚ EZR

PŘÍLOHA II směrnice 2012/13/EU o právu na informace v trestním řízení⁽¹⁾

Indikativní vzor písemného poučení o právech pro osoby zadržené na základě evropského zatýkacího rozkazu

Jediným účelem tohoto vzoru je pomoci vnitrostátním orgánům při formulaci jejich poučení o právech na vnitrostátní úrovni. Členské státy nejsou povinny tento vzor použít. Při přípravě podoby svého poučení o právech mohou členské státy tento vzor upravit tak, aby odpovídal jejich vnitrostátním předpisům, a rozšířit jej o další užitečné informace.

A. INFORMACE O EVROPSKÉM ZATÝKACÍM ROZKAZU

Máte právo být informován(a) o obsahu evropského zatýkacího rozkazu, na jehož základě jste byl(a) zadržen(a).

B. POMOC PRÁVNÍKA

Máte právo důvěrně hovořit se svým právníkem. Právník je nezávislý na policii. Potřebujete-li pomoci kontaktovat právníka, požádejte policii a ona Vám pomůže. V některých případech je tato pomoc bezplatná. Požádejte policii o bližší informace.

C. TLUMOČENÍ A PŘEKLAD

Pokud nemluvíte jazykem, kterým hovoří policie nebo jiné příslušné orgány, nebo tomuto jazyku nerozumíte, máte právo na bezplatnou pomoc tlumočnicka. Tlumočnick Vám může pomoci v komunikaci s vaším právníkem, a pokud jde o obsah Vašich rozhovorů, je vázán mlčenlivostí. Máte právo na překlad evropského zatýkacího rozkazu do jazyka, kterému rozumíte. Za určitých okolností Vám může být zajištěn ústní překlad či shrnutí.

D. VYSLOVENÍ SOUHLASU

Máte právo vyslovit souhlas nebo nesouhlas se svým předáním do státu, který o Vaše předání žádá. Váš souhlas celé řízení urychlí. [Některé členské státy mohou na tomto místě uvést: „Změnit toto rozhodnutí v pozdější fázi může být obtížné, či dokonce nemožné.“] Pro podrobnější informace se obraťte na příslušné orgány nebo na svého právníka.

E. SLYŠENÍ

Pokud nesouhlasíte se svým předáním, máte právo na slyšení před justičním orgánem.

(¹) Úř. věst. L 142, 1.6.2012, s. 1.